

DÙ BỊ CHUUNI
NHƯNG EM VẪN
MUỐN LÀM MỘT
PHÙ THỦY!

BAN PHƯỚC LÀNH ĐẾN THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY! 2

Natsume
Akatsuki

Minh hoạ
Kurone
Mishima

DÙ BỊ CHUUNI
NHƯNG EM VẪN
MUỐN LÀM MỘT
PHỤ THỦY!

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 2

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD! 2

Love,
Witches
& Other
Delusions!

CONTENTS

Prologue

Chapter
1

May I Trade with These True Friends!

Chapter
2

May There Be Peace for the
Master of This Maze!

Chapter
3

May Love Reach Out to This Ghost Girl!

Chapter
4

God's Blessing on This Wonderful Shop!

Chapter
5

May We Do Away With This Outrageous Fortress!

Epilogue

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
Love, Witches & Other Delusions

2

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

YEN
ON
NEW YORK

Character Profile

Tôi là Wiz, chủ của [Cửa hàng đạo cụ ma thuật Wiz], chuyên hỗ trợ cho mọi người... Eeeeeetou... xin lỗi, nhưng tôi cũng là nhân vật chính đây!

.....

WIZ

Tuổi 20T
Nghề nghiệp CCH

*CCH: CHỦ CỬA HÀNG

TÊN TÔI LÀ AQUA, NỮ THẦN NƯỚC-SAMA! DẮT THEO TÊN HIKINEET KHÔNG CÓ GÌ NỔI BẬT ĐẾN TỪ NHẬT BẢN, TÔI ĐI CHINH PHỤC MA VƯƠNG, SẴN TIỀN CỨU ĐỘ CHÚNG SINH TRÊN CHUYẾN HÀNH TRÌNH. NHÂN VẬT CHÍNH CỦA BỘ TRUYỆN NÀY CHÍNH LÀ TÔI...!

.....

AQUA

Tuổi KHÔNG RÕ
Nghề nghiệp ARCHPRIEST

ERIS

TÔI LÀ ERIS, NGƯỜI ĐƯỢC ERIS GIÁO - QUỐC GIÁO CỦA THẾ GIỚI KHÁC NÀY - TÔN THỜ. TỪ VOLUME NÀY, TÔI SẼ THAY AQUA-SENAI TRỞ THÀNH NHÂN VẬT CHÍNH.

.....

Tuổi KHÔNG RÕ
Nghề nghiệp NỮ THẦN

MEGU-MIN

SAU ĐÓ, NỮ THẦN TỰ XUNG ĐÃ THU NHẬN ĐƯỢC NHÂN VẬT CHÍNH THẬT SỰ - NGƯỜI NẮM GIỮ TRONG TAY TUYỆT KỸ TẮT SÁT CÓ HÒA LỰC MẠNH NHẤT PARTY. NGƯỜI ẤY CHÍNH LÀ THIÊN TÀI ĐỆ NHẤT CỦA HỒNG MA TỘC - MEGUMIN...!

.....

Tuổi 13T
Nghề nghiệp ARCHWIZARD

HỦ~M, NHÂN TIÊN, ERIS. ...NGỰC CỦA CÔ SAO ĐỘT NHIÊN LẠI TRỞ NÊN TO QUÁ VẬY!?!? CHO TÔI SỜ THỬ MỘT CHÚT NÀO!

Ê, ĐỪNG CÓ LẤN CHỖ GIỚI THIỆU CỦA TÔI!

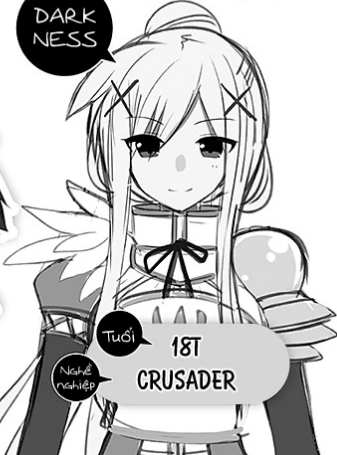
SATOU KAZUMA

Tuổi 16T
Nghề nghiệp PLG

HƠN NỮA, HỌ CÒN THU NHẬN ĐƯỢC DARK-NESS, CÁI BÓNG ANH DỪNG CỦA NHÂN VẬT CHÍNH. TỰ HẢO VỆ Ý CHÍ MẠNH MẼ VÀ KHẢ NĂNG PHÒNG NGỰ VỮNG CHẮC, CÔ ẤY LUÔN SẴN SẴNG HI SINH CƠ THỂ CỦA MÌNH CHO KAZUMA QUẦY RỜI TÌNH DỤC CẢ NGÀY LẦN ĐÊM...!

.....

DARK NESS

Tuổi 18T
Nghề nghiệp CRUSADER

Tập 2

Dù bị hoang tưởng nhưng em vẫn muốn làm một phù thủy!

Mục lục

Mở đầu	10
Chương 1: Những đồng đội thật sự và trao đổi!.....	12
Phần 1	12
Phần 2.....	18
Phần 3.....	26
Phần 4.....	31
Phần 5.....	38
Phần 6.....	40
Phần 7.....	44
Phần 8.....	51
Phần 9.....	53
Phần 10.....	59
Phần 11.....	64
Phần 12.....	72

Chương 2: Ta hãy mang bình yên đến cho chúa tể của mê cung! 75

Phần 1.....	75
Phần 2.....	78
Phần 3.....	86
Phần 4.....	91
Phần 5.....	95
Phần 6.....	97
Phần 7.....	100
Phần 8.....	104
Phần 9.....	107

Chương 3: Ta hãy mang cho âm hồn thiếu nữ kia một sự trợ giúp!

.....	109
Phần 1.....	109
Phần 2.....	111
Phần 3.....	121
Phần 4.....	124
Phần 5.....	127
Phần 6.....	130
Phần 7.....	132
Phần 8.....	136
Phần 9.....	141
Phần 10.....	145

Phần 11.....	150
Chương 4: Ta hãy ban phúc cho cửa tiệm tuyệt vời này!	153
Phần 1.....	153
Phần 2.....	159
Phần 3.....	161
Phần 4.....	167
Phần 5.....	174
Phần 6.....	182
Phần 7.....	184
Phần 8.....	197
Chương 5: Ta hãy khiến cho pháo đài bạo ngược này bốc hỏa! .	202
Phần 1.....	202
Phần 2.....	206
Phần 3.....	211
Phần 4.....	219
Phần 5.....	221
Phần 6.....	229
Phần 7.....	232
Phần 8.....	243
Phần 9.....	249
Phần 10.....	253
Chương kết.....	256

Short story 1: Hồng ma nhân là những người có trí tuệ cao!	260
Short story 2: Megumin đồ tể!	268

Mở đầu

“Satou Kazuma-san... Chào mừng cậu đã đến thế giới sau khi chết. Tôi là nữ thần hướng dẫn con đường mới cho cậu, Eris. Cuộc sống của cậu ở thế giới này đã kết thúc rồi.”

Khi mở mắt ra, tôi đang ở một nơi giống như bên trong một ngôi đền thời kì La Mã.

Trong lúc vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra với mình, tôi nghe cô gái trước mặt nói một điều như vậy.

Khoác trên người một sợi thiên vũ màu trắng, cô ấy có một làn da trắng và mái tóc dài màu bạc.

Gương mặt nhìn thoáng qua có vẻ rất xinh đẹp của cô gái khiến tôi có cảm giác hơi ảm đạm.

Tuy không biết tuổi thật của cô ấy nhưng nếu xét về ngoại hình thì cô ấy có vẻ nhỏ hơn tôi.

Nữ thần có đôi mắt xanh, vừa tự xưng mình là Eris nhìn chăm chăm tôi – lúc này vẫn còn đang mở to mắt vì sững sốt – một cách buồn rầu. Nghe câu nói của vị nữ thần đó, tôi ý thức được là mình đã chết.

Cảm giác này thật quen thuộc.

Phải rồi, là loại cảm giác lúc tôi mới gặp nữ thần tự xưng (Aqua), người ban cho tôi cơ hội đến thế giới đó.

Giờ thì tôi đã nhớ lại hết mọi chuyện trước khi chết.

—Ra vậy, mình lại chết một lần nữa sao?

Trong lúc đang suy nghĩ như thế, tôi nhận thấy trên má mình có thứ gì đó âm ỉm chảy xuống.

Lúc tôi chết lần đầu thì đâu có vụ này.

À, là như thế sao?

Có vẻ như tôi đang quyển luyện cái thế giới không ra gì mà trong thâm tâm mình luôn cho là ghét đó.

Chương 1:

Những đồng đội thật sự và trao đổi!

Phần 1

“.....Tôi muốn có tiền!”

Tôi rên rỉ một cách tha thiết như nôn ra máu.

Tôi muốn có tiền. Hơn nữa còn là một khoản tiền rất lớn.

— Bên trong quán bar được gọi là phiêu lưu hội.

Hai tay ôm đầu, tôi úp mặt xuống bàn.

“Cái đó thì ai mà không muốn? Tất nhiên cả tôi cũng vậy. ...Cơ mà, chẳng phải cậu quá bất tài sao? Để cho nữ thần như tôi mỗi ngày phải tá túc trong chuồng ngựa, cậu không cảm thấy xấu hổ à? Nếu hiểu được thì hãy khiến tôi sang trọng hơn một chút đi, hãy nuông chiều tôi hơn một chút đi!”

Một cô gái xinh đẹp có mái tóc và đôi mắt màu xanh trách móc tôi như vậy.

Cô gái có vẻ bề ngoài ưa nhìn đó tên là Aqua, tuy từng là một nữ thần trong một thời gian nhưng —

“...Cô đừng nói là không biết tại sao tôi lại cần tiền nhé?”

“Bên trong đầu óc nhơ bẩn của một tên cựu hikikomori, một người xinh đẹp thuần khiết như tôi làm sao có thể biết được cơ chứ? Cậu cần tiền để tiếp tục làm một hikikomori, chắc là như thế chứ gì?”

“Trả nợ.”

Trước câu nói của tôi, Aqua giật mình một cái và quay mặt đi chỗ khác.

“Là để trả nợ đấy! Cũng vì món nợ mà cô gây ra nên hầu hết tiền thưởng mỗi lần làm nhiệm vụ kiếm được đều không cánh mà bay cả! Sắp sửa bước sang mùa đông rồi đó! Mới sáng sớm thức dậy trong chuồng ngựa thì đã thấy lông mày của mình bị đóng băng! Các phiêu lưu giả khác đều đã thuê phòng trọ để ở cả rồi! Khi mùa đông thật sự đã đến thì chúng ta phải làm gì đây!? Ngủ trong chuồng ngựa thì có mà chết cồng! Nói cho rõ ràng, sẽ không có chuyện đánh bại ma vương rồi trở về gì hết!”

Đối với Aqua nhắm mắt bịt tai mà ngó lơ đi chỗ khác, tôi đập tay xuống bàn trong lúc phát cáu.

—Ở thế giới này có một đám người được gọi là phiêu lưu giả.

Đó là những người sống không cần biết ngày mai ra sao, họ chỉ việc ngày đêm chiến đấu với quái vật gây nguy hiểm cho con người để đổi lấy tiền uống rượu qua ngày.

Cho dù không có kế hoạch gì nhưng khi mùa đông đến thì các phiêu lưu giả ai nấy cũng đều thuê một phòng trọ ấm cúng để sống nhàn nhã.

Nguyên nhân là do vào mùa đông, hầu hết các quái vật yếu đều ngủ đông cả, chỉ còn lại các quái vật mạnh là hoạt động.

Thị trấn mà chúng tôi đang cư trú là nơi tập trung các phiêu lưu giả tân thủ, thị trấn Axel.

Đối với phiêu lưu giả tay mơ, cánh không đủ lông thì nhận nhiệm vụ chinh phạt quái vật trong mùa đông chẳng khác nào là hành động tự sát.

Khi ấy, đập tay lên bàn, Aqua phản bác.

“Bởi vì, bởi vì đâu còn cách nào khác! Nếu lúc đó không có phép thuật của tôi thì nói không chừng cả thị trấn đã bị san bằng rồi! Đã không cảm ơn thì thôi, đằng này lại còn bắt người ta gánh một khoản nợ to đùng! Đúng là không có đạo lý mà! Tôi phải kháng nghị với tiếp tân ở đây mới được!”

“Ê này, dừng lại đi, đừng có làm phiền chị tiếp tân! ...Xét cho cùng thì chẳng phải chúng ta đã nhận được một khoản tiền thưởng rất lớn sao? ...Chỉ là sau khi trừ qua sót lại thì còn số âm thôi. Vì bảo vệ thị trấn mà đi phá hủy một phần thị trấn, chuyện đó đâu có lý do gì kiến nghị được cơ chứ?”

Mấy ngày trước, thị trấn này đã bị tướng quái của ma vương tự xưng là ‘Beldia’ tấn công.

Ma vương.

Phải, chính là ma vương đó.

Chính là nhân vật nổi tiếng thường xuyên xuất hiện trong game và manga.

Lúc ấy, Aqua đã triệu hồi một lượng lớn nước để khiến kẻ địch suy yếu. Sau khi tướng quái của ma vương yếu đi, tôi đã dùng sự nỗ lực kiên cường của mình để giải quyết mọi chuyện êm xuôi, nhưng—

“Gì chứ!? Chẳng phải Kazuma chỉ toàn chạy tới chạy lui trốn tránh, đợi tôi làm Dullahan suy yếu rồi thì nhảy vào dùng Steal để đoạt lấy đầu của hắn sao!? Ca ngợi tôi nhiều hơn một chút đi! Kính trọng tôi! Khen ngợi, nuông chiều tôi! Thể hiện sự tôn kính đối với tôi như một nữ thần trước mặt mọi người trong hội đi!”

“Con nhỏ đầu óc cá mọn này! Bớt ồn ào một chút đi! Rồi rồi, tôi thừa nhận đó là công lao của cô! Vậy thì tiền thưởng, thành tích và món nợ lúc đó, tất cả đều là của một mình cô hết! Chính vì thế, cô tự mình trả số nợ đó đi ha!”

“Waaaaaaa, đợi đã! Xin lỗi, tôi biết lỗi rồi, đừng bỏ rơi tôi mà!”

Trong lúc Aqua vừa khóc vừa níu lấy tay tôi – đang mặc kệ nữ thần thiếu nợ mà đứng dậy – thì có giọng nói truyền đến chúng tôi.

“Thiệt tình, mới sáng ra mà đã gây ồn ào rồi. Mọi người đang nhìn... ủa không có à? Hình như đám người trong hội đã quá quen với các cậu rồi thì phải...?”

“Hai người đến sớm quá nhỉ? Có công việc nào ngon không?”

Lời chào vừa rồi là của hai đồng đội của tôi, Crusader mặc hội chứng M (khổ dâm) – Darkness và Archwizard mặc hội chứng tuổi teen (hoang tưởng) – Megumin.

Mặc bộ thường phục nhẹ nhàng và đeo thanh đại kiếm bên hông, Darkness ngồi xuống ghế trong lúc vuốt mái tóc vàng, dài của mình.

Bên cạnh, pháp sư có miếng che mắt đeo trên một con mắt màu đỏ – Megumin, cũng ngồi xuống theo.

“Yo, hai người cũng chuẩn bị xong rồi à? Bọn này vẫn chưa tìm công việc. Tại tôi cảm thấy trong tình trạng này thì không cần phải gấp gáp, đợi hai người đến rồi tìm luôn cũng không sao.”

Trong lúc nói, tôi đảo mắt một vòng quanh hội.

Mặc dù chỉ mới sáng sớm nhưng các phiêu lưu giả ai nấy cũng đều đã say be bét nhè.

Nếu phải nói thật chẳng còn cách nào khác thì thật chẳng còn cách nào khác.

Trong vụ đẩy lùi tướng quái của ma vương hôm trước, phiêu lưu giả nào tham gia chiến đấu cũng đều được thưởng tiền.

Vì lẽ đó, các phiêu lưu giả trong túi rủng rinh tiền chẳng có lý do gì để đi săn quái vật nguy hiểm trong mùa đông này cả.

Chính vì thế mà dẫn đến tình trạng các ủy thác còn dán đầy nhóc trên bảng danh sách nhiệm vụ, nhưng—

Khi đến gần bảng danh sách, tôi chẳng thấy nhiệm vụ ngon ăn nào cả.

“Để xem nào... mặc dù toàn là thù lao hậu hĩnh nhưng chẳng có nhiệm vụ nào đơn giản hết nhỉ...”

Chinh phục bày bạch lang tấn công đồng cỏ, tiền thưởng là 1.000.000 Eris.

Gấu một đòn thức tỉnh từ giấc ngủ đông, thoát ẩn thoát hiện trên cánh đồng. Nếu giết chết, tiền thưởng là 2.000.000 Eris. Nếu đuổi đi, tiền thưởng là 500.000 Eris.

Bầy sói thì không ổn rồi.

Nếu loài thú còn nhanh nhẹn hơn cả chó béc giê đó mà tấn công cả bầy thì chúng tôi chết chắc.

Gấu thì càng miễn bàn. Tôi và Megumin còn chưa kịp tấn công thì chắc đã bị nó quào hết tươi rồi.

Và lại, tôi không muốn đụng đến loại quái vật nguy hiểm ngay từ cái tên như ‘gấu một đòn’ tí nào.

“Pháo đài di động Destroyer đang đến gần, tuyến dụng trinh sát để thám thính tuyến trình của nó? ...Gì thế này? Destroyer là cái quái gì thế?”

“Destroyer là Destroyer. Một pháo đài to lớn và di chuyển rất nhanh.”

“Nó di chuyển khắp nơi và được trẻ con yêu thích một cách kì lạ.”

Thì ra là vậy. Chẳng hiểu gì hết.

Phớt lờ lời giải thích của Darkness và Megumin, tôi tiếp tục dò tìm công việc.

Sau đó—

“Nè, cái ‘chinh phạt tuyết tinh’ này là gì? Nhìn cái tên mà cảm giác như nó có vẻ không mạnh lắm nhưng tôi chưa nghe qua bao giờ.”

Mỗi tuyết tinh bị tiêu diệt thưởng 100.000 Eris.

Cho đến bây giờ, các quái vật cần bị tiêu diệt đều có thù lao rất cao nhưng nhìn cái tên này, tôi cảm giác là nó không mạnh như sói hay gấu.

“Tuyệt tinh là quái vật cực kì yếu. Nghe nói chúng xuất hiện rất nhiều trên tuyết nguyên, chỉ cần dùng kiếm chém một nhát đơn giản là có thể tiêu diệt được chúng rồi. Nhưng mà...”

Nghe Megumin nói như thế, tôi bóc tờ giấy xuống.

“Chinh phạt tuyết tinh? Tuyệt tinh không phải là quái vật gây nguy hiểm cho con người nhưng nghe nói là mỗi tuyết tinh bị tiêu diệt thì mùa xuân sẽ đến sớm hơn nửa ngày. Nếu cậu đã quyết định chọn nhiệm vụ đó thì tôi cũng đi chuẩn bị đây.”

Nhìn tờ giấy mà tôi bóc xuống, Aqua để lại lời nói tựa như ‘chờ tôi một chút’ rồi bỏ đi đâu đó.

Trước quyết định của tôi, Megumin không có lời phàn nàn nào.

Khi ấy, Darkness thì thầm.

“Tuyệt tinh à...?”

Bình thường luôn muốn đối đầu với quái vật mạnh, tôi cứ cho là nhóm M Crusader này sẽ phản đối quyết liệt nhất nhưng...

Vì lý do nào đó, Darkness tỏ vẻ hài lòng.

Tuy cảm thấy vô lý về thái độ của Darkness, chúng tôi chờ Aqua trở lại và bắt đầu xuất phát.

Phần 2

Tại một bình nguyên cách xa thị trấn.

Mặc dù ở thị trấn tuyết vẫn chưa rơi nhưng ở đây thì chỉ thấy một màu tuyết trắng xóa.

Và kia ắt hẳn là tuyết tinh.

Đây đó lơ lửng những quả cầu ánh sáng trắng to bằng bàn tay.

Rõ ràng là trông không có gì nguy hiểm cả.

Nhưng mà, chính phạt loại quái vật trông có vẻ không nguy hiểm chút nào như vậy, tại sao lại được thưởng những 100.000 Eris/con?

Nghe nói cứ tiêu diệt một con thì mùa xuân sẽ đến sớm hơn nửa ngày, phải chăng vì thế mà những người mong chờ mùa xuân đã treo tiền thưởng cao đến như vậy? Tôi thật sự không biết.

Dù tiền thưởng của nhiệm vụ có cao nhưng không nhất thiết lúc nào quái vật mục tiêu cũng phải mạnh.

Có loại quái vật tuy sức mạnh bình thường nhưng chỉ ăn nông sản trên cánh đồng, không gây nguy hiểm cho con người.

Có loại quái vật tuy yếu nhưng hung hãn, lúc nào cũng hăng hái tấn công con người.

Chắc trường hợp này là loại thứ 2 cho nên tiền thưởng mới cao như vậy.

Mặc dù chuyện tiền thưởng của tuyết tinh cũng khiến tôi quan tâm nhưng có chuyện khác khiến tôi còn quan tâm hơn.

“...Này, bộ dạng đó là sao hả?”

Trước dáng vẻ của Aqua – tay cầm vợt, thắt lưng vắt vài cái lọ nhỏ trông như đứa trẻ khùng đi bắt côn trùng giữa mùa đông, tôi ngạc nhiên hỏi.

Trước câu hỏi của tôi, Aqua thở dài và nhìn tôi bằng hiểu hiện như đang nhìn một thằng ngốc.

Cái con nhỏ khó ưa này.

“Cái vợt này là dùng để bắt tuyệt tinh, sau đó nhốt chúng vào trong mấy cái lọ này! Tôi cho là nếu cứ để như thế mà bỏ chúng vào chung với đồ uống, ta sẽ có món neroid mát lạnh bất cứ lúc nào! Nói tóm lại, tôi sẽ biến chúng thành cái tủ lạnh mini! Sao hả? Thấy tôi thông minh không?”

Chung quy thì cũng có hiểu rồi nhưng tôi chẳng thích cái cách mà cô ta lên mặt chút nào.

Còn bên đây...

“Giáp của chị đâu rồi?”

“Đang được sửa chữa.”

Kế bên Aqua, tanker của party chúng tôi – Darkness không mặc giáp, thay vào đó là thường phục và mang theo mỗi thanh đại kiếm.

“...À, mấy ngày trước, giáp của chị đã bị tướng quái của ma vương khiến cho te tua cả rồi nhỉ...? Nhưng mà, ăn mặc như thế liệu có ổn không? ...Trông chị cứ như không thể tấn công bọn tuyệt tinh được ấy.”

“Đừng lo, không vấn đề gì cả. Mặc dù hơi lạnh nhưng sức chịu đựng bền bỉ của tôi vẫn...”

Trong bộ trang phục là cái váy bó cùng áo sơ mi màu đen, Darkness thở *haa haa* như đang bị lạnh.

Biết đâu khi tính biến thái trong đầu càng sôi sục thì thân thiết càng tăng theo cũng không chừng.

Sau khi định thần lại, chúng tôi bắt đầu chinh phạt tuyệt tinh.

“Megumin, Darkness! Chúng đang chạy về hướng đó, nhờ hai người nhé! Chết tiệt, nhanh quá đi mất!”

Tuy lúc không tiếp cận thì bọn tuyệt tinh trôi dạt chậm chậm nhưng khi đã tấn công rồi thì chúng đột nhiên trở nên nhanh nhẹn đến không ngờ.

Muốn đánh trúng bọn này là cả một vấn đề.

Maa, dù gì thì chúng được treo với giá là 100.000 Eris cho mỗi con kia mà, thế nên đây cũng là lẽ thường tình thôi.

Vừa hạ được con thứ ba, tôi thở một hơi.

“Con thứ tư! Kazuma, nhìn xem nhìn xem! Tôi bắt được nhiều chưa này!”

Khi nhìn về phía Aqua vừa cất giọng vui vẻ, tôi thấy cô ta đang bắt tuyệt tinh trong vọt ra và cho vào lọ.

...Chắc tôi cũng phải chuyển sang dùng vọt thay vì dùng kiếm quá.

Nếu như không thể tiêu diệt trực tiếp trước số lượng đông như vậy thì bắt như cô ta rồi tiêu diệt sau cũng là một cách hay.

“Kazuma, tôi và Darkness đã đuổi theo nhưng bọn chúng nhanh quá, không tài nào đánh trúng được... Tôi có thể bộc liệt ma pháp được không?”

Megumin – người đuổi theo bọn tuyệt tinh cùng Darkness, cuối cùng cũng hạ được một con bằng thanh trượng của mình – nói như vậy trong lúc thở dốc.

Khi được hỏi, mặc dù tôi hơi lo là liệu làm như thế có khiến sói trắng hay gấu một đòn xuất hiện hay không nhưng, chỉ cần tôi sử dụng skill phát hiện kẻ địch liên tục, nếu có phản ứng thì cả đám lập tức bỏ chạy ngay là được.

“Được, vậy nhờ em nhé, Megumin. Hãy dọn sạch bọn chúng cùng một lúc đi nào.”

Nghe tôi nói như thế, Megumin vui vẻ niêm chú—!

“[Explosion]!”

Phép thuật tất sát, mỗi ngày dùng được một lần của Megumin phóng đến giữa tuyết nguyên.

Bầu không khí khô, lạnh bị chấn động. Cùng với tiếng nổ lớn, giữa bình nguyên màu trắng xuất hiện một cái hố bom.

Đã tiêu hao hết ma lực, Megumin cứ thế mà ngã úp mặt xuống lớp tuyết, sau đó giờ card phiêu lưu giả của mình ra với vẻ tự hào.

“Tám! Tiêu diệt được tám con. Level cũng tăng lên một.”

Ồ, làm tốt lắm.

Nếu không phải đang úp mặt trong tuyết thì có lẽ nhỏ đã trông rất ngầu.

Tôi tiêu diệt được 3, Megumin được 9. Tổng cộng số tuyết tinh đã tiêu diệt hiện tại là 12.

Tính thêm 4 con Aqua bắt được nữa là 16, tương đương 1.600.000 Eris.

Nếu chia đều cho 4, mỗi người sẽ được 400.000 sao?

Vẫn chưa đầy một giờ mà đã kiếm được nhiều như vậy rồi.

Gì chứ? Chẳng phải đi chinh phạt trong mùa đông rất ngon sao?

Tại sao một nhiệm vụ ngon ăn như thế này mà lại chẳng có ai làm nhỉ?

—Trong lúc tôi đang thắc mắc như thế thì như để trả lời, có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi.

“...Hừm, đến rồi nhỉ!”

Nhìn thứ đó, Darkness vui mừng mà giờ thanh đại kiếm lên.

Bởi vì nó xuất hiện quá nhanh, quá bất ngờ nên skill phát hiện kẻ địch của tôi không kịp phản ứng.

“.....”

Vừa rồi vẫn còn đang hân hoan vì chiến công của mình, Megumin – vẫn nằm sấp trên đất – đột nhiên im lặng như thể giả chết.

“...Kazuma, ‘Tại sao các phiêu lưu giả lại không nhận nhiệm vụ vào mùa đông?’, để tôi nói cho cậu biết lý do nhé.”

Aqua từng bước lùi ra sau, mắt không dám ngó đi chỗ khác.

Thứ trong tầm mắt của chúng tôi tiến về trước một bước.

“Cậu từng sống ở Nhật Bản, từ bé đến giờ, mỗi lần tới mùa này, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe đến cái tên đó thông qua chương trình tin tức hay dự báo thời tiết sao?”

Cái tướng mạo khô giáp trang nghiêm toàn thân nhuộm một màu trắng ấy không tiến tới chỗ chúng tôi thêm bước nào, trên người tỏa đầy sát khí.

Là người Nhật Bản, ngay từ cái nhìn đầu tiên, cộng thêm những lời Aqua vừa nói, tôi lập tức hiểu ngay.

Trước cái ngoại hình lối bịch đó, không cần đợi Aqua nói thì tôi cũng đã có câu trả lời.

“Vua của đám tuyết tinh, được coi là nhân vật tượng trưng cho mùa đông...”

Bộ giáp khô phong cách Nhật Bản màu trắng, trùng màu với tấm áo choàng oai phong.

Đeo một cái mặt nạ màu trắng, giáp chiến binh cầm trong tay một thanh katana bốc ra hơi lạnh màu trắng.

— Aqua thì thầm bằng gương mặt nghiêm túc.

“Phải. Là do sự viếng thăm của Tướng Quân Mùa Đông.”

*Chú thích: Tướng Quân Mùa Đông – Fuyu Shougun (冬將軍), hình ảnh mùa đông được nhân vật hóa.

“Vớ vẩn! Mọi thứ trong cái thế giới như sịt này, cả người cả thức ăn cả quái vật, tất cả đúng là vớ vẩn!!”

Nhìn trừng trừng với thanh kanata trông có vẻ rất sắc bén trong tay, Tướng Quân Mùa Đông lao tới!

Phần 3

Khôi giáp trắng sáng.

Tuy màu sắc vô vị nhưng sự rực rỡ từ thời Chiến quốc không hề phai nhạt đi chút nào.

Tấm áo choàng được thiết kế bó sát lấy cơ thể.

Thanh kanata bốc ra hơi lạnh màu trắng, không cần đến gần, chỉ cần nhìn sơ qua thì cũng hiểu rằng nó bén khủng khiếp.

Trong lúc toát ra sát khí và sự hiện diện mạnh mẽ, Tướng Quân Mùa Đông bày ra thế Hassou (八双).

Sau đó, lóe sáng dưới ánh nắng mặt trời, thanh kiếm trần chém về phía đối tượng gần nhất là Darkness.

“Ku!?”

Tuy Darkness đã nhanh tay đưa thanh đại kiếm ra đỡ nhưng—

Keng, một âm thanh trong trẻo phát ra. Thanh đại kiếm đã từng chịu đựng được đòn tấn công dũng mãnh của Beldia gãy làm đôi.

“Aa!? K-kiếm của tôi...!?”

Aqua, đứng cách xa Tướng Quân Mùa Đông vừa tấn công Darkness, tiếp tục nói...

“Tướng Quân Mùa Đông, nói theo cách khái quát, là quái vật chỉ định đặc biệt được treo một phần thưởng lớn từ quốc gia. Tướng Quân Mùa Đông là (mùa) đông tinh linh... Khi nói đến tinh linh thì chúng vốn không mang thực thể. Chúng chỉ ghi nhớ hình ảnh suy nghĩ vô thức của những người mà chúng đã gặp và thực thể hóa thành hình dạng đó. Hỏa tinh linh là ngọn lửa có lòng ham muốn đốt trụi mọi thứ cho nên mới có hình dạng là con hỏa thần lằn xấu xí. Còn nhắc đến thủy tinh linh, người ta liền tưởng ngay đến một vị nữ thần nước xinh đẹp, thông minh, trong trắng cho nên mới có hình dạng là một cô gái xinh đẹp. ...Tuy nhiên, trường hợp của đông tinh linh có hơi đặc biệt! Vào mùa đông, các quái vật nguy hiểm hoành hành khắp nơi, đừng nói là cư dân thị trấn, ngay cả các phiêu lưu giả cũng không dám bước chân ra ngoài, vì thế cho nên số thực thể mà đông tinh linh gặp được là rất ít. ...Phải, đó còn có thể là ai ngoài những người tái sinh đến từ Nhật Bản?”

Vẫn đang cầm cái lọ đựng tuyết tinh bên trong, Aqua cung cấp thông tin cho tôi về Tướng Quân Mùa Đông.

Trước mắt chúng tôi, Tướng Quân Mùa Đông tựa như đang thở, hơi lạnh bốc ra từ phần miệng của chiếc mặt nạ.

Đứng bên cạnh Darkness – người đã bị gãy kiếm, tôi gio thanh kiếm một cách cảnh giác về phía Tướng Quân Mùa Đông.

“Nói tóm lại, tên này được sinh ra từ suy nghĩ ‘nhắc đến mùa đông thì ta liên tưởng ngay đến Tướng Quân Mùa Đông’ của tên gốc nào đó đến từ Nhật Bản chứ gì? Chuyện trở nên rắc rối rồi đấy. Tính sao đây? Chiến đấu với đông tinh linh bằng cách nào cơ chứ?”

Nói cho rõ ràng, tôi không cảm thấy là mình có chút cơ hội nào để thắng tên quái vật trước mắt cả.

Mặc dù nhìn chằm chằm giáp chiến binh nhưng nếu đó là tinh linh thực thể hóa như những gì Aqua vừa nói thì kiếm của tôi chắc sẽ không có tác dụng.

Niềm hi vọng cuối cùng là Megumin nhưng hôm nay nhỏ cũng hết làm phép được nữa rồi.

Nãy giờ nhỏ vẫn tiếp tục giả chết, điều này đợi trận đánh kết thúc thì mới dám nhúc nhích đây.

Aqua mở nắp lọ đang cầm trong tay và thả đám tuyết tinh ra.

““Kazuma, nghe này! Tướng Quân Mùa Đông rất rộng lượng! Chỉ cần ta tỏ ra hối lỗi thì ông ta sẽ bỏ qua thôi!”

Nói như thế, Aqua nhanh chóng quỳ xuống lớp tuyết trắng trên tuyết nguyên.

“Dogeza! Dogeza! Coi nào, mọi người mau quỳ xuống và xin lỗi đi! Cả Kazuma nữa, mau xin lỗi đi!!”

*Chú thích: Dogeza (土下座) – lời xin lỗi kèm theo động tác quỳ lạy.

Úp mặt một cái *bẹp* xuống tuyết, như thế đã ném cái gọi là lòng tự trọng vào xó nào đó, cô ta lạy liên tục.

Thay vì quỳ lạy như Aqua, tôi nghĩ giả chết như Megumin xem ra còn thoải mái hơn.

Lại nói về Tướng Quân Mùa Đông, rõ ràng ông ta không thêm đề ý đến việc quỳ lạy của Aqua.

Thay vào đó, ông ta cứ nhìn chăm chăm tôi và Darkness.

Nhận thấy điều đó, tôi vội vã quỳ xuống—!

...Nhưng bên cạnh tôi, Darkness vẫn đứng trơ trơ ra đó.

“Này, làm gì vậy!? Chị cũng mau quỳ xuống đi!”

Darkness ném cán của thanh đại kiếm bị gãy sang một bên và nhìn chăm chăm Tướng Quân Mùa Đông bằng ánh mắt không cam lòng.

“Kư...! Tôi là một thánh kị sĩ, là một người coi trọng danh dự! Cho dù không ai nhìn thấy, cho dù sợ hãi nhưng một kị sĩ như tôi sẽ không bao giờ cúi đầu trước quái vật...!”

Trước Darkness như vậy, tôi dùng tay trái của mình ấn đầu chị ta xuống.

“Lúc nào chị cũng lon ton lao vào cho quái vật đánh, mắc chứng gì mà lại canh ngay lúc này để coi trọng danh dự vậy!?”

“M-mau dừng tay! Kư... đầu không muốn cúi nhưng lại bị ấn xuống đất, loại phần thưởng gì thế này!? Haa haa... Aa, tuyết lạnh quá...”

Tôi ra sức đè cái đầu biến thái đang ra sức chống cự trong lúc đỏ mặt, đồng thời cũng cúi đầu của mình xuống.

Sau đó, khi tôi lên nhìn Tướng Quân Mùa Đông từ dưới lớp tuyết, ông ta đã cất kiếm vào.

Mặc dù thở phào một cái nhưng tôi vẫn giữ yên tư thế cúi đầu.

Khi ấy, Aqua chọt hét lên với tôi.

“Kazuma, vũ khí vũ khí! Mau rút thanh kiếm trên tay đi!!”

Trong lúc đang úp mặt xuống tuyết nguyên, tôi chọt nhớ là tay phải của mình vẫn còn cầm thanh kiếm.

Tôi vội vã quăng thanh kiếm trong tay phải đi.

Có lẽ do quá bối rối mà đầu tôi hơi nhấc khỏi lớp tuyết—

Khi tôi ngược đầu lên, đập ngay vào mắt tôi là một phần cán kiếm đã cho vào vỏ cùng tay trái của Tướng Quân Mùa Đông.

Trước cái nhìn ấy, Tướng Quân Mùa Đông dùng ngón cái đẩy cán kiếm, để lộ ra lưỡi kiếm sắc bén.

Đó là tư thế mà người ta hay gọi là ‘iai’.

*Chú thích: iai (居合い) – rút kiếm chém đối thủ xong cho lại vào vỏ, động tác nhanh gọn lẹ.

Mới đó còn thả lỏng, tay phải của Tướng Quân Mùa Đông tựa như vung trong tích tắc.

Và rồi *chin*, tôi nghe được âm thanh nhỏ.

Có thể đó là âm thanh rút kiếm khỏi vỏ.

Trong lúc nghe như thế, tầm nhìn vô tình ngược lên của tôi không biết vì sao mà tự nhiên chuyển từ Tướng Quân Mùa Đông sang quay xuống lớp tuyết và cứ thế mà tiếp cận mặt đất màu trắng một cách kì lạ—

Phần 4

Tôi đã hoàn toàn nhớ lại hết mọi chuyện.

Tôi đã bị Tướng Quân Mùa Đông giết.

“Ano... Cậu đã bình tĩnh lại chưa?”

“A... xin lỗi, tại tôi hơi rối loạn một chút. Đã để cô phải thấy vẻ mặt đáng xấu hổ ấy rồi.”

Trong ngôi đền màu trắng, vừa khóc trước mặt nữ thần, tôi xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

Tuy nhiên, vị nữ thần tự xưng là Eris lại lắc đầu với biểu hiện buồn bã,

“Chuyện ấy không có gì đáng xấu hổ cả. Bởi vì cậu đã mất đi sinh mạng quý giá của mình mà...”

Trong lúc nói như thế, cô ấy nhắm mắt lại như thể hiện sự cảm thông đối với tôi.

Nhìn gương mặt buồn bã của Eris, tự dưng tôi cảm thấy hơi nhói trong lòng.

“Ano, tôi hỏi vài chuyện được chứ? Sau khi tôi bị tên quái vật đó giết thì chuyện gì đã xảy ra tiếp theo, cô có thể nói cho tôi biết không?”

Tôi lo rằng trước cái chết của mình, bọn họ sẽ vì trả thù cho tôi mà liều lĩnh tấn công Tướng Quân Mùa Đông.

“Đừng lo, hình như sau khi giết cậu thì Tướng Quân Mùa Đông đã biến mất.”

Trước câu nói ấy, tôi thở phào như rút đi được gánh nặng.

Thấy tôi như thế, Eris lại biểu hiện gương mặt buồn bã.

“Satou Kazuma-san. Khó nhọc lắm cậu mới đến được thế giới này từ đất nước Nhật Bản yên bình, thế mà bây giờ lại gặp phải chuyện này... Dũng sĩ đến từ thế giới khác. Ít nhất, bằng sức mạnh của mình, hãy để tôi phù hộ cho kiếp sau của cậu được sinh ra trong một gia đình giàu sang ở Nhật Bản, không thiếu thốn bất cứ thứ gì. Cậu sẽ đầu thai đến nơi giúp cậu có một cuộc sống hạnh phúc.”

Trước lời nói của Eris, tôi chợt nhớ lại.

Cái này chỉ giống như vụ ‘sau khi chết thì cậu muốn sống trên thiên đàng hay đầu thai thành một em bé’ thôi mà.

Chứ khởi đầu lại ở thế giới khó hiểu này thêm một lần nữa thì đúng là chuyện quái dị.

Sẽ không còn được gặp lại đám người phiền toái kia nữa, việc ấy khiến tôi cảm thấy có hơi...

Phải. Có hơi cô đơn...

Dường như cảm xúc đó đã bộc lộ ra trên mặt, nhìn mặt tôi, Eris buồn bã cúi xuống.

Sau đó nắm lấy tay phải của tôi...

«Nào, mau trở lại đi chứ, Kazuma! Làm sao có thể để bị giết dễ dàng ở một nơi như thế này được! Bây giờ vẫn còn quá sớm để chết đấy!»

Lúc ấy, đột nhiên tôi nghe tiếng của Aqua.

Trong không gian chỉ có tôi và Eris, giọng nói lớn kèm theo hiệu ứng doppler vang vọng.

“Hả, g-gì vậy!?”

Tôi bị làm cho bất ngờ.

Hơn nữa, có vẻ không chỉ mình tôi là ngạc nhiên.

“A!? Giọng nói này là... Aqua-senpai!? Vừa rồi tôi đã nghĩ rằng vị priest đó rất giống senpai, không lẽ là người thật sao!?”

Eris mở to mắt, biểu hiện như ‘thật không thể tin nổi’, nhìn vào khoảng không gian trống rỗng vừa phát ra giọng nói.

«Này, Kazuma, có nghe thấy gì không đấy? Cơ thể của cậu đã được dùng phép thuật [Resurrection] rồi, mau trở về đây đi. Hiện tại, trước mặt cậu đang có một nữ thần phải không? Mau bảo cô ta mở cổng khai thông với bên này đi.»

Giọng của Aqua lại vang lên.

Ôi.....! Thật đó hả, nữ thần-sama!? Cô có thể làm một điều không tưởng như thế sao!?

Sự nhớ lại thì hình như cô ta cũng đã hồi sinh các phiêu lưu giả bị Dullahan giết mà!

“Được, đợi một chút nhé, Aqua! Tôi sẽ về ngay!”

Dù không biết là có truyền đến bên kia được hay không, tôi cất giọng đáp lại khoảng không gian trống rỗng và nhảy phốc lên vui mừng.

“Kh, kh-kh-kh-khoan đã! Như thế không được, không được! Xin lỗi, nhưng cậu đã tái sinh một lần rồi, bây giờ không thể nào lên thiên đàng hay tái sinh được nữa! Cậu không thể nào kết nối với Aquasenpai được, nếu có thể truyền giọng đến đâu bên kia thì xin cậu chuyên lời giúp tôi có được không?”

Eris vừa lúng túng vừa nói một điều như vậy.

Ồ, thật á? Nói vậy là tôi bị hố rồi à?

“Ê, Aqua, có nghe thấy gì không!? Cô ta nói là tôi đã tái sinh một lần rồi, bây giờ không thể tái sinh hay lên thiên đàng được nữa!”

Tôi hét vào khoảng không gian trống rỗng.

Mau một lúc im lặng—

“Hả!? Cái con nữ thần ăn nói hàm hồ đó là ai vậy!? Mau xưng danh đi! Trước một tinh anh từng phụ trách ở Nhật Bản như tôi mà con nữ thần phụ trách cái chốn biên cương này lại dám giở cái giọng đó à!?”

Oái, dừng lại đi má.

Tôi nghĩ như thế bởi vì gương mặt của vị nữ thần phụ trách ở chốn biên cương trước mặt đang co giật.

“Etou, vị nữ thần ấy tự xưng mình là Eris...”

Tôi rụt rè nói với Aqua.

Ngay sau đó, giọng Aqua vang lên the thé.

“Eris!? Là nhỏ Eris FakeBoobs vì được tôn thờ và đưa lên làm quốc giáo của thế giới này nên vênh váo đến nỗi lấy tên mình đặt cho đơn vị tiền tệ!? Ê, Kazuma, nếu như Eris có nói điều gì gây khó dễ thì cứ giật lấy miếng pad lót ngực của cô ta...»

“H-hiểu rồi, tôi hiểu rồi! Trường hợp đặc biệt! Coi như trường hợp đặc biệt! Bây giờ tôi sẽ mở cổng ngay, được chưa!”

Cắt ngang giọng hét của Aqua, Eris đỏ mặt vỗ tay một cái.

Trước tín hiệu đó, một cánh cổng trắng hiện ra trước mắt tôi.

‘Thiệt tình, Aqua-senpai vẫn phi lý như mọi khi...’, trong lúc lẩm bẫm như thế, Eris nói với tôi.

“Xong, giờ thì nơi đây đã được kết nối với hiện thực. ...Thiệt tình, bình thường làm gì có chuyện này? Theo lẽ thông thường thì cho dù có là vua hay ai đi chăng nữa thì cũng chỉ được hồi sinh bằng phép thuật một lần thôi. ...Thiệt tình. Cậu tên là Kazuma-san, phải không nhỉ?”

“Ê? A, vâng!”

Khi nghe Eris xác nhận tên của mình, tôi hào hứng đáp.

So với nữ thần rơm của chúng tôi, đây mới đúng là nữ thần thật sự.

Hơn nữa còn là một mỹ nhân cực kì xinh đẹp, cho nên bất luận thế nào tôi cũng sẽ căng thẳng.

Vị nữ thần vẫn luôn có ánh mắt buồn bã từ lúc mới gặp, cứ phồng má như giận dỗi từ nãy đến giờ.

Cuối cùng, nhắm một mắt đầy tinh nghịch, cô ấy vui vẻ thì thầm.

“Chuyện này là bí mật nhé?”

Khi mỉm cười gượng gạo, tôi bị đẩy qua chiếc cổng trắng—

Phần 5

—Tôi nghe được giọng nói phát ra từ nơi xa xăm.

“...zuma...! Kazuma! Mau tỉnh lại đi, Kazuma! Kazuma!”

Đó là giọng của Megumin đang vừa lay tôi vừa khóc.

Gì vậy, tay phải của mình thật ấm áp.

Khi liếc mắt sang, tôi thấy Darkness đang quỳ gối bên cạnh, hai tay nắm chặt lấy tay phải của tôi, mắt nhắm như đang cầu nguyện.

Cảm giác có gì đó trên đầu mình, tôi ngược lên.

Khi ấy, ánh mắt của tôi và Aqua chạm nhau.

“...A, cuối cùng cũng chịu tỉnh lại rồi à? Thiệt tình, con nhỏ đó đúng là vẫn nghiêm khắc như mọi khi.”

Trong lúc nghe Aqua nói như thế, tôi nhận thấy sau gáy của mình thật ấm áp.

...Úi.

Có vẻ như Aqua đã lấy đùi của mình làm gối lót đầu cho tôi.

Khi nhận ra là tôi đã tỉnh lại, Darkness và Megumin không nói tiếng nào mà ôm chăm lấy tôi.

Tuy rất vui khi được hồi sinh nhưng như tôi cảm thấy có gì đó thật xấu hổ...!

Nhận thấy bộ dạng xấu hổ và không thể cử động của tôi, Aqua nở một nụ cười gian xảo.

Chết tiệt, biết thế không thềm về mà cứ đầu thai vào một gia đình giàu có ở Nhật Bản luôn cho xong.

“Này, Kazuma, hãy thôi xấu hổ và nói gì đó đi chứ. Cậu có điều muốn nói với chúng tôi mà, phải không?”

Vẫn giữ nụ cười gian xảo, Aqua nói như vậy.

Không biết có thể hoán đổi vị trí giữa nhỏ nữ thần vô dụng này và vị nữ thần dễ thương lúc nãy không nhỉ?

—Tôi nói thẳng với Aqua.

“Change!”

“Cậu giỏi lắm, tên Kusoneet này! Nếu cậu muốn gặp con nhỏ đó đến như vậy thì tôi sẽ cho cậu gặp ngay bây giờ!”

*Chú thích: Kusoneet – tương tự Hikineet, thay Kuso (chết bầm) vào.

“D-dừng tay! Đừng có đã man với người vừa trở về từ cõi chết, nữ thần bạo lực!”

Gân máu nổi trên trán, Aqua vừa hét to vừa đè tôi ra và giơ nắm tay lên chuẩn bị đánh.

Trong lúc Darkness ngăn cản Aqua từ phía sau, tôi ngồi dậy xác nhận lại cơ thể vừa bị Tướng Quân Mùa Đông chém của mình.

“...Tình trạng của anh ổn chứ? Có chỗ nào không khỏe không?”

Nghe Megumin hỏi thế, tôi sờ vào khắp nơi trên cơ thể mình.

“Tạm thời không có vấn đề gì. Phải rồi, tôi đã bị giết như thế nào vậy?”

Trước câu hỏi của tôi, Aqua đáp.

“Cậu đã bị Tướng Quân Mùa Đông chém đầu. Cũng may là vết chém rất đẹp mắt. Nhờ vào đó mà tôi có thể trị liệu một cách dễ dàng. Mặc dù tôi đã hồi phục cho cậu không ít máu nhưng vẫn còn chưa đủ, trong thời gian này nếu cậu cử động mạnh sẽ dẫn đến tình trạng thiếu máu. Vì vậy cho nên, cấm cậu đảm nhiệm vị trí tiên phong. Nếu cậu mà còn bị mất máu nữa thì vô phương cứu chữa đấy nhé!”

“Chém đầu...!”

Tôi tắt tiếng, dùng tay chạm vào cổ mình.

Bất kể tôi có sờ nhiều đến bao nhiêu thì cũng không cảm thấy được vết sẹo nào.

Máu của tôi nhuộm đỏ một phần tuyết nguyên. Ở bên cạnh, Darkness cũng bị vấy máu.

Cho dù đã được Aqua hồi sinh nhưng tôi vẫn không khỏi kinh hãi trước chuyện mình vừa chết.

Mùa đông trong thế giới này là một mùa mà hoạt động bị hạn chế, hoặc là sống trong cảnh bần cùng thiếu thốn thức ăn, hoặc là đấu tranh sinh tồn với đám quái vật mạnh.

Hầu như không có nhiệm vụ đơn giản nào dành cho những tân thủ như chúng tôi cả.

...Ừm. Hôm nay cứ thế mà về thôi.

Phần 6

Về đến thị trấn, chúng tôi hướng đến hội để nhận tiền thưởng.

“Nhưng mà, được 12 con trong gần một giờ. Vậy tức là 1.200.000 sao...? Tuy kiếm được chả bao nhiêu nhưng lại phải trả giá bằng mạng sống. Cô đã nói tên Tướng Quân Mùa Đông đó là quái vật chỉ định đặc biệt nhỉ? Thế hẳn được treo giá bao nhiêu vậy? Một đòn thổi mà đã khiến cho kiếm của Darkness bị gãy, hẳn còn mạnh hơn tên Beldia trị giá 300.000.000 nữa.”

“Tướng Quân Mùa Đông dù gì cũng là loại quái vật sẽ không xuất hiện nếu ta không đụng gì đến bọn tuyệt tinh. Vì thế cho nên tiền thưởng nằm ở khoảng 200.000.000 Eris. Beldia là tướng quái của đội quân ma vương, là kẻ thù rõ ràng của nhân loại, với độ nguy hiểm đó thì tiền thưởng đương nhiên sẽ cao. Còn trường hợp của Tướng Quân Mùa Đông, vốn dĩ là quái vật không hung hãn cho nên tiền thưởng chỉ ở mức 200.000.000. Nhưng thông qua mức thưởng đặc biệt này, ta có thể hiểu là Tướng Quân Mùa Đông mạnh đến cỡ nào.”

Trước lời giải thích của Megumin, tôi rơi vào im lặng theo bản năng.

—200.000.000.

Nếu có được số tiền đó thì không những trả hết nợ, chúng tôi còn mua được một ngôi nhà và sống an nhàn trong một thời gian.

“Megumin, nếu phóng bộc liệt ma pháp vào hẳn—”

“Bộc liệt ma pháp không thể hạ gục được Tướng Quân Mùa Đông đâu. Tuy ngoại hình là người nhưng bản chất hẳn là tinh linh cơ mà. Tinh linh vốn là sự tồn tại như phép thuật ngưng tụ, không mang thực thể. Nếu đã là vua của đám tinh linh nhỏ kia thì hẳn là sức

phòng thủ ma pháp của hắn sẽ rất cao. Cho dù bộc liệt ma pháp có thể gây damage lên sự tồn tại như vậy đi chăng nữa thì cũng khó mà tiêu diệt được trong một đòn. ...Cơ mà, tôi không muốn phóng bộc liệt ma pháp vào một đối thủ đáng sợ như thế đâu.”

Không được sao. Nhìn gương mặt thất vọng của tôi, Aqua mỉm cười tự mãn.

“Fufun, Kazuma. Có vẻ như cậu đang thất vọng nhưng tôi đây thì không có gì để buồn cả. Nào, hãy nhìn đây.”

Trong lúc nói như thế, Aqua lấy từ trong áo ra một cái lọ nhỏ.

Trong đó là một tuyết tinh.

Có vẻ như lúc đó cô ta không thả hết toàn bộ tuyết linh mà chừa lại một con.

“Ồ! Làm tốt lắm, Aqua. Được, đưa cho tôi nào! Tôi sẽ tiêu diệt nó.”

Trong lúc tán dương tài ứng biến hiểm thấy của Aqua, tôi đưa tay tới lấy cái lọ.

“Cái...!?! Kh-không được! Tôi muốn mang cậu nhóc này về nhà để làm tủ lạnh cơ! Như trong mùa hè thì cũng có Neroid lạnh để uống... Không được, nói chung là không được! Dù gì tôi cũng đã đặt tên cho nó rồi, làm sao có thể giết được cơ chứ! Dừng lại! Mau dừng lại!!”

Ôm chặt cái lọ trong bụng, Aqua hiểu hiện sự phản đối mãnh liệt.

Chết tiệt, mặc dù đó là quái vật được treo giá cao, 1 con tương đương 100.000 nhưng—

Hôm nay tôi đã chịu ơn của Aqua, tuy hơi phí nhưng có lẽ tôi đành phải cho qua.

Sau khi thanh toán tại phiêu lưu hội, chúng tôi nhận thù lao đã thông qua việc khấu trừ do nợ.

Tuy vẫn còn sớm nhưng số tiền kiếm được hôm nay cũng kha khá, có lẽ tôi nên thuê một phòng trọ để nghỉ ngơi.

Vì mới hồi sinh nên tôi không muốn làm việc quá sức.

Tuy nhiên... một ngày kiếm được nhiều đó thì cũng không tệ nhưng khi nghĩ đến số nợ kia thì chẳng khác nào lấy một đòn sỏi lấp biển.

Thay vì phải đối mặt với thực tế u ám ấy, tôi nghĩ đến Eris như một cách để trốn tránh.

Ngoại hình là một mỹ nhân lay động lòng người. Và hơn hết là tấm lòng.

Chỉ vì cái chết của tôi mà cô ấy biểu hiện nét mặt buồn bã đến như vậy, hơn nữa khi hồi sinh cho tôi, cô ấy nói ‘chuyện này là bí mật nhé’ cùng nụ cười thân thiện.

Từ lúc đến thế giới này, đây là lần đầu tiên tôi gặp một cô gái khiến tôi có cảm giác muốn yêu.

Chỉ mới vừa nhớ đến gương mặt của Eris thì tôi đã đến phía trước nhà trọ.

“Fufu, phải nuôi nấng cậu bé này thật kỹ, đến mùa hè thì nó sẽ biến ra đây băng. Sau đó, tôi sẽ cùng nó mở tiệm bán đá bào...! Cùng ngủ

chung trong đêm hè oi bức...! Nè, Megumin, cô có biết cậu bé này ăn cái gì không?”

“Cái đó thì tôi không biết. Mà rốt cuộc thì tuyệt tinh ăn cái gì nhỉ?”

“Mềm mại và mịn màng như thế này, chấm đường rồi cho vào miệng thì ngon phải biết nhỉ...”

Sau lưng tôi, ba người kia trò chuyện về chủ đề vô vị như vậy.

Khi đặt tay lên cửa nhà trọ, tôi quay đầu về phía 3 người họ.

Lại một lần nữa, tôi nhớ đến hình dáng thon thả của Eris-sama.

Và nhìn lại gương mặt của 3 người họ.

“““?””””

Trước hành động của tôi, 3 người họ im lặng nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

“Haa.....”

“““ A!””””

Thấy tôi thờ dài, 3 người họ bắt đầu xì xầm, còn tôi thì mở cửa ra.

Phần 7

—Ngày tiếp theo sau cái hôm tôi bị giết.

“Này, nhắc lại lần nữa xem!”

Trong hội đang im lặng, kiềm nén sự tức giận, tôi yêu cầu một thằng con trai.

Hôm trước, sau khi phải đối mặt với cái chết lần thứ hai, tôi còn chủ tâm nghỉ dưỡng vài ngày.

Thế mà hôm nay, tôi – người tạm thời bị cấm vận động mạnh – trong lúc đang tìm nhiệm vụ đơn giản như xách hành lý trên danh sách nhiệm vụ của hội thì –

“Muốn tao nhắc lại bao nhiêu lần cũng được. Mà nói là công việc xách hành lý á? Một party toàn nghề nghiệp thượng cấp như vậy, đáng lý phải thách thức nhiệm vụ khó một chút mới phải chứ? Hay là do mày đang làm vướng chân họ? Phải không, nghề nghiệp yếu nhất?”

Khi thằng con trai style chiến sĩ nói như vậy, các đồng đội cùng bàn của hắn cùng nhau cười.

Nhẫn nhịn đi.

Tôi là một thằng con trai gần như đã trưởng thành, so với mấy lời chế giễu của Aqua lúc thông thường, lời xàm xí của mấy con ma men này có đáng là gì.

Nhưng không sai, thằng đó nói cũng có lý.

Tuy quả thật đồng đội của tôi là một đám kỳ quặc thật nhưng như những gì hắn ta nói, toàn là nghề nghiệp thượng cấp.

Nếu có kỹ thuật tốt hơn một chút thì nói không chừng đã đạt được những thành tích lớn.

Hơn nữa, quả thật tôi chỉ là phiêu lưu giả, nghề nghiệp yếu nhất.

Tôi hiện giờ không có gì để phản bác cả.

—Tuy nhiên, dường như thằng con trai đó lại coi sự im lặng của tôi là do sợ sệt mà không dám nói gì.

“Này này, nói gì đi chứ, nghề nghiệp yếu nhất? Thiệt tình, dẫu theo 3 cô gái tuyệt vời như vậy, bộ tính lập harem à? Hơn nữa còn toàn là nghề nghiệp thượng cấp. Dám cá là mỗi ngày chú mày đều cảm thấy rất hạnh phúc khi được làm đồng đội của 3 bà chị này, phải không?”

Nghe thấy điều đó, trong hội bùng nổ ra tiếng cười.

Tuy nhiên, trong số đó, người biết được thành tích trước đây của chúng tôi hơi nhăn mặt mà muốn nhắc nhở hẳn.

Mặc dù tức giận đến nỗi nắm chặt bàn tay nhưng cho rằng nếu chỉ như thế thì vẫn chịu đựng được nên tôi tiếp tục kiềm chế.

Thấy tôi như vậy, Megumin, Darkness và Aqua nháy vào can ngăn.

“Kazuma, đừng để ý đến họ. Nếu là tôi thì tôi chẳng quan tâm đến những gì họ nói đâu.”

“Phải đấy, Kazuma. Với lời nói của bọn say xỉn thì tốt hơn là ta nên phớt lờ đi.”

“Đúng vậy. Gã đó chỉ ghen tị khi thấy Kazuma đi cùng với bọn tôi thôi. Tôi hoàn toàn không để tâm gì đâu, cho nên anh đừng lo lắng gì nhé.”

Phải, thằng con trai trước mắt tôi rất hay xuất hiện trong manga, chính là mẫu lưu manh điển hình.

Tôi không cần thiết phải để tâm đến hẳn.

Mặc dù đã cố gắng chịu đựng nhưng câu nói cuối cùng của hắn đã khiến cho tôi không thể kiềm chế được nữa.

“Đi cùng với toàn nghề nghiệp thượng cấp hắn là nhàn lắm. Chẳng biết khó khăn là gì, thật đáng ghen tị! Ê, hay là tôi với anh trai trao đổi chỗ với nhau đi?”

“Đây sẵn lòng trao đoooooiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!”

Tôi hét lớn.

Toàn bộ phiêu lưu giả trong hội đều im lặng.

“.....Eh?”

Cầm ly bia trên tay, thằng con trai style chiến sĩ vừa nói móc tôi phát ra âm thanh ngớ ngẩn.

“Tao nói là tao sẵn lòng trao đổi! Ê, lúc nãy thấy tao im lặng nên mày cho rằng tao sợ có phải không? Ờ, phải đấy, tao là nghề nghiệp yếu nhất đấy! Chuyện đó thì tao thừa nhận. Nhưng, câu sau! Câu sau mày đã nói gì!”

“K...Kazuma?”

Thấy tôi đột nhiên bùng nổ, Aqua rụt rè nói.

Sau đó, đối diện với tôi – đột nhiên phấn nộ, thằng con trai lấp bắp.

“C-câu sau? Ồm, d-dắt theo 3 cô gái tuyệt vời tính lập harem...”

Tôi dựng tay thật mạnh xuống bàn.

Âm thanh đó khiến ai nấy trong hội cũng đều giật mình.

“Cô gái tuyệt vời! Harem!! Harem á!? Này, bộ trên mặt của mày không phải là nhãn cầu mà là bi ve sao? Cô gái tuyệt vời ở đâu!? Cặp mắt mù lòa của tao không thể nhìn thấy! Mày có cặp bi ve tốt như vậy, hay là trao đổi với cặp nhãn cầu mù lòa của tao đi!”

“““Ồ-ồ!?””””

Trước câu nói ấy, 3 người đồng đội của tôi phát ra giọng nói nhỏ trong lúc tự chỉ tay vào mình.

“Nè! Nói cho tao biết đi! Cô gái tuyệt vời? Họ ở đâu? Họ ở đâu hả!? Mày đã nói là mày ghen tị với tao! Phải không? Mày đã nói như thế phải không!?”

Trong lúc đang nổi giận mà nắm cổ áo của thằng con trai, lưng tôi có giọng nói e dè phát ra.

“A... anou...”

Đó là giọng nói của Aqua, người đang đại diện cho 3 người rụt rè giơ tay.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục phớt lờ.

“Sau đó mày còn nói gì nữa? Đi cùng với toàn nghề nghiệp thượng cấp hẳn là nhàn lắm!? Chẳng biết khó khăn là gìiiiiiiii!?”

“...Ch-chuyện đó... xin lỗi... Cũng tại say xỉn nên tôi có nói hơi quá... Nh-nhưng đúng là thế mà! Tuy có ý ‘vợ hàng xóm ngon hơn’ nhưng đội của cậu đúng là rất ưu việt cơ mà! Cậu đã nói là sẵn lòng trao đổi chỗ có phải không? Nếu vậy thì một ngày. Chúng ta sẽ trao đổi một ngày thôi, được không? Này, mấy cậu thấy sao hả?”

Thằng con trai bị tôi nắm cổ áo nói như vậy, đồng thời hỏi ý kiến của các đồng đội cùng bàn để xác nhận.

“T-tôi thì không có vấn đề gì... Dù sao thì nhiệm vụ hôm nay chỉ là săn goblin.”

“Tôi cũng vậy. Nhưng mà Dust này. Cậu liệu mà đừng có giờ cái giọng ‘ở bên đó sướng quá nên thôi tôi không về party này nữa đâu’ đấy.”

“Tôi cũng chấp thuận. Nhiệm vụ là săn goblin, có tăng thêm một tên tay mơ thì cũng chẳng sao. Đổi lại, tôi mong đợi một câu chuyện phiêu lưu thú vị từ cậu đấy.”

Những đồng đội cùng bàn của tên gây sự với tôi nói như vậy.

“Nè, Kazuma. Um... cậu tự tiện quyết định một chuyện như vậy mà không hỏi đến ý kiến của chúng tôi sao?”

“Không cần. Chào, tên tôi là Kazuma. Tuy chỉ trong hôm nay nhưng mong mọi người hãy vui vẻ hợp tác!”

“““O-ờ...”””

Ba người đồng đội của tên gây sự với tôi đáp lại với vẻ hơi bối rối.

Phần 8

Người thanh niên mặc áo giáp nặng, mang theo kiếm và khiên, vừa nhìn tôi như đang đánh giá, vừa nói.

“Tôi là Taylor. [Crusader] chuyên về vũ khí một tay. Có thể nói là leader của party này. Mặc dù chỉ là tạm thời nhưng trong hôm nay cậu sẽ là party member của chúng tôi. Chịu khó nghe theo những gì leader chỉ đạo đi nhé.”

“Tất nhiên rồi. Cơ mà, bình thường tôi luôn là người chỉ đạo, giờ đóng vai trò được chỉ đạo nên cảm thấy có phần thú vị. Mong được chỉ giáo.”

Trước câu nói của tôi, Taylor biểu hiện sự ngạc nhiên.

“Cái gì cơ? Cậu nói mình là leader của party toàn nghề nghiệp thượng cấp đó á?”

“Đúng vậy.”

Thấy tôi gật đầu một cách tự nhiên, 3 người họ cứng họng.

Tiếp theo là cô gái khoác áo choàng màu xanh, trông có vẻ còn rất trẻ.

“Tôi là Lean. Như cậu thấy đấy, tôi là một [Wizard]. Phép thuật có thể dùng đến ma pháp trung cấp. Maa, hân hạnh được hợp tác, mặc dù tôi có thể đánh bại goblin một cách dễ dàng. Tôi sẽ bảo vệ cho cậu, người mới-kun!”

Cô gái ấy tươi cười trong lúc đối xử với tôi như một đàn em nhỏ tuổi.

Có thể tôi mới là đàn anh nhưng nếu đó là một pháp sư bản chức thì tôi cũng cam lòng. Đành hạ mình một chút vậy.

“Tôi là Keith. Một [Archer]. Tự hào với khả năng thiện xạ. Maa, hợp tác vui vẻ nhé!”

Chàng trai đeo cung tên trên lưng vừa cười vừa nói với vẻ hời hợt.

“Vậy, giờ đến lượt tôi nhé. Tôi là Kazuma. Class là phiêu lưu giả.Etou, tôi có nên nói sở trường của mình không?”

Trước câu nói của tôi, 3 người họ phụt cười.

“Thôi, khỏi cần cũng được. Cơ mà, Kazuma đang tìm công việc xách hành lý có phải không? Thế thì giao hành lý của bọn tôi cho cậu nhé. Việc chinh phạt bọn goblin cứ để 3 người bọn tôi xử là được rồi. Đừng lo, tiền thưởng nhiệm vụ sẽ vẫn chia đều cho 4 mà.”

Tuy Taylor nói như đang giễu cợt nhưng tôi chẳng bận tâm.

Mặc dù bị nói là đi cùng nghề nghiệp thượng cấp thì nhàn rồi nhưng tôi thấy xách hành lý ăn lương như vậy còn nhàn hơn gấp bội. Tôi thật sự không hiểu, như vậy cũng được sao?

Maa, nếu bọn họ đã nói như thế thì tôi chỉ còn biết nhận lấy hảo ý của họ thôi.

— Khi ấy, tôi chợt nghe được giọng nói quen thuộc phát ra từ phía bảng danh sách nhiệm vụ.

“Eeh!? Tiêu diệt goblin? Tại sao phải là loại quái vật xuất hiện gần thị trấn này? Kiếm loại nào nhiều tiền thưởng hơn một chút không được sao? Ê tên Kazuma được người khác thuê trong một ngày kia, đừng có

nhìn bọn này bằng ánh mắt ‘không biết họ sẽ tồn tại được bao lâu đây’ ấy!”

Có vẻ như Aqua đang làm khó gã đã gây sự với tôi.

“Kh-không, tôi biết là các cô rất có năng lực nhưng năng lực của tôi thì rất có hạn. Nào là Archpriest, Archwizard rồi đến Crusader. Tôi biết với đội hình đó thì các cô có thể chiến thắng một cách dễ dàng nhưng... lần này làm ơn chọn nhiệm vụ an toàn một tí đi. ...Nhân tiện, sao tôi không thấy vũ khí hay giáp, không lẽ cô cứ để bộ dạng như thế này mà đi ư?”

“Đừng lo. Tôi rất tự tin vào độ cứng cáp của mình, cho dù có mang theo vũ khí thì tôi đánh cũng đâu có trúng.”

“Đánh không trúng...? O, chuyện đó..., ...? Th-thôi sao cũng được...”

Sau khi trao đổi với Darkness, tên đó không nói những điều như ‘lần này chọn nhiệm vụ an toàn’ nữa, có vẻ như hắn vẫn muốn đi cùng họ.

Maa, dù thế nào thì tôi cũng chả bận tâm.

Trong lúc tôi đang hơi để ý tình trạng bên kia, Taylor đứng dậy.

“Vốn dĩ chúng tôi không có ý làm việc vào mùa đông này. Nhưng chúng tôi lại vô tình chộp lấy được công việc ngon ăn như chinh phạt goblin. Chính vì thế, hôm nay chúng ta sẽ đi chinh phạt goblin ở sơn đạo. Nếu xuất phát ngay từ bây giờ thì đến khuya là có thể trở về. Vậy thì, người mới, ta đi ngay luôn chứ?”

Phần 9

Goblin.

Đó là loại Major Monster mà bất cứ ai ở thế giới của tôi hay thế giới khác này cũng đều biết.

Hình như bọn chúng phải là hạng tép riu giống như trong game mà là loại quái vật nguy hiểm không ngờ đối với các thường dân.

Mặc dù sức mạnh của từng cá thể không cao nhưng chúng vốn hoạt động theo bầy và trang bị vũ khí.

Chúng thuộc loài bán hoang dã, nhanh nhẹn, tuy thấp bé nhưng hung bạo, thường hay tấn công người và gia súc.

Bình thường thì chúng sống trong rừng nhưng lần này tự dưng chúng lại định cư trên sơn đạo nối tiếp với thị trấn bên cạnh.

“Tại sao bọn goblin lại di cư đến một nơi như thế này nhỉ? Maa, nhưng cũng nhờ chuyện đó mà chúng ta mới có nhiệm vụ ngon ăn để làm!”

Goblin trị giá 20.000 Eris/con.

Tuy không biết là lũ goblin mạnh đến cỡ nào nhưng nếu Lean đã nói đây là nhiệm vụ ngon ăn thì chắc cũng không khó lắm.

Dù sao thì công việc của tôi chỉ là theo sau và xách hành lý cho 3 người họ rồi được chia thù lao thôi mà.

Có thể đây là lần đầu tiên tôi nhận được một công việc nhàn nhã, không chút căng thẳng như thế này.

Nếu là bình thường, tôi sẽ luôn bị đồng đội của mình mang đến cho một núi phiền toái trên đường đi, nhưng hôm nay thì tôi có thể đến được địa điểm đích mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Nói đến núi, núi ở đây không xanh như ở Nhật Bản mà chỉ là núi trọc với màu nâu của đất đá.

Một nơi trần trụi như vậy, bất quá chỉ có vài bụi cây, chẳng hiểu tại sao bọn goblin lại di cư đến nữa.

Nếu đi với những đồng đội mọi khi, cho dù nhiệm vụ có dễ thì tôi cũng cảm thấy bất an nhưng hôm nay tự dưng tôi lại cảm thấy an tâm lạ thường.

Việc này ắt hẳn là do party đang đi phía trước.

Taylor dừng chân và mở bản đồ ra.

“Người ta nói là đã thấy goblin xuất hiện trên đỉnh của sơn đạo này, cho nên nơi định cư của chúng chắc cũng gần đây. Nói không chừng sào huyệt của chúng là một cái hang nào đó bên cạnh sơn đạo. Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần ngay từ bây giờ đi là vừa.”

Trước hướng dẫn của Taylor, tôi cảm thấy xúc động nhẹ.

Chính là đây, đây mới chính là một phiêu lưu giả thực thụ.

Còn mấy câu nói đại loại như ‘muốn xông ngay vào giữa đồn địch’, ‘tự dưng muốn phóng bộc liệt ma pháp ghê’ hay ‘muốn nhanh trở về để uống rượu’, đúng là kỳ quái hết sức.

Tất cả các thành viên nhìn nhau trao đổi và lặng lẽ gật đầu.

Sơn đạo là một con đường hẹp, thẳng băng và nằm giữa hai vách núi.

Con đường đủ để 5-6 người đi song song theo hàng ngang ấy, một bên là bề mặt đá tảng trông như bức tường, bên còn lại là vách núi dựng đứng.

Trong lúc đang lảng lạng bước trên sơn đạo, tôi chợt phát hiện một điều.

“Có gì đó đang tiến về hướng này. Phát hiện kẻ địch mách bảo với tôi như vậy. Nhưng chỉ có một cá thể thôi.”

Skill phát hiện kẻ địch của tôi có phản ứng. Tuy nhiên, đối phương hình như chỉ có một.

Chẳng phải goblin hoạt động theo bầy sao?

Trước câu nói của tôi, 3 người họ ngạc nhiên.

“...Kazuma, cậu có skill phát hiện kẻ địch sao? Cơ mà, cậu nói là chỉ có một cá thể á? Thế thì chắc không phải là goblin rồi. Nhưng ở đây hình như đâu có quái vật mạnh nào hoạt động cá thể... Sơn đạo là một con đường thẳng. Cho dù có lẩn trốn thì cũng sẽ bị phát hiện ngay. Hay là ta nghênh chiến?”

Giương tấm khiên lên, Taylor nói như thế, nhưng...

“Không, nếu ta lẩn trốn thì có lẽ sẽ không bị phát hiện đâu. Bởi vì tôi có skill ẩn nấp mà. Đối với skill này, chỉ cần party member chạm vào người dùng skill thì hiệu quả của skill cũng sẽ tác dụng lên họ. Đằng kia có lùm cây, ta cứ đến đó trốn đã!”

Trước câu nói của tôi, 3 người họ càng ngạc nhiên hơn nhưng vẫn đến núp sau lùm cây.

Thật không hổ danh là một party dày dặn kinh nghiệm!

Trong trường hợp không rõ đối phương là người như thế nào, tốt nhất là nên tránh giao chiến và quan sát tướng mạo của hắn, đó là điều cơ bản trong cơ bản.

Thận trọng như thế này không có gì là đáng xấu hổ cả, chính những người chết vì thiếu thận trọng mới đáng xấu hổ.

Nếu là đồng đội mọi khi của tôi thì còn khuya họ mới chịu làm chuyện trốn chui trốn nhủi như thế này—

Và nó đã tới.

Nếu phải dùng một cụm từ để miêu tả thì đó là mãnh thú thuộc họ nhà mèo.

Con vật còn to hơn cả hổ hay sư tử đó, toàn thân được bao bọc bởi lớp lông màu đen, trên hàm mọc hai cái răng nanh to như của Saber Tiger.

Nó đang đánh hơi tại nơi mà chúng tôi đã đứng lúc nãy.

Thấy bộ dạng ấy, Lean vội dùng tay che miệng mình lại.

Nói không chừng là suýt hét lên vì sợ hãi.

Bàn tay chạm vào tôi – đang thi triển skill ẩn nấp – của 3 người họ, hình như do căng thẳng nên dùng sức khá mạnh.

Việc 3 người họ căng thẳng đến như vậy chứng tỏ kia có thể là một con quái vật nguy hiểm.

—Sau khi đánh hơi xung quanh được một lúc, không đến chỗ của chúng tôi, con quái vật ấy biến mất trên con đường dẫn đến thị trấn.

“Bhaa—! Đ-đ-đáng sợ quá! Tân Thủ Sát Nhân! Đó là Tân Thủ Sát Nhân!”

Lean vừa nói vừa rung rung nước mắt như vậy, quả nhiên là đối phương rất nguy hiểm.

“Tôi cứ tưởng là tim mình ngừng đập rồi chứ! Th-thoát chết rồi... Chính là do nó, bọn goblin di cư đến sơn đạo gần thị trấn này là do bị Tân Thủ Sát Nhân rượt đuổi.”

“Ờ... Nhưng mà nguy thật. Nó hướng đến đường về của chúng ta. Thế này thì chúng ta không thể trở về thị trấn được rồi.”

Keith và Taylor , mỗi người nói một lời.

“Etou, con thú vừa rồi nguy hiểm đến như vậy sao?”

Trước câu hỏi của tôi, 3 người họ – tựa muốn nói ‘cậu không biết sao!’ – mà nhìn tôi bằng ánh mắt như thể vừa nhìn thấy sinh vật lạ.

“Tân Thủ Sát Nhân. Con quái thú đó chuyên dùng những loài như goblin hay kobold để cám dỗ các tân phiêu lưu giả, là loài quái vật tương đối mạnh hay đi lang thang và săn phiêu lưu giả yếu. Nói cách khác, nó dùng goblin làm mồi để câu các phiêu lưu giả. Hơn nữa, như không để cho goblin định cư, cứ đến kì là nó lại rượt đuổi khiến cho goblin di cư để đổi địa điểm săn. Nó là loại quái vật xảo quyệt và cực kì nguy hiểm.”

“Gì mà đáng sợ quá vậy?”

Loại quái vật có trí khôn như thế này.

Tôi thật sự rất muốn Aqua phải đối mặt với móng vuốt của nó.

“Tạm thời ta hãy hoàn thành việc chinh phạt goblin chứ nhỉ? Tân Thủ Sát Nhân là loại quái vật thường dùng mồi để câu phiêu lưu giả chứ không bảo vệ ngoại địch như bọn goblin. Sau khi xử xong đám goblin, nếu chúng ta giấu xác chúng vào bụi cây bên đường thì rất có thể nó sẽ đánh hơi thấy mùi máu của đám goblin mà hướng đến đó và đi ngang qua chúng ta như tình huống vừa rồi. Nếu nó đến gần thì skill phát hiện kẻ địch của Kazuma sẽ phản ứng mà, phải không? Chứ ta không thể cứ núp ở đây mà chờ Tân Thủ Sát Nhân không biết khi nào quay lại đó được. Trước hết cứ hoàn thành mục đích đến đây đã.”

Trước đề nghị của Taylor, chúng tôi bước ra khỏi lùm cây.

...Khi ấy, Lean giật lấy một phần hành lý mà tôi đang xách và nói.

“Nếu như gặp phải Tân Thủ Sát Nhân, lúc mọi người cần bỏ chạy, cơ thể của Kazuma phải nhẹ thì mới chạy nổi chứ, phải không? Tôi sẽ xách phụ cậu. Đ-đổi lại, cậu phải để tôi dựa dẫm vào skill phát hiện kẻ địch và ẩn nấp của cậu đấy nhé!”

Trong lúc vác hành lý của mình lên vai, Lean rụt rè nói như thế.

Trước lời nói đó của Lean, Taylor và Keith cũng lật đật lấy lại hành lý trên lưng tôi.

““Tất nhiên là không phải bọn tôi muốn dựa dẫm vào Kazuma hay gì đâu nhé!””

Úi chà, là tsundere đây mà.

Phần 10

Sau khi đi được một đoạn trên sơn đạo mà vẫn không có tín hiệu gì của Tân Thủ Sát Nhân, chúng tôi đã đến vị trí xuống dốc theo như trong tấm bản đồ của Taylor.

Hình như người ta đã thấy goblin xuất hiện đâu đó gần chỗ này.

Taylor quay đầu về phía tôi.

“Kazuma, thế nào? Skill phát hiện kẻ địch có phản ứng không?”

Tất nhiên là có. Hơn nữa còn rất nhiều.

“Nếu đi xuống con đường này đến góc quẹo thì sẽ có rất nhiều. Còn hướng mà chúng ta vừa đi qua, tạm thời không thấy dấu hiệu của Tân Thủ Sát Nhân.”

Nhưng mà, tín hiệu phía trước thật sự rất nhiều. Không chỉ đơn thuần là chục con.

Nhiều đến nỗi không tài nào đếm được.

“Nếu nhiều thì hẳn là goblin rồi. Vì goblin hoạt động theo bầy mà.”

Trước câu nói nhẹ nhõm đó của Keith,

“Không, tuy tôi chưa từng chiến đấu với goblin lần nào nên không biết nhưng bọn chúng nhiều đến như thế sao? Theo thông thường, bao nhiêu thì gọi là một bầy? Tuy chỉ mới phát hiện nhưng sơ sơ đã đếm không xuể rồi.”

Tôi hỏi lại với vẻ hơi bất an.

Thấy tôi như thế, Lean có vẻ cũng đâm lo lắng,

“N-nè, thật sự nhiều đến thế sao? Nếu Kazuma đã nói như vậy, cho dù có thể thắng nhưng có lẽ ta nên thám thính một chút để xác nhận xem có bao nhiêu...”

Tại thời điểm Lean bắt đầu nói những lời như vậy.

“Không sao đâu, không sao đâu! Chỉ là do Kazuma khéo lo thôi mà! Được rồi, ta đi nào!”

Cùng lúc hét lên, Keith lao thẳng đến góc queo có bọn goblin.

Taylor cũng nối tiếp theo sau, và rồi hai người họ đồng thanh hét lên.

““Ồ! Đông vãi!!””

Nghe được tiếng hét của hai người họ, tôi và Lean cũng vội đến góc queo.

— Và ở đó là một bầy goblin độ khoảng 30 con.

Đây chính là loài goblin nổi tiếng đấy sao? Ra vậy, là tiểu yêu!

Mặc dù chiều cao chỉ bằng đứa trẻ học lớp 1 nhưng hầu hết bọn chúng đều cầm vũ khí và đang nhìn về hướng này.

Việc ấy là một mối nguy cơ nhẹ.

Thấy thế, Lean nhăn mặt mà hét lên.

“Nói rồi mà! Đã nói rồi mà!! Tôi đã bảo tốt hơn là nên thám thính đi rồi kia mà!!”

Lean nói bằng giọng như khóc òa và núp bóng phía sau Archer Keith, còn Taylor thì tiến về phía trước.

“Bầy goblin thông thường cao lắm cũng chỉ có 10 con thôi mà!? Chết tiệt, cứ cái đà này không khéo Tân Thủ Sát Nhân sẽ đến và trở thành trận đánh tay ba mất! Ta lên thôi!”

Trước tiếng hét của Taylor, Lean và Keith gương mặt nhăn nhó nhưng anh dũng, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

“Gigiya! Ki—, ki—!”

Và thế là chúng tôi đánh trận ngay trên con dốc.

“Úi da! Chết chiệt, dính tên rồi! Ê, có goblin sử dụng cung đấy! Lean, sử dụng phép thuật phòng thủ đi!”

“Lean đang đọc thần chú nhưng không kịp rồi! Mọi người mau tìm cách gì đó hỗ trợ cô ấy đi!”

Trong lúc Taylor và Keith hét lên như thế,

“[Wind Breath]!”

Tôi hô lên sơ cấp phong ma pháp tạo ra gió khiến các mũi tên đang lao về phía chúng tôi lập tức bị thổi bay.

“K-Kazuma! L-làm tốt lắm!”

Trong lúc Taylor đang giương khiên và hét lên phía trước tôi, phép thuật của Lean có vẻ đã hoàn tất.

Cùng lúc đó, xung quanh 4 người chúng tôi nổi lên một cơn gió lốc.

Phải, đây chính là phép thuật!

Đây mới đúng là phép thuật hỗ trợ thật sự của các pháp sư!

Nhất định mọi mũi tên sẽ văng ra trước phép thuật này.

Trong lúc đang xúc động ‘đây chính là năng lực của một pháp sư thực thụ sao?’, tôi hét to.

“Với địa hình như vậy, chiêu này hẳn sẽ có tác dụng! [Create Water]!”

Tôi hô lên sơ cấp thủy ma pháp, dồn rất nhiều ma lực, tôi tạo một lượng nước lớn trên diện rộng.

Nước tràn xuống con dốc phía trước chỗ Taylor đang đứng.

“Kazuma!? Rốt cuộc thì cậu đang làm gì...”

Trong lúc nghe giọng nói thắc mắc của Lean từ đằng sau,

“[Freeze]!”

Tôi dồn toàn lực vào sơ cấp đóng băng ma pháp!

““Ồ!””

Ngoài tôi ra, 3 người còn lại đều bất ngờ mà thốt lên, chỗ đứng của bọn goblin đã bị đóng băng.

Trước chiêu đã từng dùng với tướng quái của ma vương, bọn goblin dễ dàng bị trượt chân, liên tục bị ngã ở đây đó.

Trước tư thế bất ổn định trong lúc vừa bước chầm chậm trên băng vừa run rẩy của bọn goblin, Taylor – đang đứng trên mặt đất khô ráo – sẽ có thể chém chúng một cách dễ dàng.

Trong tình huống này thì chắc chắn sẽ không bao giờ bị thương!

Rút thanh kiếm của mình ra, tôi đến bên cạnh Taylor...!

“Taylor! Hai ta sẽ xử bọn goblin tiến đến trên mặt đường khó đi này! Còn những con không tiến đến thì hãy giao cho hai người tấn công cự ly xa ở phía sau!”

Trong lúc xúc động nhẹ vì sự liên kết ăn ý của các party member, tôi vui vẻ đề nghị như vậy.

“Ch-chiến lược hay lắm, Kazuma! Ê, các cậu, ta làm thôi! Nếu là trong tình huống này, cho dù số lượng có bao nhiêu thì cũng không thành vấn đề, ta hãy giết sạch bọn goblin nào!”

“Uhyahyaha, cái gì thế này, chẳng phải chiến thắng dễ dàng quá sao? Tôi sẽ biến chúng thành tổ ong!”

“Chiến thôi! Tôi sẽ phóng phép thuật uy lực vào trung tâm bọn chúng!”

Thế là với tinh thần đầy nhiệt huyết, chúng tôi đàn áp bọn goblin!

Phần 11

Trên đường về sau khi chinh phạt goblin.

“...Kuku, c-cách dùng phép thuật như thế, tôi chưa nghe qua bao giờ! Tại sao sơ cấp ma pháp lại hữu dụng đến như vậy!?”

“Công nhận! Hồi còn ở học viện phép thuật, rõ ràng tôi được dạy rằng tăng sơ cấp ma pháp chỉ tổ tốn skill point thôi mà! Fufu, fufufu, rốt cuộc là thế nào nhỉ?”

“Uhyahyaha, lần đầu tiên tôi được tham gia một cuộc chinh phạt goblin dễ đến như thế này đây! À mà không, lúc mới thấy bầy goblin, tôi cứ nghĩ là đời mình kết thúc tại đây rồi ấy chứ!”

Trong lúc tiến về thị trấn, chúng tôi hồi tưởng lại trận đánh lúc nãy.

Trước ba người tinh thần phấn chấn đang bàn luận sôi nổi về chủ đề trận đánh vừa rồi,

“Này, trận đánh đã kết thúc rồi thì đưa hành lý đây. Công việc của nghề nghiệp yếu nhất là phải xách hành lý mà, phải không?”

Trước câu nói mang ý châm chọc của tôi,

“Ôi, xấu hổ, thật sự rất xấu hổ, Kazuma, xin lỗi cậu! Từ nay tôi sẽ không coi thường nghề nghiệp phiêu lưu giả nữa!”

“X-xin lỗi nhé, Kazuma! Cơ mà, tại sao nghề nghiệp yếu nhất mà lại có công nhiều nhất nhỉ!? Kì lạ quá đi!”

“Ê, Kazuma, đưa hành lý đây! Là MVP thì có quyền được người khác xách hành lý cho chứ!”

Trước 3 người họ bối rối như vậy, tôi phụt cười.

Thấy tôi phụt cười, họ nhận ra đấy là giỡn nên cũng cười theo.

Ôi, cảm giác thật tuyệt.

Đây mới thật sự là một party phiêu lưu giả.

“U... đau quá...”

Taylor nhăn mặt ôm cánh tay.

Anh ta vừa rút mũi tên – đã dính phải trong trận đánh vừa rồi – còn cắm trong tay mình ra.

“Này, không sao chứ? Nếu phải học phục hồi ma pháp ngay tại đây thì cũng được thôi nhưng lại không có thuốc khử trùng, tốt hơn là anh nên băng bó vết thương của mình cho đến khi về đến thị trấn. Về thị trấn rồi thì ta sẽ tiến hành rửa vết thương sau.”

Trước lời nói của tôi với Taylor, chẳng hiểu sao Lean và Keith lại nuốt nước bọt.

“Kazuma, đi-đến cả phục hồi ma pháp mà cậu cũng học được sao...?”

“Phục hồi ma pháp...? C-cuối cùng thì party của chúng ta cũng có thành viên biết sử dụng phục hồi ma pháp...”

Lúc hai người họ bắt đầu nói gì đó, Taylor cắt ngang.

“Đủ rồi, dừng lại đi. Trước sau gì thì Kazuma cũng trở về với party toàn nghề nghiệp thượng cấp của cậu ấy mà. ...Thiệt tình, tuy lúc đầu còn thắc mắc là tại sao một người nghề nghiệp yếu nhất lại là leader của một party toàn nghề nghiệp thượng cấp nhưng giờ thì tôi đã hiểu rồi.”

Taylor mỉm cười với tôi trong lúc nói như vậy.

Chính bản thân tôi còn không hiểu tại sao mình lại trông nom party toàn những đứa trẻ rắc rối kia nhưng Taylor dường như có thể hiểu.

Lần sau phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Chúng tôi xuống núi và đặt chân lên vùng thảo nguyên dẫn đến thị trấn.

—Lúc đó, tôi chợt nhớ ra.

Về việc vẫn còn một sự tồn tại đáng lo ngại.

“O? Hình như có gì đó đang tiến rất nhanh về hướng này thì phải?”

Không hổ danh là Archer, tầm nhìn xa rất tốt.

Người đầu tiên phát hiện ra nó chính là Keith.

Kể đến, tôi cũng nhận thấy thông qua skill phát hiện kẻ địch của mình.

Đang chạy về phía này trên thảo nguyên vào buổi chiều tối là một con thú màu đen.

“Tân Thủ Sát Nhân!”

Nghe tín hiệu là tiếng hét của tôi, 4 người bắt đầu chạy thực mạng về phía thị trấn.

“Haa... haa...! Chết tiệt, đến phút cuối mà còn gặp phải chuyện này nữa!”

Keith vừa cầu nhau vừa thở hổn hển.

“Haa... haa... Ng- nguy rồi, nó đuổi kịp chúng ta mất!”

Như để trả lời lại, nước mắt đầm đìa, Lean nói không ra hơi.

Tân Thủ Sát Nhân đang áp sát sau lưng chúng tôi.

Từ đây đến thị trấn vẫn còn quá xa. Cứ cái đà này thì chúng tôi không thể thoát được.

Khi ấy, người đang chạy phía trước – Taylor, đột nhiên xoay người lại, rút kiếm ra và gào lên.

“Lean! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ bị bắt kịp! Cô hãy hộ tống Kazuma về thị trấn! Tôi sẽ giữ chân nó, còn Keith sẽ hỗ trợ! Sau khi vừa về đến thì gọi ngay cho hội đến giúp sức!”

“Ó!? À, ph-phải đấy! C-c-cứ giao cho bọn tôi! Kazuma là người của party khác nhưng hôm nay đã đóng góp rất nhiều rồi! Lần này thì đến lượt chúng tôi!”

Cái quái gì vậy, cái vẻ ngầu lòi đó!?

Khi không bày ra chuyện ‘ở đây cứ giao lại cho chúng tôi’ làm cái gì!?

“T-tôi hiểu rồi! Ta đi thôi, Kazuma!”

Lean gọi và kéo tay tôi.

Tuy nhiên, dù chỉ là một ngày nhưng hôm nay họ là party member của tôi.

Bỏ mặc họ mà chạy, tôi không bao giờ có sự lựa chọn đó.

Tân Thủ Sát Nhân đã tiến đến rất gần.

Mục tiêu của nó là Taylor, người đang đứng chắn trước mọi người.

“K-Kazuma!? Cậu không chạy sao!?”

Trong lúc nghe giọng bối rối của Lean vì tôi không chịu cử động mà hất tay cô ấy ra, tôi nhỏ tiếng thì thầm như thể để Tân Thủ Sát Nhân không nhận thấy.

“[Create Earth]!”

Trong tay tôi xuất hiện một nhúm đất.

“N-này, Kazuma! Nguy hiểm lắm, mau chạy đi!”

Không màng đến giọng nói lúng túng của Keith, tôi nắm chặt nhúm đất mà mình đã tạo ra trong lúc đứng phía sau Taylor.

“Ouraaaa! Đến đây nào, đồ bóng lông!!”

Taylor gầm lên.

Tân Thủ Sát Nhân nhào đến Taylor.

“[Wind Press]!”

Tôi hô lên như thế trong lúc giơ nắm đất về phía Tân Thủ Sát Nhân.

“Gàààào!”

Còn chưa kịp chạm vào Taylor, Tân Thủ Sát Nhân đã lãnh ngay một đống bụi đất vào mặt. Vì mắt đột nhiên dính đầy bụi nên nó gào lên và ngã oạch xuống đất.

Tuy đã không còn nhìn thấy gì nhưng nó vẫn quay mặt về hướng này đe dọa.

“Grừừừ!”

“O!? Eh? Eeh!?”

Trước đám Taylor phản ứng như thế không biết chuyện gì vừa xảy ra, tôi hét lên.

“Này, đừng chần chừ nữa! Mau chạy thồồồôi!!”

—Còn một đoạn ngắn nữa là đến thị trấn.

Tuy nhiên, có vẻ như tín hiệu của Tân Thủ Sát Nhân đã không còn nữa.

Dù sao thì nghe nói nó là loại quái vật xảo quyệt cho nên chắc nó không dám đến gần thị trấn đâu.

“T-ta cắt đuôi được nó chưa?”

Taylor vừa thở hắt hên vừa thì thào.

“Haa... haa... H-hình như cắt được rồi.”

Lean dừng chân, vừa quay đầu lại nhiều lần vừa nói.

“...Fu..... Fufu... Fuhehehe...”

Keith tựa như không thể kìm nén được mà phát ra tiếng cười.

Này, sao thế? Sợ hãi quá đến nỗi quẫn trí rồi sao?

—Tuy nhiên, giống như bị lây tiếng cười của Keith,

“Ku... ku, kukuku...!”

“Aha... Ahahaha... Ahahahahaha...!”

Vừa thoát khỏi móng vuốt của một kẻ địch mạnh, cả đám – bao gồm cả tôi – đứng tại chỗ mà cười.

“Này, hồi nãy là thế nào vậy? Kazuma, cậu đã làm gì thế? Bhahaha!”

Taylor vỗ *bộp bộp* lên lưng tôi, cú vỗ tuy đau nhưng tôi lại cảm thấy rất khoái trá.

Tôi vui vẻ đánh *bộp* lại bộ giáp của Taylor.

“Là sơ cấp ma pháp thôi, sơ cấp ma pháp! Tôi là phiêu lưu giả mà, skill point chỉ đủ để học sơ cấp ma pháp mà thôi! Wahahaha!!”

“Tại sao chúng ta lại được một phiêu lưu giả cứu sống cơ chứ? Uhyahyaha! Đ-đau bụng quá đi! Sống sót, chúng ta gặp phải Tân Thủ Sát Nhân mà vẫn sống sót!”

“Thật khó tin! Chuyện này thật khó tin, theo nhiều mặt luôn! Rốt cuộc thì đây là trí lực ở cảnh giới nào vậy!? Nè, Kazuma, cho tôi xem card phiêu lưu giả của cậu một chút nào!”

Nghe theo lời Lean, tôi đưa card của mình cho cô ấy.

“U...ủa? Trí lực chỉ ở mức bình thường nhỉ. Các chỉ số status khác cũng..., khoan, cao vãi!? Chỉ số may mắn của cậu ta siêu cao luôn!!”

Trước câu nói của Lean, hai người kia cũng tò mò mà nhìn vào tấm card.

“Uo, cái quái gì thế này!?”

“E-ê, không lẽ chuyển làm nhiệm vụ lần này thuận lợi như vậy, tất cả đều nhờ vào sự may mắn của Kazuma? Nay mọi người, mau lạy, mau lạy đi! Nói không chừng sẽ được ban phúc đấy!”

Ấy không, tôi nghĩ tuyệt đối không có liên quan đến sự may mắn đâu.

Cả chị tiếp tân cũng nói là phiêu lưu giả không cần đến chỉ số may mắn kia mà.

Hơn nữa, nếu như thật sự may mắn thì ngay từ đầu tôi đã không gom được những party member kia rồi. Ừm, đúng vậy.

Tuy nhiên, Taylor vừa nói xong thì 3 người họ đều chấp tay cúi đầu trước tôi.

“D-dừng lại đi mà, đừng có lạy nữa... Nhân tiện, mọi người uống cà phê không? Tôi có thể biến ra nước, đồng thời cũng có thể tạo ra lửa mà!”

Tôi vừa mỉm cười với 3 người họ vừa lấy ra mấy cái ly.

Phần 12

Lúc chúng tôi về đến trước phiêu lưu hội thì thời gian cũng đã đến nửa đêm.

Ngoài việc nhận tiền thưởng chinh phạt, chúng tôi còn phải báo cáo về chuyện Tân Thủ Sát Nhân.

Tuy nhiên, theo như lời Taylor, do bầy goblin đã bị tiêu diệt sạch nên Tân Thủ Sát Nhân sẽ rời khỏi chỗ đó để tìm một bầy goblin mới.

“U, về tới rồiooooồồồồ! Cảm giác như vừa trải qua một chuyến phiêu lưu dài vậy!”

Trong lúc nghe giọng nói của Lean, chúng tôi vừa cười vừa mở cửa ra—

“*Thút thít*... *Sụt sịt*... *H-hức*... A... K-Kazumaaaaaaaaa...”

Thấy Aqua nức nở, tôi đóng cửa lại.

“Ê! Tôi rất hiểu cảm giác của cậu nhưng cũng đừng có đóng cửa lại chứ!”

Cánh cửa đóng lại bị mở ra, chàng trai đã gây sự với tôi hồi sáng này nổi cáu.

Hình như tên của cậu ta là Dust, leader mới của party của đám Aqua.

Một thảm cảnh.

Dust công Megumin, còn Aqua thì vừa công Darkness – đôi mắt trắng bệch gì đã mất đi ý thức – vừa khóc.

Nếu nhìn kĩ thì trên mặt của Aqua còn lưu lại một vết răng lớn, toàn thân thì không rõ vì sao mà ướt nhẹp.

“...Etou, chuyện gì thế này? À không, đại khái thì tôi hiểu rồi. Vì đã hiểu nên tôi không muốn nghe nữa.”

“Hãy nghe đi mà! Hãy nghe đi mà!! Tôi biết là mình đã sai rồi, làm ơn hãy nghe đi mà! Lúc mới rời khỏi thị trấn, đầu tiên tôi hỏi là bọn họ dùng skill gì. Khi nghe cô bé này trả lời là bọc liệt ma pháp, tôi ngưỡng mộ nên mới nói ‘tuyệt thật!’. Sau đó, cô bé bắt đầu nói gì đó đại loại như ‘ta sẽ cho người xem sức mạnh của mình’, rồi đột nhiên dồn hết ma lực của mình phóng bọc liệt ma pháp vào giữa thảo nguyên một cách vô nghĩa...”

Trước lời kể lể nức nở của Dust, tôi chả buồn nghe mà bịt hai tai lại.

“Ê, nghe đi mà! Ngay sau đấy thì Tân Thủ Sát Nhân xuất hiện! Có vẻ tiếng nổ đã dẫn nó đến, còn pháp sư trọng yếu thì khi không ngã gục xuống. Mặc dù tôi đã bảo ‘tất cả hãy chạy đi’ nhưng vị Crusader này – trên người không một mảnh giáp – tự dung lại xông lên, cuối cùng thì...”

“Ê, mọi người, có vẻ như anh chàng này đã báo cáo chuyện Tân Thủ Sát Nhân dùm chúng ta rồi, giờ thì ta đi ăn mừng vì party mới nào!”

“““Ohhhhhhhh!””””

Trước câu nói của tôi, Taylor, Keith và Lean, 3 người họ vui vẻ tán thành.

“Đội đã! Tôi xin lỗi mà! Cậu muốn tôi quỳ bao nhiêu cũng được, nhưng xin cậu hãy cho tôi về party cũ của mình đi!”

Thấy Dust khóc lóc thật lòng, tôi rất đồng cảm mà nói:

“Từ giờ trở đi, hãy dốc hết sức vì party mới nhé!”

“Tôi biết lỗi rồi!! Làm ơn hãy tha thứ cho tôi chuyện hồi sáng này đi mà!!”

Chương 2:

Ta hãy mang bình yên đến cho chúa tể của mê cung!

Phần 1

“Ngày mai chúng ta sẽ đi dungeon.”

“Không muốn.”

“Nhất định phải đi.”

Bởi vì Megumin muốn chạy, tôi chụp lấy cô nàng trong khi kiên định bác bỏ ý định phản đối của nhỏ.

Đã được một tuần kể từ khi tôi bị chặt đầu.

Cơ thể của tôi đã hồi phục đến trạng thái có thể chiến đấu, vì vậy tôi đưa ra kiến nghị này với những đồng đội đang tụ tập trong Công Hội của mình. Thật không may, xem ra Megumin có vẻ ghét dungeon.

“Không chịu đâu không chịu đâu, sự tồn tại của tôi sẽ mất đi nếu tôi đi đến một dungeon! Sử dụng bộc liệt ma pháp có thể làm cho toàn bộ dungeon thành đồng đổ nát mất, khi đó tôi sẽ không khác gì một thường dân cả!”

“Em có nhớ những gì em đã nói khi lần đầu tiên chúng ta trở thành đồng đội hay không?! Không phải em đã nói ‘Tôi sẵn sàng xách hành lý hay làm bất cứ điều gì khi đi dungeon! Làm ơn, đừng vứt bỏ tôi!’”

Nghe mấy câu này của tôi, Megumin nắm lấy vạt áo mình trong khi cúi đầu với vẻ cam chịu.

“Hmmm? Chỉ tới lối vào thôi sao? Như vậy thực sự không sao chứ?” Megumin lúng túng hỏi.

“Hơn nữa, tại sao cậu lại đột nhiên muốn đi dungeon vậy? Nếu cậu muốn khám phá dungeon, trong nhóm cần phải có đạo chích chứ? Chris thì sao? Gần đây tôi không thấy cô ấy xuất hiện trong Công Hội.”

Aqua, đang ngả đầu lên bàn, uể oải nói.

Trong cái tuần trước khi tôi hồi phục đến trạng thái sẵn sàng chiến đấu, mỗi ngày cô nàng này đều chiếm lĩnh nơi ấm áp nhất phía trước lò sưởi trong Công Hội. Cô ta vừa thư giãn vừa uống rượu như không có chuyện gì xảy ra.

Khi tôi hỏi cô ta “Cô đủ tuổi uống rượu chưa vậy”, cô nàng chỉ đáp “Đừng có mà áp dụng luật pháp ở Nhật Bản cho thế giới này.”

Dường như trong thế giới này, bất luận tuổi tác như thế nào thì bạn cũng có thể uống rượu được. Tuy nhiên, bạn phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ hậu quả nào xảy ra sau khi bạn uống.

“Chris bảo giờ cô ấy đang rất bận rộn. Cô ấy cho biết, vị senpai người chăm sóc cô ấy trong quá khứ đã đùn đẩy đủ thứ chuyện rắc rối cho cô nàng. Để xử lý những vấn đề này, lần này cô ấy không có dự định

quay về. Nhưng cô ấy đã dạy tôi phát hiện bẫy và phá bẫy, những skill cần thiết để thăm dò dungeon. Nghe Chris nói, các chủng loại quái vật trong dungeon sẽ không thay đổi theo các mùa. Vậy nên tôi nghĩ sẽ đi tới một dungeon và thử sức một chút.”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ với đám Taylor, rốt cục cả tuần tôi cũng chỉ ăn không ngồi rồi.

Việc săn Tuyết Tinh và Gobin đã giúp tôi up 3 le vờ. Bên cạnh phát hiện bẫy và giải trừ bẫy, tôi cũng học được một kỹ năng khác.

Phát hiện và giải trừ bẫy dường như lại phụ thuộc vào chỉ số nhanh nhẹn và may mắn.

Chỉ số nhanh nhẹn của tôi có thể coi là ở mức trung bình, nhưng tôi có thể tin vào chỉ số may mắn của mình, vậy nên chắc mọi thứ sẽ êm xuôi thôi.

Tôi cứ liên tục gặp phải những kẻ kỳ quái và phải gánh lấy các khoản nợ trầm trọng, xem ra cái chỉ số may mắn được coi là vượt mức bình thường của tôi chắc có lẽ là trò đùa của năm rồi.

Darkness, người dường như vừa mới nhận được lại áo giáp từ cửa hàng đang đánh bóng nó một cách nhiệt tình.

Darkness đột nhiên nhìn sang hướng này.

“Erm, hãy chờ thêm một thời gian nữa đã. Thanh đại kiếm của tôi đã bị phá vỡ trong cuộc chiến với Tướng Quân Mùa Đông. Tôi đã đặt một thanh kiếm mới, nhưng sẽ mất một ít thời gian để hoàn thành. Thành ra sợ rằng lúc này tôi chưa thể chiến đấu được. “

“Ngay từ đầu thì chị cũng đã chả có sức chiến đấu rồi, do đó đây không phải là một vấn đề.”

“!?”

Darkness bắt đầu rơi lệ, hai má trở nên đỏ bừng. Nhất định tâm trạng của chị ta đang phân nửa là hưng phấn, phân nửa là âu sầu đây.

Dù sao tâm trạng của chị ta cũng đang có phân nửa là “hưng phấn”, thành ra nói chuyện với chị ta lúc này chỉ tổ tự chuốc lấy rắc rối mà thôi.

Vậy nên, tôi quyết định tiếp tục.

“Tôi sẽ giải thích rõ luôn để khỏi hiểu lầm. Người xâm nhập vào dungeon lần này chỉ có mình tôi mà thôi, tôi hy vọng mọi người có thể hộ tống tôi trên đường đi đến đó.”

“?” X3

Phần 2

Trải qua nửa ngày làm việc, chúng tôi di chuyển từ thị trấn đến ngọn đồi, đi vào khu vực hoang dã.

Chúng tôi đã mất bao lâu để đi di chuyển trên con đường tuyết này với những cành cây nguy hiểm và phiến nhiều?

Một căn nhà gỗ nhỏ dường như được dựng một cách kiên cố đột nhiên xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Trên căn nhà là một cái bảng với ba chữ “chỗ tránh nạn”.

Một lối vào tăm tối dường như vô tận nằm bên phải bức tường bên cạnh căn nhà.

Lối vào này trông giống như được hình thành một cách tự nhiên, nhưng nếu bạn đi xa hơn, bạn sẽ thấy một dàn bậc thang chình tề. Các bậc thang liên tục kéo dài vào sâu bên trong.

Dungeon được gọi là “Keele Dungeon”.

– Rất lâu trước đây, đã có một ArchWizard thiên tài tên là Keele đã phải lòng một vị tiểu thư của một gia tộc cao quý.

Người này đã cống hiến cả cuộc đời cho phép thuật và không hề hứng thú với tình yêu, đã rơi vào tình yếu sét đánh với vị tiểu thư này trong một cuộc tán bộ trên đường phố.

Dĩ nhiên, mối tình này không thể đơm hoa kết trái được.

Rốt cục, thân phận chênh lệch quyết định nhiều thứ trong thế giới này.

Vị Archwizard, người hiểu rõ điều này, đã không ngừng rèn luyện và nghiên cứu ma thuật của mình để quên đi tình yêu này.

Năm tháng trôi qua, cuối cùng ông đã trở thành Archwizard mạnh nhất vương quốc.

Ông không chút ngần ngại trong việc mang lại hạnh phúc cho vương quốc bằng việc sử dụng phép thuật của bản thân, và đã được mọi người ca ngợi không ngớt.

Và thế là, ông ta được mời vào vương thành, đến một bữa tiệc được tổ chức để vinh danh ông.

Nhà vua nói với ông ta:

Ông ta muốn thưởng cho vị Archwizard, và sẵn sàng thực hiện bất kỳ điều ước nào của ông.

Vị Archwizard cho biết ông ta có một nguyện vọng sẽ không thể nào thực hiện được.

– Vị Archwizard Keele đã ước gì ?, không ai biết.

Chỉ biết rằng sau này, ông ta đã bắt cóc vị tiểu thư quý tộc kia đi, và xây dựng một cái dungeon và không chịu ra khỏi đó.

Những gì xảy ra tiếp theo là một bí ẩn.

Nhưng, tỉ mỉ à ngẫm lại thì, thậm chí nếu một Archwizard đơn thuần xây dựng một dungeon để kháng cự, ông ta cũng sẽ không thể bảo vệ nó trong thời gian dài được.

Và bây giờ, không có nhiều người biết câu chuyện đằng sau việc xây dựng dungeon này. Và dungeon này đã trở thành một nơi luyện tập lý tưởng cho các phiêu lưu giả tân thủ.

Tôi đứng ở lối vào của dungeon Keele và quay lại nhìn 3 người phía sau tôi.

“Được rồi, tôi sẽ đi một mình từ đây. 3 người chỉ cần chờ tại “chỗ tránh nạn” này cho tôi. Nếu tôi không trở lại trong vòng một ngày, hãy trở lại thị trấn và yêu cầu trợ giúp từ nhóm của Taylor ... Đó có thể là kế hoạch, nhưng tôi cũng chỉ vào điều tra thôi, vậy nên tôi cũng sẽ quay về ngay thôi.”

Darkness khoanh tay trước ngực, nói:

“Cậu thực sự muốn đi solo sao? Thật là phi lý khi tự mình đi thách thức một dungeon. Tuy đã nghe những gì Kazuma nói, nhưng tôi nghĩ rằng với bộ áo giáp chỉ đi thôi cũng đã tạo nên những tiếng kêu lách cách, nên tôi khó có thể theo cậu được ... “

Vâng, đây là lần đầu tiên tôi đi solo.

“Ta cũng vậy, có đi theo thì ta cũng chỉ là gánh nặng mà thôi... Hãy suy nghĩ lại thật kỹ, Kazuma.”

Megumin lo lắng nói.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ đi với cậu!”

Và Aqua đột nhiên nói một cái gì đó không cần thiết ...

“... Không, đừng theo tôi. Tôi nói tôi sẽ tự đi một mình. “

Tôi giải thích một lần nữa cho Aqua những gì tôi đã nói với họ trên đường tới đây.

“Với kỹ năng “Thiên lý nhãn” được Keith dạy cho, tôi có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối. Cái này tôi đã test trước rồi. Cho dù không có một tia sáng nào và hoàn toàn tối đen như mực, tôi vẫn có thể đo được khoảng cách, vị trí mục tiêu và hình dạng của chúng. Vậy nên, nếu tôi đi một mình, tôi thậm chí không cần bất kỳ ánh sáng nào. Những con quái vật nhắm vào các Phiêu lưu giả mang theo nguồn sáng sẽ không thể tìm thấy tôi.”

Nhưng nếu người ta có thể solo dungeon chỉ với những kỹ năng này, toàn bộ các cung thủ trên toàn thế giới này đã làm điều đó rồi.

Thế nhưng–

“Tiện thể nói luôn, tôi còn có hai kỹ năng “phát hiện kẻ địch” và “ẩn nấp” của đạo chích nữa. Vậy nên, tôi có thể di chuyển trong bóng tối, xác định địa hình, phát hiện kẻ địch và tránh chúng. “Ẩn nấp” cho phép tôi vượt qua các tình huống nguy hiểm, chỉ bằng cách bám sát vào tường ... chắc vậy.”

Chỉ vấn đề này là tôi chưa test nên chưa thể khẳng định được.

Mặc dù tôi đi thám hiểm một dungeon, không có nghĩa là tôi phải clear sạch dungeon đó.

Nếu tôi không thể nhận được tiền sau khi đánh bại những con quái vật, tránh các trận đánh sẽ là lựa chọn tốt nhất.

Tránh những con quái vật, lấy kho báu và quay lại.

Mặc dù cảm thấy việc này giống như hành động của một tên đào mộ, nhưng đây là một trong số ít những đặc quyền các Phiêu lưu giả có thể vượt qua rào cản của nghề nghiệp và tìm hiểu tất cả các loại kỹ năng.

Vào lúc như thế này, tôi nên sử dụng một trong số ít các lợi thế tôi có.

Tôi móc ra các gói thuốc mà tôi đã mua tại Công Hội, có hiệu lực chống lại quái vật nhạy cảm với mùi.

Những con quái vật trong dungeon này có lẽ đã quen với bóng tối.

Có nghĩa là ngoài tầm nhìn ra, các giác quan khác của kẻ địch cũng rất tuyệt vời.

Chẳng hạn như khứu giác và thính giác.

Về khoản này, tôi chỉ có thể cầu nguyện tôi có thể phát hiện ra kẻ địch trước khi chúng nhận thấy những âm thanh tôi phát ra.

Nếu tôi gặp một con rắn có thể phát hiện nhiệt hay loài dơi sử dụng sóng siêu âm, tôi sẽ không thể làm bất cứ điều gì. Nhưng tôi nghe được từ những người ở Công Hội rằng không có con quái vật nào như vậy trong dungeon cả.

Tôi đã học hỏi được rất nhiều về những con quái vật ẩn nấp trong dungeon từ mấy anh chàng tại Công Hội, và cũng đã làm tốt phần bài tập.

Dù sao tôi cũng vừa mới chết thêm lần nữa hồi tuần trước.

Mặc dù tôi muốn gặp Eris-sama lần nữa, nhưng chết rất nhiều lần như vậy bản thân tôi cũng không chịu nổi.

Tôi rải thuốc đó lên khắp cơ thể mình.

Tôi không biết làm để nó có hiệu quả, nhưng nói chung là có còn hơn không.

Hơn nữa, lần trước khi tôi sử dụng “ẩn nấp” khi gặp phải con Newbie Killer (Tân thủ sát nhân), nó đã ngửi không khí xung quanh nó trước khi phần nộ rời đi.

Điều này có nghĩa kỹ năng “ẩn nấp” có khả năng làm những thứ như mùi trở nên mờ nhạt hơn.

Hừ, nó sẽ hoạt động thôi. Chắc thế.

Và đây cũng chỉ là một thử nghiệm. Thật tuyệt vời khi có được kết quả, nhưng dù có thất bại cũng chả việc gì.

Dungeon mà tôi thách thức lần này ở đẳng cấp thấp hơn so với trình độ của tôi.

Sau khi xác nhận các phương pháp thăm dò dungeon, tôi có thể thách thức các dungeon khó khăn hơn để kiếm tiền.

Hơn nữa đây cũng chỉ là một cái dungeon cách thị trấn có nửa ngày đi chuyên.

Dungeon có thể đã được clear bởi các “Phiêu lưu giả” khác.

Không thành vấn đề, tôi sẽ không thể gặp bất lợi ngay cả khi tôi gặp phải kẻ địch trong dungeon.

“Tôi đi trước đây. Ở đây rất lạnh và các cô có thể sẽ gặp phải quái vật đấy, vậy nên hãy trở về “nơi tránh nạn” và chờ đợi đi”

Tôi vẫy tay chào tạm biệt mọi người và đi về phía lối vào dungeon.

– Lúc này, tôi nghe thấy giọng ai đó nào đó phát ra từ phía sau.

Aqua đứng sau lưng tôi như thể đó là điều hiển nhiên.

“...Cô không nghe tôi nói gì sao? Sẽ thuận tiện hơn nếu tôi tiến vào đó một mình. Trong đó tối đen như mực, cô có đi theo thì cũng chả làm được gì, đúng không?”

Sau khi nghe những lời của tôi, Aqua cười như thể cô ta còn chả thèm đoái hoài đến nó.

... Tôi thực sự muốn đâm cô ta rồi đấy.

“Nè nè nè Kazuma, cậu đã quên bản cô nương là ai rồi sao?

Archpriest chỉ là nghề nghiệp ngụy trang mà thôi. Đây đây, nói một

chút coi nào— Megumin và Darkness vẫn không tin tôi nè— Lại đây, tiết lộ nghề nghiệp thực sự của tôi đi!”

“Nữ thần mắc nợ?”

“Không phải, tôi là nữ thần nước-sama! Cậu chí ít thì cũng phải gọi tôi là nữ thần tiệc tùng chứ! “

Nói thật thì, cho dù người này là thần thánh phương nào. Cô ta đang rớt cục là muốn nói gì?

“Rớt cục thì tôi cũng là một nữ thần; đôi mắt của tôi có sức mạnh nhìn thấu tất cả mọi thứ. Trước khi Kazuma được đầu thai, tôi cũng đã nói cho cậu của nguyên nhân dẫn đến cái chết của cậu một cách chính xác, phải không ?? Tuy sau khi đến nhân gian thì quyền năng của tôi có chút suy yếu đi, nhưng vẫn còn có một vài thần lực chứ? Tuy hiện giờ tôi không thể nhìn thấu tất cả mọi thứ, nhưng nhìn xuyên qua bóng tối thì không thành vấn đề!”

Đối mặt với Aqua đang uốn ngực đầy kiêu ngạo, tôi cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Thành thật mà nói, tôi không biết được cô ta sẽ làm những điều ngu ngốc gì và điều đó khiến tôi lo lắng.

Làm thế nào đây, tôi nên làm sao để từ chối cô ta bây giờ .. Đúng lúc này, Aqua nói với tôi:

“Những con quái vật trong dungeon là thường undead. Chúng sẽ bị sinh mệnh của người sống hấp dẫn. Điều này có nghĩa là các kỹ năng ẩn nấp sẽ là vô dụng khi chống lại quái vật undead. Vậy nên, chỉ có tài năng của tôi mới có thể giải quyết vấn đề này, phải không? “

Những lời của cô ta chỉ tổ làm sự lo lắng của tôi tăng lên mà thôi.

Phần 3

Không biết tôi đi được bao lâu trên cầu thang, kéo dài từ lối vào dungeon.

Trong tình trạng tối mịt ở đây, tôi cũng đã vượt qua được kha khá bậc thang nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ thì gì trong đường hầm.

Dù sao cũng là một dungeon cho tân thủ, vì vậy tôi nghĩ nó sẽ khá là nhỏ. Thế nhưng thời gian thăm dò có thể sẽ dài hơn dự kiến.

Tuy là nói vậy, nhưng mục đích khi vượt qua dungeon này để kiểm tra xem các kỹ năng tôi ăn cắp được có hữu ích ở đây hay không thôi.

Thành thật mà nói, trong con mắt của những người khám phá dungeon thì phương pháp của tôi không khác gì phương tà đạo cả.

Phía sau, tôi cảm nhận được Aqua chả hề có bất kỳ một chút cảm giác khẩn trương nào cả, tôi tiếp tục bước xuống cầu thang.

“Này, Kazuma, tầm nhìn ban đêm của cậu không có vấn đề gì chứ? Mắt thần của tôi có thể nhìn thấy tư thế xấu xí, đi xuống cầu thang một cách rụt rè của Kazuma đấy. Nếu tầm nhìn ban đêm của cậu hoạt động không được tốt thì báo tôi một tiếng nhé.”

Aqua nói cái gì đó mà rất khó để phân biệt việc cô ta lo lắng cho tôi hay nói móc tôi nữa.

“Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, tư thế vô dụng, do dự của cô mỗi khi cô bước một bước xuống đấy. Hãy coi đây là thỉnh cầu của tôi, xin đừng có rơi xuống nhé.”

Tôi quay lại và thấy Aqua nở một nụ cười vô nghĩ vô lo.

“Chắc không, tầm nhìn của tôi rõ ràng đến mức tôi có thể chạy trốn ngay nếu có bất kỳ nguy hiểm nào ập tới. Nếu có con quái vật tiếp cận thì báo tôi một tiếng. Tôi sẽ trông chừng phía sau, do đó, đừng có thừa dịp mà sờ soạng mộng của tôi đấy. “

“Yên tâm đi, tôi chả thèm quan tâm đến mộng của cô đâu. Để tôi nói cho cô biết những gì tôi đang nghĩ- tôi đang nghiêm túc tìm cách để đem ném cô vào phần sâu nhất của dungeon đây.”

Aqua và tôi đang đứng im trong khi nhìn vào mặt của đối phương.

“Ghét ghê ~ Kazuma vẫn cứ tiếp tục đùa kiểu này! Hehehe! “

“Đồ ngốc Aqua, tôi đang nghiêm túc đấy. Chúng ta đã ở cạnh nhau lâu rồi, cô cũng nên hiểu chứ ~ hahaha! “

Trong khi chúng tôi trò chuyện, rốt cục chúng tôi đến cuối cầu thang.

Tuy rằng ở đây tối đen, nhưng nhờ có kỹ năng quan sát ban đêm, các bức tường cùng bố cục của dungeon có thể được nhìn thấy một cách rõ ràng.

Thứ hiện ra trong bóng tối có một hình bóng màu xanh trắng, trông giống như đang nhìn thấy một tập tranh ảnh tư liệu vậy.

Sau cầu thang, có một con đường hai bên.

Và tôi ngay lập tức nhận thấy một cái gì đó sau khi xuống cầu thang.

“... Đây là gì?”

Mặc dù tôi đã có tầm nhìn ban đêm, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng hình lục sắc, và không có cách nào để nhận biết được màu sắc nguyên bản của đối tượng.

Phải, thứ đó trông giống như cái xác chết đang thối rữa ...

.....

“Óaaaaaaaaa!!”

Đó là những xác chết đang thối rữa của một Phiêu Lưu Giả.

Cái xác đó chắc là của ai đó đã cố gắng đơn thương độc mã đòi thách thức dungeon, hay ai đó bị đồng đội bỏ lại sau khi đã chết?

Tôi không biết chuyện gì xảy ra với nó, nhưng nó chắc chắn là những gì còn lại của một con người.

Aqua đến bên cạnh xác chết.

“... Xác chết này chuẩn bị trở thành một con quái vật undead.

Kazuma, chờ chút đã.”

Sau khi nói vậy, Aqua bắt đầu lầm bầm cái gì đó như một lời cầu nguyện, và các xác chết phát ra một ánh sáng mờ nhạt.

Chắc là cô nàng đang chỉ dẫn cho linh hồn lạc lối này được siêu thoát, và ngăn không cho nó biến thành một undead đây.

Nếu cô ta chỉ làm vậy, thì chắc là đã được nhiều người tin tưởng hơn rồi.

Nhưng nghĩ tới việc đụng ngay một xác chết ngay sau khi bước xuống cầu thang. Cứ tiếp tục thế này chắc trái tim tôi sẽ không thể nào chịu đụng được mất.

Nếu Aqua không có ở đây, có lẽ tôi đã quay trở lại rồi.

“Nhưng, puhehe! Thật là đần độn, tự mình thách thức một dungeon– Puhah! Hahaha! “

Sau khi nghe xong, tôi quyết định để cô ta một mình sau đó đi tới sâu nhất.

...Hình như lại có thêm gì đó nữa thì phải.

Với kỹ năng phát hiện kẻ địch của tôi, tôi cảm nhận kẻ địch đang tiến lại gần và dừng lại.

Chắc là do âm thanh từ cuộc trò chuyện của chúng tôi hay ánh sáng khi Aqua thanh lọc xác chết đó thu hút tới đây.

Tôi nhìn Aqua và chỉ định hướng mà kẻ thù tiến đến, sau đó chỉ ngón tay cái của tôi sang một hướng khác, ra hiệu cho cô ta trốn thoát.

“Sao vậy, sao vậy? Sao cậu đột nhiên lại hành động kỳ quái như vậy? Muốn tôi biểu diễn tạo bóng bằng tay hay sao? Vậy thì, cho tôi một chút ánh sáng. Con cáo và thỏ lỗi thời rồi, để tôi chỉ cho cậu cái bóng của Pháo đài di động Destroyer nè. “

“Không phải vậy! Và pháo đài di động là gì?! Tôi đang báo hiệu cho cô là kẻ thù đang đến đây, vì vậy chúng ta nên chạy khỏi đây thôi! Khi thật, chúng phát hiện chúng ta rồi! Nè, giúp tôi chống lại chúng! “

Tôi cảm thấy khó xử khi lớn tiếng như vậy.

Tôi rút kiếm ra trong bóng tối và chém vào những con quái vật hình người nhỏ đã phát hiện sự hiện diện của chúng tôi!

“... Hmm, bọn chúng rất cục là thú gì. Tuy tôi có thể nhìn thấy hình dạng, nhưng không thể nào xác định được màu sắc của chúng, vậy nên tôi không biết nó là gì cả. Nè, cô biết chúng là gì sao?”

Xác chết của một con quái vật hình người nhỏ nằm trên mặt đất.

Aqua nhìn nó và nói:

“Đây là một con quỷ cấp thấp gọi là Gremlin. Ma lực trong dungeon dày hơn so với trên mặt đất, vật nên thỉnh thoảng sẽ có vài con quỷ cấp thấp như thế này xuất hiện.”

Tôi hiểu rồi, nó có tên trong danh sách mà những người trong Công Hội đã trao cho tôi.

... Tôi chợt nhận ra một điều.

“Này, tôi hỏi cô nè, cô thực sự có thể nhìn thấy rõ ràng trong bóng tối sao?”

Nghe câu hỏi của tôi, Aqua lại lộ ra biểu cảm quen thuộc.

“Tâm nhìn của tôi bây giờ không khác gì với ban ngày cả. Làm sao vậy? “

.....

“Thế, khi chúng ta ngủ trong chuồng ngựa với nhau, cô đã nhìn thấy tất cả mọi thứ?”

“Tôi không nhìn thấy bất cứ điều gì. Bởi vì khi tôi nghe thấy những tiếng fap fap fap, lưng của cậu đang đối diện với tôi.” (Trans: :3)

“...Đa tạ đã rửa lòng thương xót Aqua-sama.”

Mùi của Gremlin có thể thu hút các quái vật khác.

Và như vậy, chúng tôi rời khỏi nơi đó.

Phần 4

Aqua hôm nay khác nhau hoàn toàn với lúc bình thường.

Không sai, hoàn toàn không giống với hình ảnh Archpriest của cô trước đó (lol).

Cũng không phải là nữ thần tiệc tùng hay mắc nợ.

“Những linh hồn lạc lối lang thang trong Dungeon lạnh lẽo, hãy yên giấc. Turn Undead! “

Ngay bây giờ cô nàng thật sự trông giống như một nữ thần khi thanh lọc những con undead với phép thuật diện rộng.

– Về phần tôi, tôi đánh giá thấp dungeon.

Sự kết hợp của tầm nhìn ban đêm và ẩn nấp quả thật hữu ích lúc nguy hiểm.

Và họ đã có hiệu quả đối với hầu hết những con quái vật.

Nhưng, như Aqua đã nói, với những con undead lang thang trong dungeon lạnh lẽo trong một thời gian dài, linh hồn sống cực kỳ hấp dẫn.

Vì chỉ vài phút trở lại đây, chúng tôi đã thanh lọc được rất nhiều undead.

Nếu tôi chỉ có một mình, tôi sẽ bị bao vây và bị đánh đến chết bởi đám đông undead.

Tôi thực sự không ngờ chúng tôi lại gặp phải nhiều Undead trong dungeon như vậy.

Tôi chỉ có thể tự khiển trách về sự ngây thơ của bản thân.

Sau khi thanh lọc xong, Aqua thở phào nhẹ nhõm.

“Cô đã vất vả rồi. Eh, cô đã có một sự trợ giúp tuyệt vời, sẽ rất nguy hiểm nếu tôi đến đây một mình.”

Nghe những lời tán thưởng của tôi, Aqua không hề khiêm tốn chút nào.

“Hmm? Rốt cục cậu cũng chịu nhìn tôi bằng con mắt khác rồi à? ... Dù sao, kho báu ở đâu? Dungeon này đã được khám phá rất nhiều lần, vì vậy tôi cũng không hy vọng quá nhiều đâu.”

Chúng tôi đã đi khá sâu vào trong dungeon.

Nói là sâu, nhưng dungeon này chỉ có một tầng, do đó, không có nghĩa là nó sâu thêm vào lòng đất.

Nhưng, nó khá là lớn.

Aqua – người tuyên bố để có thể nhìn thấy rõ ràng như ban ngày trong bóng tối, đánh dấu các bức tường với một vệt phấn mỗi khi cô nàng đi đến một góc.

Những Phiêu Lưu Giả bình thường vượt qua dungeon thường khăn trương xem xét bẫy, ngọn đuốc chiếu sáng, và đánh dấu đường đi trong khi họ tiến vào một cách thận trọng.

Nhưng đối với chúng tôi – những người có thể di chuyển dễ dàng trong bóng tối, chúng tôi có thể tiếp cận sâu hơn chỉ cần tôi trinh sát xem có kẻ địch phía trước không là được.

Chúng tôi có thể rút lui sau khi xác nhận phương pháp thăm dò này là khả thi. Nhưng khi đã tới đây rồi, chúng tôi vẫn muốn có được một ít kho báu hay một cái gì đó có giá trị trước khi rời khỏi.

Sau khi đảm bảo căn phòng phía trước không có bẫy hay sự hiện diện của kẻ địch, tôi bước vào một cách thận trọng như thể tôi đang đi trên mặt băng mỏng.

Nhìn quanh căn phòng ...

“... Tch, ở đây chả có gì đáng giá cả.”

“Này, Kazuma, phương pháp thám hiểm và những câu cậu nói làm tôi tưởng rằng chúng ta là những tên trộm luôn ấy chứ.”

Không nói ra, nhưng tôi cũng có cảm giác như vậy.

Tôi cảm thấy một chút tội lỗi khi tôi nghĩ về những người đường đường chính chính mà thách thức dungeon.

“...? Này, Kazuma, bên kia, bên kia hình như có vật gì đó thì phải.”

Aqua tìm thấy vật gì đó trong góc phòng.

Aqua và tôi cùng nhau đi đến góc phòng và tìm thấy ...

“Hey, là một kho báu! Thật tuyệt vời Kazuma, chúng ta đã đúng khi khám phá dungeon!”

Tôi vội vàng kiểm chế Aqua người đang vui mừng lao tới rương báu.

“Nè, chờ đã. Cô không cảm thấy lạ khi một chiếc rương xuất hiện trong một dungeon nơi cả tá người đã khám phá qua rồi ư? ... Hừ, quả nhiên, kỹ năng phát hiện kẻ địch phản ứng rồi nè.”

Và tất nhiên, phản ứng đến từ kho báu trước chúng tôi.

Thì ra là thế, đây là cái rương giả huyền thoại hay sao?

“Ah ... ra đây là một con quái thú nguy trang. Thật đáng tiếc, nhưng không còn cách nào khác ... “

Aqua vừa ném một cái gì đó ở ngực vừa nói.

Đó là cái chai rỗng mà lúc nãy tôi dùng để đựng thuốc.

Các chai vẽ một đường vòng cung trong không khí và rơi về phía mặt đất gần kho báu.

Khoảnh khắc mà cái chai rơi xuống đất, các bức tường và sàn nhà xung quanh bắt đầu run rẩy, và rương báu mở cái miệng khổng lồ ra và nuốt toàn bộ cái chai.

Các bức tường và sàn nhà mà dường như là một phần của dungeon đang nhúc nhích. Nó dường như đang nhai cái chai nó vừa nuốt.

“Thật, thật kinh tởm! Rốt cục nó là thứ gì! “

Tôi nghĩ lúc này cô ta vừa mới nói nó là “quái thú nguy trang” thì phải?

“Như cái tên của con quái thú này, nó không thể di chuyển, nhưng một phần của cơ thể của nó có thể bắt chước các hình dạng kho báu hay tiền bạc, thu hút các con mồi dính câu. Nó đôi khi sẽ mang hình dạng của một con người, và săn các quái vật săn con người.”

Ngay cả quái vật cũng ăn sao, thật là khủng khiếp!

Lại nói tiếp, những người trong Công Hội đã từng đề cập đến những con quái thú nguy trang trong dungeon rồi.

Tôi nghe nói bạn có thể phát hiện nó một cách dễ dàng với kỹ năng phát hiện kẻ địch, nhưng điều này là quá ...

Dù sao, cuộc đấu tranh sống còn cũng áp dụng đối với các sinh vật trong dungeon.

Sống trong thế giới này, thực sự không dễ dàng tí nào.

Phần 5

“Turn Undead!”

Dưới ma pháp công kích của Aqua, cơ thể của con zombie biến mất.

Cũng không biết đến giờ đã có bao nhiêu con quái vật bị tiêu diệt nữa.

Trước mắt tôi là một tầm nhìn trông như trong tranh ảnh tư liệu, và tôi may mắn khi học được “Thiên lý nhãn”.

Nếu chúng tôi tiến với một ngọn đuốc như bình thường, tôi có lẽ sẽ khóc nếu chúng tôi gặp phải một đám zombie.

Chúng tôi bị tấn công bởi các nhóm lớn undead; không có gì ngạc nhiên nếu việc này để lại bất kỳ chấn thương tâm lý nào.

“... Này, không lạ sao? Có quá nhiều Undead ở đây. Nếu quả thực là vậy, nếu không phải là có một Archpriest trong nhóm thì sẽ không thể chinh phục được dungeon, phải không? Và chúng ta đã không tìm thấy bảo vật nào. Quên mọi thứ đi và trở về thôi. “

Đây là một dungeon cho tân thủ luyện tập.

Nhưng tôi không thể tưởng tượng đám tân thủ sẽ xử lý việc sự gia tăng của đám undead như thế nào đây.

Tuy liên tục sử dụng phép thuật nhưng xem ra Aqua không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Dù sao thì cô nàng cũng là một nữ thần.

Nhưng ngay cả Aqua không thể giữ nó mãi mãi được, xem ra có lẽ đã đến lúc phải rút lui.

“Cậu nói đúng. Chúng ta không tìm thấy bất kỳ báu vật nào, nhưng tôi hài lòng sau khi thanh lọc được rất nhiều Undead ... nhưng chờ một chút nữa, mùi của undead vẫn còn nán lại ở đây. “

Kỹ năng phát hiện kẻ địch của tôi thậm chí còn chưa được kích hoạt, xem ra hôm nay Aqua đang ở trong tình trạng tốt nhất.

Chúng tôi đi đến cuối dungeon, nhưng Aqua vẫn cứ như một con mèo đang hưng phấn và không ngừng đánh hơi xung quanh.

Kỹ năng phát hiện bẫy và kẻ thù vẫn chưa có bất cứ phản ứng nào.

Nhưng khi Aqua trong tình trạng tốt nhất cho biết như vậy, chắc là có một cái gì đó đằng sau bức tường này.

Aqua và tôi tách nhau ra để điều tra bức tường, kiểm tra điều đó trong mười phút hoặc lâu hơn.

Khi chúng tôi không tìm thấy bất cứ điều gì và đang chuẩn bị quay về.

Một phần của bức tường đột nhiên quay sang một bên và kéo ra.

Chúng tôi đã không làm bất cứ điều gì. Nó xuất hiện như thể đã được mở từ bên trong.

Một âm thanh trầm và mơ hồ đến từ phía bên kia.

“Một tư tề?”

Phần 6

Trong phòng chỉ có một chiếc tủ, bàn và một chiếc ghế.

Người kia đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường.

Một cái đèn dầu được đặt trên bàn.

“Buổi sáng tốt lành, lần đầu tiên gặp mặt xin được chỉ giáo. Tôi không biết bên ngoài giờ như thế nào, tôi nên nói “Buổi tối tốt lành” để thay thế không nhi? “

Tôi chỉ có thể nhìn thấy chân dung của người kia với kỹ năng của tôi.

Sau khi chào chúng tôi, người đó thắp đèn dầu bằng phép thuật.

Ngọn đèn chiếu sáng người đang ở trong bóng tối. Ông ta mặc một chiếc áo choàng dài, ông là một bộ xương chỉ còn sót lại một chút da bên ngoài.

“Tôi là Keele, tác giả của dungeon này. Tôi bắt cóc con gái của một quý tộc, một pháp sư tà ác.”

– Rất rất lâu trước đây, đã có một vị Archwizard tên là Keele-người phải lòng một tiểu thư của một gia tộc cao quý trong cuộc tàn bộ trên đường phố.

Keele-người biết tình yêu này sẽ không thể đơm hoa kết trái, chuyên tâm rèn luyện và nghiên cứu ma thuật của mình.

Năm tháng trôi qua, cuối cùng ông đã trở thành Arcwizard mạnh nhất vương quốc.

Ông không chút ngần ngại trong việc mang lại hạnh phúc cho vương quốc bằng việc sử dụng phép thuật của bản thân, và đã được mọi người ca ngợi không ngớt.

Và thế là, ông ta được mời vào vương thành, đến một bữa tiệc được tổ chức để vinh danh ông.

Nhà vua nói với ông rằng:

Ông ta muốn thưởng cho vị Arcwizard, và sẵn sàng thực hiện bất kỳ điều ước nào của ông.

Vị Arcwizard cho biết ông ta có một nguyện vọng sẽ không thể nào thực hiện được.

Và đó là niềm hạnh phúc của người ông ta yêu, người đã phải chịu đựng rất nhiều.

“Sau khi thực hiện mong muốn này, tôi bắt cóc phụ nữ đó.”

Keele tự hào nói.

“...Nói cách khác, ông không phải là một tư tế tà ác, mà là một pháp sư lương thiện? Để lấy lòng nhà vua, vị quý tộc đã gả con gái cho nhà vua làm người vợ lẽ. Nhưng kết quả là cô ấy không được sủng ái, và không có một mối quan hệ tốt với các hoàng hậu và hoàng phi khác, và đã có một thời gian khó khăn. Và ông đã nói một cái gì đó như “ngài không muốn cô ấy thì cho tôi đi” phải không? “

Nghe tôi nói vậy, xương ở vùng cổ họng của Keele cùm cụp cùm cụp, như thể ông ta đang cười vậy.

“Chính thế. Sau khi tôi cầu hôn tiểu thư đó, nàng ấy cũng tiếp nhận tâm ý của tôi. Sau đó, tôi đưa cô cùng bỏ trốn vì tình yêu trong khi chiến đấu với quân đội của vương quốc ... Ara, một khoảng thời gian thật hạnh phúc. Oh, tiện thể, người đang nằm trên giường là cô ấy đấy. Thế nào, những đường cong ở xương đòn của cô ấy cực kỳ đẹp đấy”

Tôi nhìn theo hướng Keele chỉ và tìm thấy một bộ xương được đặt trên chiếc giường nhỏ.

... Chuyện này là sao?

Aqua-người đang ngồi bên cạnh tôi nhìn Keele với đôi mắt sáng ngời.

Chắc là cô nàng không thể nhận được việc muốn thanh lọc ông ta đây.

“Sở dĩ, tôi có một thỉnh cầu đến cô gái đằng kia,” Keele đột nhiên nói.

“Thỉnh cầu?”

Nghe những lời của tôi, Keele gật đầu—

“Bạn có thể gửi tôi đến thế giới khác không? Cô gái này hẳn là có quyền năng để làm điều đó.”

Phần 7

Aqua hô vang chú ngữ của mình một cách rõ ràng.

Vị ArchWizard đặt “bàn tay” của mình trên “bàn tay” của người phụ nữ đang nằm trên giường.

Aqua nói rằng người phụ nữ không hề hối tiếc nữa và đã siêu thoát rồi.

Mặc dù các vòng tròn ma thuật chỉ cần phù hợp cho một mình Keele. Nhưng vì độ nhiệt tình của Aqua đang rất cao, vòng tròn không chỉ bao trùm hài cốt của người phụ nữ, mà là cả toàn bộ căn phòng luôn.

Keele đã bị thương nặng trong một cuộc chiến để bảo vệ người phụ nữ. Để bảo vệ cô cho đến phút cuối, ông từ bỏ nhân tính của mình và trở thành một Lich.

Tuy rằng nói như thế này không thích hợp lắm, nhưng tôi cảm thấy rằng biến thành một Lich theo cách đó rất là kool.

Có lẽ sau khi nhìn thấy Aqua bắt nạt Wiz trước đó, tôi cảm thấy Lich này thực sự rất men lỳ.

Sau khi trở thành vợ lẽ của vua, người phụ nữ không có nhiều cơ hội để đi ra ngoài. Cô ấy đột nhiên phải trở thành kẻ thù của nhà nước và đi lưu lạc khắp nơi để thoát khỏi truy binh, và đã trải qua giây phút cuối cùng của cuộc đời mình trong dungeon này.

Mặc dù sự thiếu đi sự tự do trên đường trốn chạy, cô không có bất kỳ oán trách nào, ngược lại còn mỉm cười hạnh phúc— Đó là những gì Keele nói.

“Tôi có làm cô ấy hạnh phúc?” – Ông ta lẩm bẩm.

“Ara, đó là một trợ giúp lớn đấy. Rốt cục thì một Lich không thể làm điều gì đó buồn cười như tự tử. Tôi đang lẳng lặng chờ đợi sự diệt vong của bản thân ở đây thì cảm thấy một luồng thánh khí mạnh mẽ. Vì vậy, tôi thức dậy từ giấc ngủ dài của mình.”

Trong vòng tròn ma thuật nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ căn phòng, Keele vừa cười khanh khách vừa nói.

Aqua rốt cục cũng kết thúc việc đọc chú ngữ.

Đồng thời sử dụng một biểu hiện dịu dàng mà tôi chưa từng thấy trước đây, cô nàng mỉm cười với Keele.

... Cô ta rốt cục là ai.

Giữa lúc tôi đang tự hỏi có phải mình nhìn lầm hay không, Aqua dịu dàng nói với Keele.

“Archwizard Keele, ông đã vứt bỏ sự quản lý của Thần Linh và đã trở thành một Lich bởi niềm tin của riêng ông. Ta, với danh nghĩa nữ thần nước Aqua, xá tội lỗi cho ông ... Khi ông thức dậy, trước mặt ông sẽ là một nữ thần với bộ ngực lớn bất thường có tên là Eris. Nếu ông không thèm để ý đến sự khác biệt về tuổi tác giữa ông và người ông yêu, hoặc không thèm để ý đến quan hệ của hai người có phải là giữa một người nam và một nữ hay không, và bất luận dưới hình thức nào muốn gặp gỡ bằng được bà ấy... Ông có thể thử hỏi Eris. Cô ta sẽ làm cho ước mơ đó trở thành sự thật. “

Cô ta rốt cục là ai, có thể nói ra những lời rõ ràng nghiêm chỉnh như vậy.

Giữa lúc tôi đang cảm thấy bất an trước hành động bất thường của Aqua, Keele cúi đầu thật thấp trong căn phòng tràn ngập ánh sáng.

“Sacred turn undead!”

– Ánh sáng tiêu tan, và căn phòng được bao phủ bởi bóng tối một lần nữa.

Lich và hài cốt của người phụ nữ kia (vì vài lý do) đã biến mất không một dấu vết.

Aqua và tôi đã im lặng trong bầu không khí nặng nề.

Tôi chậm rãi nói với cô nàng:

“... Chúng ta hãy quay trở lại thôi.”

Phần 8

Trên đường trở lại mặt đất, tôi cứ không ngừng tiếp lời Aqua mặc kệ bóng tối và nguy cơ bị phát hiện bởi những con quái vật.

“Này, vong linh kia sẽ được gặp người phụ nữ kia một lần nữa chứ?”

“... Ai biết được. Chắc Eris sẽ làm gì đó thôi? “

Aqua lạnh lùng trả lời, vì vậy tôi chỉ có thể chấp nhận với một giọng nhẹ nhàng.

Sau đó, tôi cố gắng nặn ra với một giọng hoạt bát để thay đổi chủ đề.

“Dù sao, Lich đó quả là một người đàn ông tốt. Sử dụng cái lý do “tiền tài đối với tôi cũng chỉ là phù du”, ông ta đã tặng toàn bộ tài sản của mình cho chúng ta. Không biết từng đó có giá trị bao nhiêu, nhưng chúng ta hãy chia đều chúng khi chúng ta trở lại thị trấn. “

Lúc này vai Aqua đột nhiên run rẩy.

“... Đúng vậy. Chúng ta phải sử dụng số tiền này hợp lý vì lợi ích của ông ta nữa. “

Giọng nói của Aqua là to hơn so với trước đây, và tràn đầy năng lượng hơn nữa.

.....

Để tiếp tục làm dịu bớt đi bầu không khí, tôi quyết định hỏi những câu hỏi tôi đã để dành khi cô nàng lấy lại sức sống của cô sau khi trở về mặt đất.

“Này, Aqua, người đàn ông đó từng nói rằng.”

“... Cái gì?”

Aqua vẫn còn một chút chán nản.

“... Người đó. Ông ta cho biết là ông ta đã tỉnh dậy sau khi cảm nhận một luồng thánh khí mạnh mẽ. Lẽ nào lý do chúng ta gặp rất nhiều quái vật Undead trong dungeon này, là do cô? “

“!?”

Sau khi nghe câu hỏi của tôi, Aqua hóa đá.

Cuối cùng, cô cố gắng nặn ra một câu:

“Tôi tôi tôi nghĩ ...không phải vậy đâu ... Chắc vậy?”

Cô nàng đưa ra một câu trả lời khá mơ hồ.

“... Khi Dullahan tấn công, những hiệp sĩ Undead của hắn ta dường như cũng đặc biệt thích tấn công cô.”

“!?”

Aqua rùng mình một lần nữa. Tôi lặng lẽ bước cách xa cô ta.

Thấy tôi tránh đi, cô vẫn tiếp tục u sầu.

“Này, Kazuma, cậu không thể đứng cách quá xa tôi như vậy, phải không? Để phòng ngừa việc quái vật đột nhiên tập kích, cậu không

nghĩ rằng chúng ta nên gần gũi hơn một chút sao? Hơn, hơn nữa với tầm nhìn đêm nửa vờ của Kazuma, cậu sẽ không thể thấy lối ra tôi đã đánh dấu bằng phấn được! “

Nghe Aqua nói vậy, tôi đã biểu hiện một vẻ khó chịu.

“Hehehe, đúng vậy! Định bỏ tôi lại đây sao, không có cửa đâu! Trong tình hình này, chúng tôi đang cùng hội cùng thuyền rồi ... Không đúng, đã không biết đường về và lại còn dám chọc tôi, người có thể chống lại đám undead, Kazuma sẽ không thể có thể trở lại một mình! Tình hình này có lợi cho tôi! Nếu Kazuma hiểu tình hình hiện tại, từ bây giờ hãy gọi tôi là Aqua-sama, và hãy đi lan truyền về những màn trình diễn đẹp mắt của tôi trong dungeon này cho những người dân trong thị trấn đi... ! “

Trong khi Aqua đang vênh váo.

Từ trong bóng tối của ngục tối, tiếng tru của một con thú phát ra.

Chắc là nó bị thu hút bởi giọng nói của Aqua.

Sau khi xác nhận với skill phát hiện kẻ địch, tôi cảm thấy thứ gì đó đang tiến về hướng này.

“.....”

Tôi âm thầm tựa vào bức tường, kích hoạt kỹ năng của mình để hòa lẫn vào trong bóng tối.

“Nè, chờ đã Kazuma! Chờ đã !? Đừng bỏ rơi tôi! Xin lỗi, tôi xin lỗi, toàn bộ là lỗi của tôi! Tôi sẽ xin lỗi, vì vậy hãy để tôi ẩn nấp cùng với! Xin cậu đó Kazuma! Tôi cầu xin cậu, Kazuma-sama !!”

Phần 9

“... Tuy rằng nắm được đại khái tình hình, nhưng cho phép tôi hỏi một câu. “Cái quái gì đã xảy ra vậy?”

Đó là điều đầu tiên Megumin nói với chúng tôi tại căn nhà tránh nạn.

“Wahhhh Kazum hấn! Kazuma hấn wahhhh!”

Cô bé đang vỗ về Aqua người đang nức nở phía sau tôi và an ủi cô ta.

“Đừng đổ lỗi cho tôi, đó là lỗi của cái cơ thể thu hút đám undead đó của cô! Ngay cả khi trở về cũng không làm tôi bớt lo tí nào! Tôi sẽ thu hồi cái đánh giá cao mà tôi đã cho cô trước đó!”

“Nhưng mà nhưng mà– đặc điểm cơ thể của tôi đã như vậy từ đầu rồi, không thể làm được gì cả! Cậu đang mong đợi điều gì! So sánh hào quang thần thánh của tôi với một tên HikiNEET như Kazuma ư!? Nếu điều đó thực sự xảy ra, giáo đồ của Axis sẽ khóc cho rung trời rung đất đấy...!”

“Rốt cục cô chả chịu hối lỗi tí nào cả! Đi đến dungeon và tìm lại những báu vật mà Lich và quý bà kia đã tặng cho chúng ta. Và học hỏi chút ít từ hai người họ đi! Hãy để họ dạy cho cô biết thế nào mới là sống đích thực!”

“Cậu đồ HikiNEET, đòi một nữ thần đi học hỏi từ một Lich!”

Tôi đẩy Aqua-người muốn siết cổ tôi sang một bên. Đúng lúc này, Darkness hỏi:

“... Lich và quý bà kia?”

Tôi chống đỡ Aqua người đang vừa khóc vừa tấn công tôi trong khi tôi đã giải thích các ý chính của chuyến đi của chúng tôi.

“Từ những gì Aqua cho biết, người phụ nữ đó không hề hối tiếc và đã siêu thoát. Thật là một cuộc đời khó khăn cho bà ấy? Ông Lich kia vẫn tự hỏi ông ta có làm bà ấy hạnh phúc hay không. Nhưng theo quan điểm của tôi, bà ấy chắc chắn đã rất hạnh phúc.”

Nghe câu nói—ngẫu hứng của tôi.

“... Đương nhiên là hạnh phúc rồi, rõ ràng là bà ấy đã rất hạnh phúc. Tôi dám cá rằng khoảng thời gian trốn chạy đó là một trong những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời bà ấy.”

Darkness nói một câu nghe có chút mơ hồ, và nặn ra một nụ cười có một chút cô đơn.

Chương 3:

Ta hãy mang cho âm hồn thiếu nữ kia một sự trợ giúp!

Phần 1

Tôi kéo theo Aqua đi đến một nơi.

Để Darkness ở lại Công Hội, nhờ vậy chúng tôi có thể chộp lấy ngay một nhiệm vụ ngon ăn khi nó xuất hiện.

Megumin đã biến đi đâu mất tiêu từ sáng sớm.

Thỉnh thoảng nhỏ lại biến mất kiểu như vậy, thế nhưng rốt cục là nhỏ đi đâu mới được chứ?

— Tính cân bằng của party chúng tôi quả lại tồi tệ.

Nhưng điểm tốt thì lại quá mức rõ ràng.

Aqua là một arch priest xuất sắc, Darkness, tank chính của tem chúng tôi, thật sự rất trâu bò, và căn bản là cũng chẳng cần ma thuật hồi phục nào cả.

Hỏa lực mạnh nhất mà Megumin tung ra thì khủng hơn rất nhiều so với các pháp sư khác, và thường xuyên giải quyết vấn đề chỉ với 1 lần làm phép.

Thế nhưng điều chúng tôi cần bây giờ là một hỏa lực ổn định.

Và vì vậy, tôi phải học các kỹ năng và chiến đấu. Dù sao, tôi cũng mang nghề nghiệp yếu nhất «Phiêu lưu giả», vậy nên dù có luyện tập chăm chỉ như thế nào thì tôi cũng không thể mạnh lên được.

Tôi đang cần những kỹ năng công kích.

Thế là, sau khi được thăng cấp nhờ chuyển thám hiểm dungeon mấy ngày hôm trước, tôi đi tới cửa hiệu này.

“Tốt rồi, chúng ta đã tới đích. Nghe nè Aqua, để tôi làm rõ chuyện này, cô tuyệt đối không được lộn xộn hay có hành vi bạo lực nào đâu đấy. Và không được dùng bất cứ ma thuật nào, rõ chưa?”

Đây là một cửa hiệu nhỏ, buôn bán các đạo cụ ma thuật.

Aqua nhìn vào biển hiệu và nghiêng đầu với vẻ không hiểu.

“Nè, tại sao cậu lại cấm đoán tôi làm thế này thế nọ? Có một điều mà tôi đang thắc mắc từ trước tới giờ, cậu nghĩ tôi là ai hả? Kẻ cướp hay lưu manh? Tôi là một nữ thần, phải không? Một sự tồn tại thần thánh.”

Tôi kéo theo Aqua – người đang không ngừng thao thao bất tuyệt và mở cửa.

Một tiếng chuông trong trẻo vang lên, báo hiệu cho chủ cửa hàng là có người đến.

“Chào mừng... Ahhh!?”

“Ahhhh!? Rốt cục cũng chịu lòi mặt ra, ả undead chết tiệt! Ngươi dám mở cửa tiệm ở đây sao!? Trong khi một nữ thần như ta lại phải ngủ trong chuồng ngựa, thì ngươi lại có thể mở một cửa tiệm? Người đang được đăng chân lên đăng đâu đấy, Lich! Nhân danh thần linh ta sẽ đốt trụ cửa tiệm này của ngươi!”

Tôi dùng chuôi kiếm đánh vào đầu Aqua, người đang chạy xồng xộc vào mà quên đi lời dặn dò trước đó.

Tôi vờ như không quen biết Aqua, người đang hờn dỗi với hai tay ôm đầu trong góc phòng, và chào hỏi vị chủ tiệm đang hoảng sợ.

“Yo, Wiz, đã lâu không gặp, tôi đến rồi đây.”

Phần 2

“... Hmmph, không phải cửa tiệm này ngay cả phục vụ trà cũng không có đấy chứ?”

Hmmph, không phải cửa tiệm này ngay cả phục vụ trà cũng không có đấy chứ?

“Á, xin thứ lỗi!! Để tôi đi lấy!”

“Không cần mang trà cho cô ta đâu! Tôi chưa từng nghe thấy là có cửa tiệm đạo cụ ma thuật nào lại đi phục vụ trà cho khách hàng cả!”

Tôi ngăn Wiz khỏi yêu cầu của Aqua, người đang làm khó dễ cô ấy.

Đây là lần đầu tiên tôi đến một cửa tiệm đạo cụ ma thuật, vậy nên tôi cũng đi tới đi lui một vòng, và đang nghịch đồng hàng hóa.

Tôi đang giữ một chiếc lọ nhỏ.

“Ah, thứ đó sẽ phát nổ nếu gặp chấn động mạnh đấy, làm ơn hãy nhẹ tay chút.”

“Ah? Cô nghiêm túc chứ!?”

Tôi đặt cái lọ về chỗ cũ trong hoảng loạn.

Tôi vớ lấy cái một cái lọ khác nằm bên cạnh...

“Ah, thứ đó sẽ phát nổ nếu cậu mở nắp đấy, làm...”

Tôi nhẹ nhàng trả cái lọ lại, và lấy tiếp cái bên cạnh.

“Cái này thì sao?”

“Cái đó sẽ nổ nếu đụng tới nước.”

“... Còn cái này?”

“Nó sẽ nổ nếu nóng...”

.....

“Chả lẽ cửa hàng này chỉ bán thuốc nổ thôi sao?”

“Không không không! Chỉ là tất cả các lọ thuốc nổ đều nằm trên cái kệ kia thôi!”

Ara, đây không phải là lúc cho chuyện này.

Tôi không đến đây để mua đạo cụ ma thuật.

Tôi làm thợ Aqua, người đang nhâm nhi tách trà được chuẩn bị cho cô ta và đi vào vấn đề chính.

“Wiz, trước đây cô đã đề cập tới rồi phải không? Cô bảo cô có thể dạy cho tôi vài kỹ năng của Lich phải không. Tôi đang dư vài skill point đây, thế, cô có thể dạy cho tôi chứ?”

“Puu!”

“Hyaaa!”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Aqua phun toàn bộ ngụm trà trong miệng cô ta vào người Wiz.

“Này, cậu đang nghĩ gì vậy Kazuma! Kỹ năng của một Lich? Cậu nói cậu muốn học kỹ năng của Lich!? Tôi đã tự hỏi cậu đã nói gì với cô ta sau khi nhận danh thiếp của cô ta lúc trước! Tất cả kỹ năng của Lich đều là tà đạo hết! Sẽ rất tệ nếu cậu học những kỹ năng đó! Nghe này, Lich chỉ là những kẻ như những con sên thích những nơi âm u ẩm ướt mà thôi.”

“Quá, quá đáng!”

Nghe lời giải thích của Aqua, Wiz trào nước mắt.

“Không phải vậy, Mặc kệ việc các Lich có phải là họ hàng thân thích của ốc sên hay không—theo lẽ thường thì không thể nào học được kỹ năng của Lich, phải không? Tôi cảm thấy nếu tôi học những kỹ năng đó, tôi có thể nâng khả năng giao tranh cho party mình. Cô phải hiểu

là với thực lực hiện tại, chúng ta không thể xử lý một kẻ địch mạnh mẽ hay một số lượng lớn kẻ địch, phải không?”

“Nhưng... Thân là nữ thần, tôi không thể để thuộc hạ của mình học kỹ năng của Lich được...”

Sau khi nghe những lời của tôi, Aqua vẫn tiếp tục chống đối, nhưng rốt cục cũng chịu thua.

Nghe thấy lời cầu nhàu của Aqua, Wiz nơm nớp hỏi.

“ ‘Thân là nữ thần’...? Erm, tôi đã gần như bị tiêu diệt khi ngài sử dụng «Turn undead»... lẽ nào, ngài thực sự là nữ thần?”

Ah, không ổn rồi.

Nếu bạn muốn hỏi thân phận đích thực của Aqua là gì, quả nhiên loại quái vật như Lich sẽ biết rõ nhất.

Còn về phần mình, lúc này tôi vẫn còn đang nghi ngờ việc Aqua có phải là một nữ thần chân chính không nữa.

“Rốt cục thì. Trông người không giống kẻ sẽ chạy đi rêu rao chuyện này khắp nơi, vì vậy ta sẽ nói cho người. Ta là Aqua. Không sai, là nữ thần được tôn kính bởi các giáo đồ Axis, Aqua. Hãy quỳ gối trước ta đi, Lich! “

“Eek!”

Wiz biểu hiện một bộ mặt lo sợ mà tôi chưa từng thấy trước đó và núp vào sau lưng tôi.

Đối với các Lich mà nói, thần linh là một sự tồn tại chẳng khác gì thiên địch của họ cả.

“Nè Wiz, tôi biết là giữa undead và nữ thần chả khác gì nước và dầu, nhưng cô không cần phải quá sợ cô ta thế đâu.”

Tôi ra sức an ủi cô nàng, nhưng Wiz cho biết:

“Không, ý tôi không phải là vậy... Tôi nghe nói rằng các giáo đồ Axis có vấn đề về não, vì vậy tốt nhất là không quan hệ với họ— đó là một phần của kiến thức thông thường của thế giới này. Và ngài ấy nói rằng ngài là nữ thần nắm giữ vị trí thủ lĩnh, vì vậy tôi ... “

“Người bảo sao !?”

“Xin, xin lỗi!”

“... Hừ, rốt cục thì chủ đề này chả có gì tiến triển cả ...”

Tôi đuôi Aqua sang một bên, cho cô ta xem xét các đạo cụ trong cửa hàng.

Cô ta ngoan ngoãn đi mua sắm xung quanh, chọn ngẫu nhiên một vài bình potion và ngửi bên trong.

Tôi vừa để ý để cô ta Aqua không làm chuyện gì phiền toái vừa lấy lại bình tĩnh và nói chuyện với Wiz.

“Cơ mà gần đây, tôi nghe nói bên Kazuma đã đánh bại Beldia-san. Beldia-san là một kiếm sĩ cực kì lợi hại dưới trướng của Ma Vương, các bạn thật là tuyệt vời.”

Cô nàng nói, với một nụ cười dịu dàng ...

Hmm?

“Beldia-san? Nghe có vẻ như cô có quen biết với hắn ta. Chẳng lẽ các người biết nhau vì cả hai đều là undead ư? “

Đối mặt với sự truy vấn của tôi, Wiz thoải mái trả lời.

“Ah, tôi quên chưa làm rõ chuyện này từ đầu, tôi cũng là một chỉ huy trong đội quân ác quỷ của Ma Vương đấy.”

Cô nàng vừa cười hì hì vừa nói.

.....

“Bắt lấy cô ta!”

Aqua người đang xem các mặt hàng đột nhiên vồ vào Wiz!

“Đội đã! Aqua-sama, hãy để tôi giải thích! “

Wiz người bị đè xuống bởi Aqua, rên rí.

Aqua lau mồ hôi trên má và báo cáo thắng lợi của mình.

“Thật tốt quá rồi Kazuma! Giờ chúng ta có thể xóa hết các khoản nợ của mình rồi! Đừng nói đến chuyện trả nợ, chúng ta còn trở nên giàu có nữa chứ! Không chỉ là một phòng trọ, thậm chí có thể mua cả một căn biệt thự luôn ấy chứ! “

Aqua mừng rỡ hét lên.

Tôi cúi xuống nhìn Wiz, người đã bị đánh bại bởi Aqua.

“Nè Aqua, tạm thời trước hết hãy cứ lắng nghe cô ấy đi đã ... Erm, một chỉ huy có nghĩa là gì? Nếu cô là gián điệp của Ma Vương, thân là Phiêu Lưu Giả, chúng tôi không thể để cô đi được ... “

Sau khi nghe điều này, Wiz giải thích với đôi mắt ngấn lệ.

“Không phải vậy! Tôi chỉ được Ma Vương-sama yêu cầu duy trì kết giới để bảo vệ lâu đài thôi! Tôi chưa từng làm hại bất kỳ ai trước đây cả. Có thể tôi là một chỉ huy, nhưng thực sự cũng chỉ là một chỉ huy trên danh nghĩa thôi (lol)! Có đánh bại tôi thì các bạn cũng không hề nhận được bất kì món tiền thưởng nào đâu! “

Những lời của Wiz làm tôi và Aqua đưa mắt nhìn nhau.

“... Ta không biết người đang nói gì nhưng, nói chung là cần tắc vô áy náy.”

“Chờ một chút đã Aqua-sama!”

Wiz, người đang bị đè bởi Aqua một lần nữa hét lên.

Tôi vội vàng vươn tay ra ngăn cả Aqua đang bắt đầu đọc chú ngữ.

“Eh, cậu làm vậy là có ý gì?” “Giống như kịch bản trong các video game, nơi mà các nhân vật chính sẽ mở được đường tới lâu đài quý sau khi đã đánh bại toàn bộ các tướng tá thuộc hạ? Và Wiz chỉ là người phụ trách duy trì kết giới đó? “

“Tôi không biết video game là gì, nhưng đúng là vậy! Đúng là Ma Vương đã ra lệnh cho tôi làm như vậy. Bởi vì thấy tôi thành thạo sinh hoạt mà khai trương một cửa hàng trong lãnh thổ của con người, điều duy nhất mà ngài ấy yêu cầu tôi làm là duy trì kết giới! và chỉ duy trì mà thôi! Ngài ấy bảo là sẽ chẳng ai lại ngờ một chỉ huy dưới trướng của mình lại mở một cửa hàng ở một thị trấn của con người cả, thành ra, kết giới sẽ được an toàn! “

“Nói cách khác, nếu người còn sống, con người sẽ không thể tấn công lâu đài của Ma Vương được. Điều này sẽ gây cho chúng ta không ít phiền phức đấy. Kazuma, xử cô ta đi.”

Sau khi nghe những lời của Aqua, Wiz rên ri:

“Chờ đã, xin hãy chờ đã! Với sức mạnh của Aqua-sama, ngài có thể dễ dàng vượt qua kết giới được tạo nên bởi hai hay thậm chí ba chỉ huy! Nhưng có tất cả 8 chỉ huy trong quân đội của Ma Vương, vẫn sẽ còn 6 chỉ huy, cho dù khi ngài đánh bại tôi. Ngay cả Aqua-sama cũng không thể vượt qua kết giới của 6 chỉ huy đâu! Nếu ngài muốn tấn công lâu đài quý, ngài phải đánh bại những tên chỉ huy khác nữa. Tôi cầu xin ngài hãy cho tôi một con đường sống, hãy tiêu diệt 6 người kia trước đã ...! Tôi còn vài điều còn phải hoàn thành ... “

Đối mặt với Wiz, người đang khóc nức nở trong khi bị mình đè lên, Aqua lộ ra chút biểu hiện khó xử.

Cô ta quay mặt sang hướng này và sau đó, quan sát trạng thái của tôi ... Cô ta có vẻ đang muốn tôi đưa ra quyết định?

“Eh, tôi nghĩ là sẽ ổn thôi, phải không? Cho dù bây giờ chúng ta có đánh bại Wiz, kết giới sẽ vẫn còn nguyên vẹn phải không? Và kết giới chỉ có thể bị phá hủy sau khi toàn bộ các chỉ huy đều bị đánh bại. Nhưng với Aqua ở đây, chúng ta có thể vượt qua kết giới mà không cần hạ gục tất cả các chỉ huy, phải không? Như vậy, chúng ta sẽ chỉ cần phải chờ đợi việc người nào đó sẽ hạ gục các tên chỉ huy khác ngoài Wiz, phải không? “

Thành thật mà nói, tôi không nghĩ rằng một party chưa trưởng thành như chúng tôi lại có thể làm bất cứ điều gì đến các chỉ huy của Ma Vương. Và tôi không có ý định đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Ngay cả khi chúng tôi đã không làm bất cứ điều gì, người nào đó như «SwordMaster» Mitsurugi và thanh quý kiếm của cậu ta– người được chuyên tới đây với phước lành, sẽ hạ gục các chỉ huy trong đội quân ác quỷ của Ma Vương.

Nhưng, miễn là Wiz còn ở đây, kết giới sẽ được nguyên vẹn và họ không thể đụng tới Ma Vương.

Vì vậy, trước khi chúng tôi đủ mạnh để đánh bại Ma Vương, sẽ tốt hơn nếu duy trì tình trạng hiện giờ.

Wiz, người không nhận ra ý định dê hèn của tôi, mỉm cười sau khi nghe thấy những lời của tôi.

“Thế nhưng, có thực sự ổn không vậy? Các chỉ huy dưới trướng Ma Vương đều là người quen của Wiz phải không? Lẽ nào cô không thấy tức giận khi chúng tôi hạ gục Beldia sao?”

Wiz suy nghĩ một lúc rồi nói.

“... Beldia-san và tôi có quan hệ không được tốt cho lắm ... Hắn ta thường lặn đầu xuống dưới váy của tôi để nhìn trộm khi tôi đi dạo. Hiện tại trong số các chỉ huy dưới trướng của Ma Vương chỉ có một người là có quan hệ tốt với tôi thôi. Và người đó ... có lẽ sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu ... Ngoài ra, “

Khi Wiz nói :”Từ bây giờ trở đi, tôi đã quyết định sống như một con người.”

Cô nàng-

Nở một nụ cười cô đơn.

Phần 3

“Eh, vậy, tôi sẽ biểu diễn tất cả các kỹ năng mà tôi có một lần, chú ý đến bất cứ điều gì cậu muốn tìm hiểu. Dù sao lần trước cậu cũng đã cho tôi một con đường sống, hãy coi đây là một chút báo đáp của tôi ... “

Sau khi Wiz nói xong, dường như cô ấy đang nghĩ về một cái gì đó, và nhìn qua nhìn lại giữa tôi và Aqua với một khuôn mặt hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?”

Wiz rụt rè nhìn Aqua.

“Tôi không thể sử dụng kỹ năng của mình nếu không có một mục tiêu. Có nghĩa là ... nếu không có ai có thể là mục tiêu của tôi thì... “

Tôi hiểu rồi, ra đó là nguyên nhân.

“Nè, Aqua, lên trước đi.”

“Ah? Chỉ là một Undead mà muốn sử dụng kỹ năng của mình vào tôi ư? “

Đối mặt với sự đe dọa của Aqua, Wiz lùi một vài bước trong sợ hãi.

“Eh, mà ... Kỹ năng «Drain touch» (Hấp thu sinh mệnh – tạm gọi thế đã) thì sao? Ah, đương nhiên là tôi chỉ lấy một chút thôi! Để Kazuma-san học kỹ năng này, tôi chỉ cần hút có một chút xíu để hiển thị hiệu ứng mà thôi, và hẳn là cậu ấy sẽ học được nó thôi!”

Wiz giải thích với vẻ hoảng loạn. Trong khi Aqua nở một nụ cười ranh ma.

Một người là một Lich hùng mạnh, người kia là nữ thần, cả hai đều rất lợi hại.

Nhưng nhìn vào hai người, tôi không thể phân biệt được đâu nữ thần, đâu là Lich nữa rồi.

“Không sao, không thành vấn đề. Cứ hút bao nhiêu tùy thích, đến đây! “

Aqua mở rộng bàn tay.

Wiz rụt rè nắm lấy tay Aqua ...

“Erm, xin thất lễ? ... Hmm? Chuyện gì đang xảy ra vậy? “

Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, và nó cũng gây bất ngờ cho Wiz.

“Ara ara có sao không? Không phải ngươi muốn hút hp và mana của ta sao? Ara ara, rõ ràng là một Undead hàng đầu, nhưng ngươi lại không thể sử dụng hút máu thông qua qua tiếp xúc hay sao? “

Không giống như Aqua đang kiêu ngạo, Wiz trông như thể sắp khóc đến nơi.

“Chuyện, chuyện gì thế này- !?”

Dường như Aqua đang kháng cự lại Wiz, không cho cô ấy hấp thu bất kỳ chút năng lượng nào.

– Tôi chẳng nói chẳng rằng bộp vào sau đầu Aqua một phát.

“Đau !? Nè, đừng có phá đám tôi, Kazuma! Đây là một trận chiến giữa một Lich và một nữ thần! Tôi dù sao cũng là nữ thần tinh anh, thế nên làm gì có chuyện tôi để cô ta dễ dàng hấp thu như vậy được! “

“Không, như thế này thì tôi sẽ không thể học kỹ năng được, hãy để cô ấy hút chút đi mà ... Xin lỗi Wiz, cô ta vẫn không ngừng gây rắc rối cho các Lich vì tính chất công việc của mình.”

Tôi thay mặt Aqua xin lỗi Wiz. Wiz rộng rãi lắc đầu.

“Không, không có việc gì! Điều là do tôi là một Lich thôi ... “

Tôi nhờ Wiz biểu diễn các kỹ năng của mình một lần nữa.

“Vây, xin thất lễ ...”

Wiz nắm lấy tay Aqua và một lần nữa sử dụng «Drain touch».

«Drain touch», xem ra là kỹ năng độc nhất vô nhị của undead, có khả năng hút hp và mana của đối thủ.

Đồng thời, cho phép chia sẻ hp và mana của mình với người khác.

Bằng cách sử dụng tốt kỹ năng này, chúng tôi sẽ có thể bù đắp cho sự thiếu sức mạnh tấn công trong đội hình.

Sau khi xem kỹ năng của Wiz, tôi đã kiểm tra Card Phiêu lưu giả của mình.

Một kỹ năng có tên là «Drain touch». xuất hiện trên tấm thẻ.

Tôi đã không do dự sử dụng điểm kỹ năng của mình để học kỹ năng này.

“Erm, Aqua-sama? Mọi chuyện ổn rồi, người có thể bỏ tay ra rồi đấy ... Và bàn tay đang được Aqua-sama nắm lấy đang dần chuyển sang tê dại rồi, xin hãy buông ra đi mà! “

“.....”

Tôi cẩn thận quan sát hai người đó. Sau khi nghe những gì Wiz nói, Aqua đã giữ tay phải của Wiz thật chặt, và dùng tay kia để chộp lấy Wiz.

“Ah, Aqua-sama? Erm, tay của tôi nóng quá ... Ngoài ra, đau quá, đau quá! Aqua-sama, cơ thể của tôi đang dần ... bị thanh tẩy và bốc hơi! Tôi đang dần biến mất, Aqua-sama! Tôi sẽ biến mất nếu điều này tiếp tục! “

“Cô đang định nhân lúc hỗn loạn làm cái quái gì vậy hả?”

“Đau!”

Tôi gõ đầu của Aqua, người không chịu buông tay Wiz ra .

Có lẽ đó là trí tưởng tượng của tôi, nhưng Wiz trông mờ hơn thì phải?

– Đúng lúc này.

“Thứ lỗi đã làm phiền, cô Wiz có ở đây không ạ?”

Một người đàn ông trung niên mở cửa và bước vào, tiếng chuông trong treo vang lên.

Phần 4

“Ác linh?” X3

Tình hình đại khái là như thế này.

Khách hàng này là một nhà kinh doanh bất động sản.

Dường như là gần đây trong những ngôi nhà trống, xuất hiện đủ loại âm hồn.

Ông ta thậm chí đã đi hỏi một vòng quanh Công Hội của các Phiêu Lưu Giả. Nhưng mọi người đều nói rằng đây là lần đầu tiên họ gặp phải một việc như thế này, thế nên không biết xử lí nó như thế nào.

Ngay cả sau khi đã ủy thác một nhiệm vụ tiêu diệt ác linh, một nhóm mới sẽ xuất hiện lại ngay sau khi nhiệm vụ được hoàn thành.

“Cho dù chúng ta có xua đuổi chúng như thế nào, những con ác linh vẫn tiếp tục thay nhau xuất hiện. Đừng nói đến chuyện bán nhà, nội việc xử kí đám ác linh thôi cũng đã phí sức lắm rồi. “

Người đàn ông trung niên thở dài với một biểu hiện mệt mỏi.

Vậy tại sao ông thảo luận chuyện này với Wiz?

Chắc là do sự nghi ngờ trên khuôn mặt của tôi, người đàn ông giải thích ngay lập tức.

“Trước khi khai trương cửa hàng ở đây, cô Wiz từng là một pháp sư quyền năng. Bất cứ khi nào người dân trong thị trấn gặp phải bất kì khó khăn nào, họ sẽ tìm đến sự trợ giúp của cô Wiz đây. Và cô Wiz đây dường như là chuyên gia về xử lí đám quái vật undead. Đó là lý do tại sao tôi ở đây cầu xin sự giúp đỡ của cô ấy.”

Tôi hiểu rồi, dù sao thì Lich cũng được biết đến như là «Chúa tể của sự chết chóc».

Người đàn ông này có lẽ không biết danh tính thực sự của Wiz, nhưng Wiz thực sự thích hợp để xử lý loại vấn đề như thế này.

Thế nhưng, khi nhìn vào Wiz, ông ta lộ vẻ lo lắng.

“Nhưng ... Hôm nay cô Wiz trông không được khỏe lắm. Mặc dù bình thường khuôn mặt cô đã trông nhợt nhạt sẵn rồi, nhưng hôm nay lại có vẻ nghiêm trọng hơn thì phải. Nên nói thế nào cho phải nhỉ, cứ như ... cô có thể thể biến mất bất cứ lúc nào vậy...”

“.....”

Tôi không nói gì, nhìn chăm chăm vào Aqua, người đã định thanh lọc Wiz. Cô ta ngay lập tức quay mặt đi một cách vụng về.

Wiz nở một nụ cười nguợng nguợng và vỗ nhẹ vào ngực.

“Không thành vấn đề, để đó cho tôi. Chỉ cần xử lý đám ác linh trong thị trấn là được, phải không?”

“À, không! Tôi không định phiền cô Wiz phải đối phó với toàn bộ ác linh trong thị trấn đâu... chỉ trong biệt thự đó là đủ rồi.”

“Ah, biệt thự đó. Tôi hiểu rồi ...”

Wiz gật đầu như thể đã hiểu sự tình ... biệt thự đó ư?

“Cứ giao cho tôi. Chỉ cần xua đuổi những linh hồn lang thang trong biệt thự đó thôi, đúng không?”

Nghe xong, Wiz ngay lập tức đứng lên, nhưng lại gục xuống do kiệt sức.

“Ah, ahhh! Wi, Wiz-san! Nếu cô cảm thấy không được khỏe thì thôi cũng được, xin đừng tự ép mình quá! “

Người đàn ông vùi vàng đỡ Wiz dậy. Aqua, người không thể nhìn lâu hơn được nữa, ngoảnh mặt đi một cách trông khá ngớ ngẩn, cô ta lại càng thêm thấy xấu hổ.

Tôi bước đến bên cạnh Aqua, không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô ta.

“... Nhiệm, nhiệm vụ này, hãy giao lại cho chúng tôi ...”

Aqua không thể khỏi cảm rớt lương tâm và khẽ lên tiếng.

Phần 5

“Thế, đây là biệt thự đó ư.”

Đây là một căn biệt thự ở vùng ngoại ô.

Theo lời người đàn ông đó, số lượng các phòng hơi ít cho một căn biệt thự, nhưng thực tế thì ngược lại.

Nó phải to gấp vài lần so với một căn biệt thự ở Nhật Bản, và từng là biệt thự của một gia tộc thượng lưu.

Nhưng mà gia đình quý tộc kia đã ruồng bỏ ngôi biệt thự này.

Trong lúc đang định bán căn biệt thự, thì các ác linh lại xuất hiện.

“Không tệ! Nơi này thực sự rất tuyệt vời! Đây là nơi mà bốn cô nương nên ở lại! “

Aqua hét lên trong khi ôm một cái túi nhỏ. Megumin người cũng mang theo một cái túi cũng đỏ mặt vì kích động.

Sống trong biệt thự này.

Đây không phải là một trong những ảo tưởng của Aqua.

Bởi vì căn biệt thự rất lớn, và nhiều ác linh bên trong. Kết quả là, nó bị coi là một ngôi biệt thự ma ám.

Thù lao cho nhiệm vụ thanh trừng là một nơi ở miễn phí cho đến khi tiếng xấu của nơi này bị tiêu trừ.

Có nghĩa là sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, chúng tôi sẽ không cần phải tiết kiệm tiền để trang trải cho mùa đông nữa.

Tôi cảm thấy may mắn khi bản thân nhận được một cơ hội tuyệt vời như thế này.

“Nhưng chúng ta thực sự có thể xua đuổi các ác linh không? Tôi nghe nói có thanh trừng như thế nào thì chúng sẽ lại cứ tiếp tục xuất hiện thêm. “

Mang trên lưng một cái balo lớn, Darkness nói.

Ồn thôi. Theo lẽ thường mà nói, việc tìm kiếm lý do tại sao những con ác linh vẫn tiếp tục xuất hiện và giải quyết vấn đề là thượng sách lúc này.

Nhưng nhiệm vụ của chúng tôi chỉ giới hạn trong việc thanh trừng ác linh mà thôi.

Thành thật mà nói, khi mà nhiệm vụ này vẫn còn tiếp tục thì chúng tôi vẫn còn có thể ở lại trong ngôi biệt thự này.

“Nhưng cảm giác như nơi này đã bị bỏ hoang trong một thời gian rất dài. Không phải vấn nạn ác linh cũng chỉ gần đây mới xuất hiện ư? Lẽ

nào, dinh thự này đã có vấn đề trước cả khi vấn đề ác linh tràn ngập khắp trong thị trấn ...? “

Megumin nói với chút vẻ bất an.

“Hừ, cho dù căn biệt thự này có vấn đề, chúng ta sẽ ổn thôi. Chúng ta còn có Aqua ở đây, phải không? Khỏi phải lo, cô ấy là một chuyên gia trong việc chiến đấu với đám undead mà. “

Mặc dù tôi cảm thấy một chút bất an khi nói vậy, thế nhưng nghề nghiệp Archpriest của cô ta thực sự rất mạnh.

... Hả là thế.

“Cứ giao cho tôi! ... Fufu, tôi thấy rồi, tôi thấy rồi! Từ quan sát của đôi mắt thần thánh của tôi, một cô giúp việc đã có một mối quan hệ bất chính với một quý tộc phong lưu và sinh được một đứa con, và đứa trẻ này được xem như là con ngoài giá thú của gia tộc! Vị quý tộc đã chết vì bệnh và cô người giúp việc thì mất tích. Cô gái trẻ mắc căn bệnh tương tự như cha mình, rồi chết, nên không bao giờ được nhìn thấy khuôn mặt của cha mẹ mình! Tên cô ấy là Anna Filante Asteroid. Những thứ cô ấy thích là con búp bê của mình và những câu chuyện của các Phiêu lưu giả! Nhưng không phải lo, linh hồn này không phải là ác linh. Cô ấy sẽ không làm hại chúng ta đâu! Ara, cô ấy có thể là một đứa trẻ, nhưng cô thích việc trưởng thành như uống rượu ngon và vân vân . Vì vậy, tôi có chuẩn bị chút rượu làm quà đây! “

Aqua oang oang như mấy nhà ngoại cảm xảo quyệt thường hay xuất hiện trên truyền hình. Tôi nhìn cô ta với một ánh nhìn dành cho một tên lừa đảo, trong khi đặt câu hỏi với Darkness và Megumin.

“... Này, hai người nghĩ sao? Tôi muốn hỏi tại sao cô ta lại biết được những thứ không cần thiết như setting hay tên ... Đầu cô ta vẫn ổn chứ? Hay là tôi đã quá sơ suất? “

“.....” X2

Tôi không biết là họ có những bất an giống như tôi không, nhưng họ không trả lời câu hỏi của tôi.

Phần 6

Đêm khuya.

Chúng tôi đều đã cởi hết trang bị và nghỉ ngơi trong căn biệt thự.

Chúng tôi đã quyết định sự phân bố của các phòng, và mang hành lý tương ứng đến đó.

Từ hôm nay trở đi, Aqua sẽ sống trong ngôi biệt thự này, vì vậy tôi âm thầm hy vọng vào việc lũ ác linh sẽ sớm bị thanh trừng.

Mặt khác, tôi lại phải lo lắng về cái đặc điểm vật lý cực kì thu hút đám Undead của cô ta có thể càng kéo thêm nhiều con đến đây.

Nhưng dù sao thì cô ta cũng là một Archpriest, với thân phận thực sự là nữ thần Aqua.

Hơn nữa, cô ta cũng không phải là dạng người mà cho phép các linh hồn muốn làm gì thì làm ở nơi cô ta đang sống.

Tôi xí phòng lớn nhất trên tầng 2 của căn biệt thự, và ngủ ngon lành.

“Ahhhh !? Wahhhhhh !! “

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng la khóc đến từ Aqua, người mà tôi đã đặt rất nhiều hy vọng.

“Sao thế!? Này, Aqua, chuyện gì đã xảy ra! Cô không sao chứ !? “

Tôi vội vã đến phòng của Aqua và gõ mạnh cửa.

Không có hồi đáp. Cảm thấy có gì đó không ổn, tôi phá cửa xông vào.

Trước mắt tôi là ...

“Boo ... Woooo ... Ka, Kazumaaaahhhh!”

Tại trung tâm căn phòng, Aqua đang ôm một chai rượu rỗng và khóc lóc.

... Này.

“Maa, có chuyện gì với cô vậy? Nói gì đi, tại sao cô lại ôm một cái chai hả? Nếu là vì uống say mà phát ra âm thanh vừa nãy, tôi sẽ đánh thức cô với «Create Water» đấy. “

“Không phải vậy! Tôi không uống rượu! Đây là loại rượu quý mà tôi đặc biệt quý trọng. Tôi đã mong muốn được từ từ thưởng thức nó sau khi tắm xong! Nhưng nó hoàn toàn trống rỗng khi tôi trở về phòng ahhhhh !! “

Tôi quyết định sẽ đi ngủ sau khi tắm.

“Tôi hiểu rồi, chúc ngủ ngon, hẹn mai gặp lại.”

“Ahhh !? Chờ đã Kazuma! Một hồn ma! Đây nhất định là do ác linh quấy phá! Những linh hồn hoang dã tụ ở đây, hoặc là do đứa trẻ con ngoài giá thú bị trói buộc trong dinh thự này! Nhất định là do một

trong hai nguyên nhân trên! Tôi sẽ đi dò xét một vòng xung quanh căn biệt thự và tiêu diệt mọi ác linh mà tôi thấy! “

Tuy tôi không biết là linh hồn hoang dã có tồn tại trong thế giới này hay không, nhưng kể từ khi Aqua nói cô ta sẽ xua đuổi chúng, tôi không có lý do gì để ngăn cô ta lại cả.

“... Chuyện gì vậy, tiếng ồn vừa nãy là sao?”

“Có gì không ổn à? Cũng đã muộn rồi, vậy nên hãy hành xử phải phép chút đi.”

Darkness và Megumin đã tới, chắc là do tiếng la khóc của Aqua đây.

“Bà cô này âm ỉ lên là rượu của mình đã bị ác linh ăn cắp và muốn tiêu diệt chúng ngay bây giờ. Tôi rất muốn chêm một câu kiêu như “Tại sao ác linh lại đi muốn uống rượu”. Nhưng có quá nhiều điều để bắt bẻ nên thôi. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ đi ngủ đây, phần còn lại giao cho mấy người nhà.”

Trong khi tôi trở về phòng của mình, Aqua vẫn la mắng tôi từ phía sau, nhưng tôi không quan tâm.

Nếu ác linh chỉ nghịch ngợm ở mức độ uống rượu của người dân, không có gì nguy hiểm ở đây cả.

Phần 7

Tôi thức dậy vào giữa đêm, tự hỏi mình đã ngủ bao lâu rồi.

Căn biệt thự thật im ắng, chắc giờ đã trễ lắm rồi.

– Tôi muốn đi WC.

Tôi cố gắng chống người lên khỏi giường ...

... Nhưng cơ thể tôi không thể di chuyển.

Chuyện gì thế này ... Bóng đèn?

Tôi cố gắng để phát ra âm thanh, nhưng cũng thất bại, chỉ có thể phát ra một âm thanh lí nhí. Căn bản là không thể cầu cứu Aqua được.

Tôi nhận ra tình hình hiện giờ đang tuyệt vọng như thế nào.

Chính xác, nhu cầu giải quyết sinh lý của tôi đang phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng chưa từng thấy.

Không, tôi phải chịu đựng, tôi đã là một người lớn!

Chỉ có hai tình huống cho một người lớn có thể tùy ý tiểu tiện: 1, trong một cửa hàng đặc biệt, hay 2, nếu bạn là một ông già.

Không thể di chuyển cơ thể, tôi nghiến chặt răng để nín tiểu. Lúc này, tôi nghe thấy một âm thanh đến từ góc phòng.

– Bang.

Âm thanh đó thực sự rất lớn đối với căn phòng yên tĩnh này.

Nghe âm thanh này, tôi chuyển ánh mắt về phía góc phòng.

Trong góc phòng ... đứng đó một con búp bê trong bộ váy của một cô gái. Thứ này vì sao lại xuất hiện ở đây?

“...!”

Tôi không khỏi nuốt nước bọt.

Mồ hôi lạnh tuôn ra.

Điều gì đang xảy ra, tại sao thứ này lại xuất hiện ở đây?

Tôi không có bất kỳ một hồi ức nào về một thứ như vậy ở trong căn phòng này. Aqua đã thừa dịp tôi ngủ, đem nó đến để dọa tôi ư?

Yeah, chắc là thế rồi. Nhất định là như vậy.

Đồ nữ thần vô dụng; Tôi sẽ chăm sóc cô vào ngày mai.

Tôi tự ý đưa mọi chuyện đổ lên đầu Aqua, và nhắm mắt lại để thoát khỏi thực tại.

– Dang

Một âm thanh vang lên khắp toàn bộ căn phòng, và làm tôi đổ mồ hôi lạnh, với đôi mắt đang nhắm nghiền.

Hừ, đúng thế. Thật là tội nghiệp khi đổ mọi thứ lên đầu Aqua.

Hừ, đúng thế, cô ta cũng đã có lúc làm việc chăm chỉ, vậy nên thỉnh thoảng tôi cũng nên đối xử dịu dàng với cô ta chút đây.

– Bang.

Dù sao thì cô ta cũng là một nữ thần-sama, yeah!

Chính xác, một nữ thần sống trong ngôi biệt thự này.

Ác linh? Chúng sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức ngay khi chạm mặt Aqua. Dù sao Aqua của chúng tôi cũng là một nữ thần mà có thể dễ dàng thanh lọc một Lich!

Lách cách.

Lách cách.

Lách cách–!

Sáng mai, tôi sẽ xin lỗi Aqua về việc lúc nãy. Tôi đã quá thiếu tôn trọng với một nữ thần. Yeah, tôi sẽ suy nghĩ về nó, tôi chắc chắn sẽ suy nghĩ về nó.

–Lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách !

Ahhhhhhh tôi nhất định sẽ xin lỗi và thay đổi cách sống!

Tôi sẽ xin lỗi, vì vậy Aqua-sama, xin hãy giúp tôi với!

... Không biết có phải do những lời xưng tội và cầu nguyện của tôi hay không, nhưng những âm thanh từ góc phòng dừng lại.

Thật tuyệt vời, quả nhiên trên đời này không có những thứ như hồn ma mà.

Tôi hơi yên lòng một chút.

Đồng thời, một sự tò mò dâng lên trong tôi.

– Tôi có nên mở mắt ra không?

Tôi muốn mở mắt ra, và kiểm tra tình hình con búp bê.

Nhưng, bản năng của tôi hoặc một cái gì đó giống như giác quan thứ 6 đã ngăn tôi lại.

Làm sao bây giờ? Sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhưng tôi nghĩ rằng sẽ thật đáng sợ nếu tôi mở mắt ra, và cũng rất đáng sợ nếu tôi không làm vậy!

Sau khi phiền não một lát, tôi đột nhiên nhớ đến việc nếu cứ tiếp tục thế này thì tôi sẽ không thể đi WC được.

Thế là, tôi hạ quyết tâm, khẽ mở mắt ra ...

Kết quả là, con búp bê đó đang nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Hyaaaaa !!”

Tôi thảm thiết hét lên với một tinh thần đang bị đè nén cực độ, và liêu mình đập vào con búp bê giây phút mà cơ thể có thể cử động trở lại.

Phần 8

“Aqua! Aqua-sama! “

Tôi chạy trên đôi chân trần trên hành lang về phía phòng của Aqua.

Tôi có thể nghe tiếng thứ gì đó đang đuổi theo phía sau tôi.

Thật đáng sợ, đáng sợ, siêu đáng sợ! Thứ đó là gì, vì sao chuyện lại thành như thế này?

– Lách cách! Rắc rắc rắc, bang bang bang!

Khi tôi nghe thấy những tiếng ồn khó chịu từ phía sau, tôi thậm chí không gõ cửa và chạy ào vào phòng của Aqua.

Tôi đóng cửa lại trong hoảng loạn và khóa nó.

Một giây sau, tôi nghe thấy âm thanh của thứ gì đó đâm vào cửa.

Những chấn động thông qua cánh cửa truyền vào lưng tôi. Tôi nhìn quanh phòng.

Aqua không có ở đây.

Thay vào đó, đang ngồi co quắp bên trong căn phòng tối tăm là một cô gái có mái tóc đen với đôi mắt màu huyết sắc.

“Hyaaaa!”

“Wahhhh!”

Tôi không khỏi la hét, và cô nàng tóc đen trước mặt tôi cũng thét lên vì vài lý do.

Giọng nói này nghe có vẻ quen thuộc, vì vậy tôi nhìn kỹ và nhận ra ở đó là Megumin trong bộ đồ ngủ.

Một lúc sau khi Megumin và tôi hét lên một lúc, cả hai đã lấy lại được đôi chút bình tĩnh.

Ngoài cửa vẫn không ngừng truyền đến những tiếng đập cửa rầm rầm.

Bởi rằng việc này thực sự quá là đáng sợ, vì vậy tôi không dám tưởng tượng rốt cục là thứ gì đang đánh vào cánh cửa.

“Đừng, đừng có dọa anh Megumin, anh suýt nữa là tè ra quần rồi đấy!”

“Câu, câu đó là của tôi mới đúng chứ! Tại sao Kazuma lại đến căn phòng này! Tôi còn tưởng là Aqua đã trở lại ...! “

Nghe những lời của Megumin, tôi đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

“Và tại sao em lại ở trong phòng Aqua? Nói xem, Aqua đã đi đâu? “

Megumin lấp bắp.

“Ugh ... eh, có, có một con búp bê, eh, chạy khắp quanh phòng của tôi ...”

Ahh, ra là Megumin cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự như tôi.

“Và.....Maa... Tôi đã nhờ Aqua bảo vệ tôi ... Muốn nhờ cô ấy đưa đến... WC n...(ữ) ...”

“... Em cũng vậy sao...”

Nghe những gì tôi nói, Megumin dường như nhận ra chúng tôi là những người cùng hội cùng thuyền.

“Kazuma cũng bị một con búp bê đuổi theo sao? Tôi nghĩ hẳn là Aqua và Darkness đã ra ngoài để tiêu diệt các hồn ma rồi. “

“... Không nói đến Aqua, ngay cả Darkness ... Ahh, chị ta là một «Crusader».”

Trông thì như vậy, nhưng dù sao nghề nghiệp của chị ta cũng là «Crusader». «Crusader» là hiệp sĩ thánh chiến mà làm theo ước muốn của những vị thần; những tín đồ trung thành.

Tuy rằng không thể đạt đến cấp độ như một «Tư tế», nhưng chắc là vẫn có thể sử dụng được sức mạnh thần thánh.

Tôi không nghĩ rằng cái “lá chắn thật” ngu ngốc Darkness sẽ học các kỹ năng phép thuật, nhưng chị ta nên có thể làm một cái gì đó như những lời cầu nguyện đến các vị thần chẳng hạn.

Thế nhưng, nếu là vậy, tình hình hiện tại của tôi và Megumin đang trở nên tồi tệ hơn.

Vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, những thứ như vũ khí đã bị bỏ lại trong phòng của tôi.

Megumin cũng không mang theo cây trượng.

Sử dụng «Bộc liệt ma pháp» trong nhà mà không có cây trượng sẽ gây ra hậu quả cực kì nghiêm trọng.

Trong khi tôi đang phiến não nghĩ ngợi là làm thế nào cho phải, Megumin dường như nhận ra gì đó và nói:

“Kazuma, tiếng ồn bên ngoài cánh cửa hình như đã dừng lại rồi. Hẳn là con búp bê không còn ở ngoài cửa nữa?”

Ah, sau khi nghe nhỏ nói thế, tôi nhận ra rằng âm thanh đã dừng lại.

Nhưng thật tình mà nói, tôi không dám mở cửa.

Dù sao Aqua cũng dễ dàng có thể thanh lọc một Lich, thành ra cô ta hẳn là không đến mức sẽ bị một con búp bê hạ gục.

Bởi vậy, chúng tôi chỉ có thể cố thủ trong căn phòng này cho đến Aqua và Darkness tiêu diệt tất cả các hồn ma trong ngôi biệt thự này.

–Nhưng, vẫn còn một vấn đề.

“Này, Megumin, hãy hướng mặt về phía cánh cửa và bịt tai lại. Xin thứ lỗi, nhưng anh sẽ đi ‘giải quyết’ ‘công chuyện’ ở ban công ...”

Tôi từ từ kéo thắt lưng, để nhanh chóng giải quyết vấn đề về sinh lý, tôi đi tới ban công, ...

Đúng lúc này.

Megumin nắm lấy thắt lưng quần của tôi từ phía sau, không cho tôi đi.

“Nè, em đang làm gì vậy, thả anh ra, bằng không quần anh và tấm thảm trong phòng này sẽ gặp họa đấy!”

“Không cho anh đi đâu! Làm sao chỉ có mình anh được đi giải quyết được! Không phải chúng ta là đồng đội hay sao?! Cho dù đó là nhà vệ sinh hoặc bất cứ nơi nào, chúng ta sẽ đi cùng nhau ...!”

Megumin nói với một nụ cười bình thản ...

“Buông tay ra! Tại sao lại chọn thời điểm này để nói chuyện về mấy thứ như ‘đồng đội’! Không phải trước đây em từng bảo là người của «Hồng Ma Tộc» không cần đi WC hay sao?! Thế còn ... nhìn kia, có một chai rượu rỗng đằng kia kia, chỉ cần dùng nó là được rồi!”

“Anh dường như vừa nói điều gì đó không thể tin được đấy! Anh muốn tôi sử dụng cái chai rỗng kia sao!? Tôi sẽ không để anh muốn làm gì thì làm đâu! Ít nhất tôi có thể bảo vệ Kazuma trong khi anh đi tiểu ... đó là lý do tại sao, chúng ta hãy cùng nhau sử dụng cái chai ...”

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng với giọng nói trở nên khẽ hơn Megumin, và nhìn cô.

Kết quả là cảm thấy nhỏ đang không ngừng nhìn chăm chăm vào cửa sổ ban công.

... Trong lòng có chút dự cảm chẳng lành, tôi nhìn về hướng đó.

Thật bất ngờ thay, hay, đúng như dự đoán.

Một lượng lớn búp bê đang dán mặt vào cửa sổ và tìm cách tiếp cận chúng tôi.

“Ahhhhhh!” X2

Megumin và tôi hét lên cùng một lúc và chạy ra khỏi phòng.

Phần 9

“Boohoo ... Kazuma, anh có đó không? Không được bỏ tôi lại đâu đấy?”

“Anh đây, tất nhiên là anh đang ở đây rồi, anh sẽ không bỏ em lại ngay cả khi bọn búp bê chạy đến đâu, do đó, nhanh lên.”

Sau khi chạy như điên dọc theo hành lang, chúng tôi đã trốn trong một nhà vệ sinh gần đó.

Cơ thể chúng tôi cũng đã đạt cực hạn rồi.

Sau khi ‘giải quyết’ xong, hiện tại tôi đang chờ Megumin.

Không biết có phải là đang lo lắng về việc bị tôi bỏ lại hay không, từ đầu đến giờ nhỏ cứ không ngừng tiếp chuyện với tôi.

“... Ừm, Kazuma, quả là có chút xấu hổ khi đi vệ sinh như thế này, anh có thể hát to một bài hay làm gì đó không?”

“Tại sao anh lại phải làm một cái gì đó thật xấu hổ như hát một bài hát ở ngay trước cửa nhà vệ sinh! Hơn nữa khi đi cắm trại bên ngoài hay thám hiểm dungeon các loại thì cũng sẽ gặp phải hoàn cảnh tương tự thôi, em muốn làm gì bây giờ?! “

Mặc dù tôi vặn lại Megumin, thật sự là tôi cũng cảm thấy khá bất tiện, vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn ngoài việc hát một bài để làm dịu bớt đi bầu không khí này.

Nói về các bài hát, thực sự thì tôi chỉ biết mấy bài tiếng Nhật thôi, vì vậy tôi chỉ ậm ừ ngẫu nhiên một bài về Capella. [\[1\]](#)

“... Ermm, dừng được rồi đấy, Kazuma. Thật là một bài hát kì lạ, tôi từng được nghe giai điệu này trước đây. Tôi đã muốn hỏi câu này từ lâu, anh tới từ đâu vậy, Kazuma? “

“Anh đến từ một quốc gia tuyệt vời, nơi có thể ca hát trước cửa nhà vệ sinh vào nửa đêm, gọi là Nhật Bản. Em giải quyết xong rồi thì mau đi thôi, mau chóng nhập hội với Aqua và Darkness.”

Megumin lặng lẽ đi theo sau tôi sau khi tôi tình cờ trả lời.

Dù sao, ngay bây giờ Megumin và tôi đành bất lực trước ác linh.

Vì vậy, chúng tôi phải nhanh chóng nhập bọn với nhóm Aqua càng sớm càng tốt.

– Và sau rồi.

Khi Megumin và tôi đang từ nhà vệ sinh đi tới hành lang ...

Lách cách— lách cách— lách cách— lách cách—

Nghe thấy âm thanh này, tôi không khỏi co rúm người lại.

Megumin bên cạnh tôi nắm lấy tay áo tôi và nhích lại gần trong khi run rẩy.

Thật đáng sợ, con búp bê thực sự rất đáng sợ.

Con búp bê chắc là sẽ không giết chúng tôi, nhưng nếu nghĩ kĩ lại thì, bị truy đuổi bởi những con búp bê có hình dạng con người mặc trang phục theo phong cách phương Tây vào giữa đêm thật là kinh hoàng.

Megumin run rẩy bỏ tay ra khỏi tay áo của tôi, đưa hai tay ra phía trước và đã làm bầm điều gì đó ...!

“Nè, em đang niện gì thế! Định thổi tung toàn bộ nơi này à ?! “

Tôi che miệng của Megumin, người đang bắt đầu niệm «Bộc liệt ma pháp» trong cơn hoảng loạn. Tôi đè toàn thân mình vào nhỏ để ngăn cản nhỏ di chuyển.

– Trước khi chúng tôi nhận ra, âm thanh lách cách trước cánh cửa đã dừng lại.

Megumin run rẩy nắm tay tôi và ngược lên nhìn.

Chết tiệt, tôi phải đứng dậy thôi!

“Megumin, lao ra thật nhanh ngay khi cánh cửa được mở ra. Anh sẽ sử dụng «Drain touch» vừa mới học được, hấp thụ chút ma lực từ con búp bê! Cho dù nó có tấn công, hẳn là anh sẽ không chết đâu! “

Megumin với miệng bị tôi bịt lại gật đầu sau khi nghe tiếng hét của tôi.

“Tới đây! Nếu người có đủ can đảm để làm điều đó, ác linh! Nữ thần ngu ngốc nhà ta sẽ dạy một bài học sau ahhh! “

Tôi hét lên và mở cửa phòng. Bang! Thứ gì đó va chạm với cánh cửa.

Thật tuyệt vời, chắc là con búp bê đuổi theo chúng tôi đã bị đánh bay!

Tôi kéo tay Megumin và chạy ra khỏi cửa, định vượt qua trong một ...!

“Aqua! Này Aqua, cô không sao chứ! “

Khi đang định chạy, tôi đông cứng . Trước cửa là Aqua đang ngồi bệt xuống đất, và Darkness người vừa gọi Aqua.

Phần 10

“Hừ, không thành vấn đề. Có rất nhiều ác linh ở đây. Cuối cùng, tôi phải làm việc tới tận bình minh. “

Sau Aqua thanh lọc con búp bê cuối cùng, nhìn ra phía ngoài cửa sổ đã trở nên sáng sủa, nói.

Ngay cả một chuyên gia trong việc chiến đấu với Undead như cô ta mà cũng phải mất cả một đêm để xử lý tất cả các ác linh trong ngôi biệt thự này.

“Hmm, tôi nghĩ chúng ta nên báo cáo việc này lại cho Công Hội. Mặc dù không được Công Hội ủy thác, thế nhưng đây là nhiệm vụ mà một Phiêu lưu giả nên làm. Chúng tôi có thể nhận được một số tiền thưởng bất ngờ cho tất cả các ác linh bị tiêu diệt trong ngôi biệt thự này. Tôi cũng muốn biết lý do tại sao có quá nhiều ác linh đột nhiên xuất hiện ở thị trấn này như vậy. “

Mọi người đều đồng ý với Darkness.

Tôi nhờ Darkness và Megumin ở lại trong biệt thự để thu dọn bãi chiến trường, trong khi Aqua và tôi đi đến Công Hội để báo cáo lại sự việc.

Trên đường đi, Aqua và tôi đang thảo luận về chuyện tiêu diệt những con ác linh ở căn biệt thự.

“À mà, cô tiểu thư con ngoài giá thú mà thú cô đề cập đến đâu rồi? Không phải cô bảo ác linh này không làm hại chúng ta sao?”

Aqua đấm vào lòng bàn tay, như thể cô ta vừa nghĩ ra thứ gì đó.

“Ahh! Đứa trẻ đó đã được tặng quà rồi! Đừng lo lắng, sự việc lần này là do các linh hồn hoang dã từ những nơi khác gây ra. Nhưng tôi nghĩ

người uống rượu cao cấp của tôi là đứa nhóc kia! Này, Kazuma, chai rượu đó, có thể coi như chi phí cần thiết cho việc diệt tr... “

Tôi làm ngo Aqua và đưa tay mở cửa vào Công Hội.

“Chào buổi sáng. Giờ có hơi sớm, nhưng tôi có một thứ cần báo cáo, chị rảnh chứ? “

Rõ ràng là bây giờ còn khá sớm, nhưng nhân viên lễ tân onee-san đã làm việc rồi.

“Không thành vấn đề, xin hỏi là chuyện gì vậy?”

Aqua và tôi giải thích với cô ấy chúng tôi đã nhận nhiệm vụ này từ nhà bất động sản và đi chinh phục các ác linh trong căn biệt thự như thế nào. Nhân viên lễ tân onee-san xem card Phiêu lưu giả của Aqua và gật đầu.

Nói thêm, card của Phiêu lưu giả dường như sẽ ghi lại các thông tin và số lượng quái vật mà bạn đánh bại.

“Có rất nhiều người đang tìm kiếm sự giúp đỡ do sự lan rộng của các ác linh. Dù sao coi như các bạn cũng đã đẩy lùi chúng thành công, chúng tôi sẽ thưởng cho bạn một ít thù lao. Vất vả cho các bạn rồi. “

Nghe xong, Aqua và tôi lặng lẽ làm biểu hiện chiến thắng.

Nhân viên lễ tân onee-san tiếp tục.

“Hết sức xin lỗi vì đã làm các bạn phí thời gian, nhưng chúng tôi đã phát hiện ra lý do tại sao các ác linh lại đi lang thang. Đây là bản báo cáo, có một nghĩa trang công cộng trong thị trấn Axel phải không? Tôi không biết ai đã đùa dai, tạo ra một kết giới thần thánh khổng lồ tại

nghĩa trang đó. Thành ra các hồn ma trong nghĩa trang không có nơi nào để đi, do đó, họ đã phải đi đến thị trấn và xâm nhập vào những căn nhà không có ai sống ... “

– Lúc này cơ thể của Aqua như thế bị shock và cứng người.

.....

“Xin chờ chúng tôi một chút.”

Tôi ngắt lời onee-san và kéo Aqua vào một góc của Công Hội.

“Này, cô có đầu mối phải không? Hãy nói cho tôi đi! “

“... Có. Không phải Wiz đã nhờ tôi tôi định kỳ đến thăm nghĩa trang để gửi các linh hồn bị lang thang vào thế giới khác sao? Thế nhưng phải đến đó thường xuyên thực sự một rắc rối đúng không? Vì vậy, tôi nghĩ rằng nếu tôi đuổi tất cả các linh hồn tại nghĩa trang đi và để cho họ đi lang thang xung quanh, họ sẽ tan biến một cách tự nhiên theo thời gian ... “

Aqua dường như đã chịu từ bỏ dây giũa, tiết lộ sự thật một cách trung thực.

Điều này có nghĩa rằng do sự lười biếng của cô ta, các linh hồn không có nơi nào để đi và đến thị trấn.

... Thật nực cười. Dù bạn có nghĩ như thế nào thì chuyện này thực sự không hợp với lẽ thường một chút nào cả.

“... Chúng ta sẽ không lãnh thù lao từ Công Hội, hiểu chưa?”

“... Vâng.”

Aqua gật đầu với vẻ mặt hồ thẹn.

“Sau đó, chúng ta sẽ đi xin lỗi nhà bất động sản, dù sao những gì chúng ta làm không khác gì những kẻ lừa đảo cả.”

“..... Vâng. Ngàn lần xin lỗi. “

Sau khi rời khỏi Công Hội, chúng tôi quyết định đi đến cửa hàng bất động sản ...

Nhưng tôi nghĩ chúng tôi nên thông báo cho Darkness và Megumin đầu tiên, vì vậy chúng tôi quay trở lại biệt thự và kết quả là cũng gặp nhà bất động sản kia tại đây luôn.

“Ara ara, tôi đã rất lo lắng và đến để kiểm tra. Không ngờ là toàn bộ ác linh đã bị tiêu diệt hoàn toàn! “

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của người đàn ông đó và biết sự lo lắng ông ta dành cho chúng tôi, tôi không thể chịu đựng được nữa.

Aqua và tôi bắt đầu để giải thích những gì đã xảy ra, và dự định giao lại căn biệt thự cho ông ta sau khi sự việc kết thúc.

... Nhưng.

“Tôi hiểu rồi ... Nhưng nếu được, từ giờ các bạn có thể sống tại đây luôn không? Ngôi nhà này là quá lớn, và có nhiều ác linh ở đây hơn so với những nơi khác, vì vậy nó đã mang phải tiếng xấu ... “

“Chúng tôi thành thật xin lỗi!” X2

Aqua và tôi quỳ gối xuống và đặt trán của chúng tôi xuống đất.

Người đàn ông nói trong hoảng loạn:

“Ah, không việc gì không việc gì! Hãy ngẩng đầu lên đi. Vậy thì, cứ thế này đi—từ bây giờ các bạn sẽ sống ở đây. Để xử lý thật nhiều hồn ma và chứng minh rằng các bạn là những Phiêu lưu giả mạnh mẽ. Cung cấp hỗ trợ cho các Phiêu lưu giả là nghĩa vụ của công dân trong thị trấn này mà. Và nếu các bạn tiếp tục sống ở đây, tiếng xấu của căn biệt thự sẽ dần dần biến mất ... “

Trong khi đối mặt với lời đề nghị hào phóng của người đàn ông đó, Aqua và tôi lần thứ 2 cúi đầu hành lễ.

“Ah, đủ rồi, đừng làm vậy nữa!”

Phần 11

Có hai điều kiện để sống trong ngôi biệt thự này.

Cả hai đều có một chút kì lạ ...

“Sau khi kết thúc cuộc phiêu lưu của các bạn, hoặc khi ăn bữa tối, các bạn phải trò chuyện về cuộc phiêu lưu của mình ... Thật đúng là một điều kiện kỳ quái, tuy rằng không có gì là khó cả.”

Tôi lâm bầm với bản thân mình trong khi đang ngồi xõm trong sân của căn biệt thự.

Người đàn ông đó yêu cầu những thứ thật kì lạ.

Điều kiện còn lại là—

“Kazuma-san, buổi sáng tốt lành! Cậu đang quét dọn ngôi mộ sao? “

Trong khi đang nhổ cỏ gần ngôi mộ tôi có thể nghe thấy tiếng ai đó nói với tôi từ phía sau.

Tôi quay lại và thấy Wiz, người nhìn ổn hơn nhiều so với ngày hôm qua.

“Cô ổn chứ? Xin lỗi về ngày hôm qua, con ngốc đó đã gây cho cô rất nhiều rắc rối. “

“Đừng lo lắng, hay đúng hơn, thật là tuyệt vời khi mọi chuyện được giải quyết theo cách này. Từ giờ, cô ấy chắc chắn sẽ không phải cô đơn nữa.”

Wiz nói gì đó khó hiểu trong khi cô ấy mỉm cười với tôi.

Điều kiện còn lại để sống tại đây là—quét dọn ngôi mộ nhỏ ở góc sân.

Và thế là, tôi bắt đầu làm cỏ sân ngay lập tức.

Vì vài lý do, Wiz trông rất hạnh phúc khi nhìn thấy tôi nhổ cỏ chăm chỉ.

Khi tôi mời cô ấy vào ngôi trong nhà, Wiz bảo là cô ấy cần phải trông coi cửa hàng của cô và khẩu đầu từ biệt khi chúng tôi chia tay.

Rốt cục là Wiz đến đây làm gì nhỉ?

Cô ấy lo lắng cho tình hình của chúng tôi và ghé qua xem?

Tôi đổ nước lên bia mộ và làm sạch nó.

Trong khi làm vậy, tôi có thể nhìn thấy một ít chữ viết mờ nhạt khắc trên bia mộ.

Đây nhất định là tên của người đã an nghỉ ở đây.

Không chắc lắm, nhưng tôi có thể nhìn thấy từ «Anna».

– Anna ... Anna?

Người đó là ai? Tôi nhớ là tôi đã nghe nó ở đâu đó gần đây ...

Giữa lúc tôi đang trầm tư suy nghĩ, một tiếng hét phát ra từ căn biệt thự.

“Kazuma! Bữa sáng đã sẵn sàng, mau tới đây đi! Nếu cậu không ăn sớm, bữa ăn của cậu sẽ nguội mất đấy!”

Đó là Aqua người đang thò đầu ra ngoài từ cửa sổ của căn biệt thự, vẫy tay và hò hét về phía tôi.

“Tôi biết rồi, chờ chút, tôi sẽ đến ngay đây!”

Sau khi trả lời, tôi đã sử dụng vải để lau bia mộ, làm sạch nó.

Cái tên trên bia mộ được hiện lên rõ ràng. «Anna Filante Asteroid»

Tôi chắc chắn đã nghe cái tên này ở đâu đó ...

“Kazuma! Megumin bảo là cứ mỗi phút cậu đến trễ, sẽ bớt đi một miếng thịt rán trong khẩu phần của cậu đây! Cứ thoải mái đi, không cần phải vội đâu, bữa trưa của chúng ta sẽ trở nên phong phú hơn theo cách đó.”

“Chờ tôi chút, làm sao tôi có thể tha thứ cho hành vi xúc phạm đó của mấy người được chứ ?!”

Tôi hoàn thành việc quét dọn bia mộ và chạy về phía ngôi biệt thự.

Ghi chú

[\[1\]](#) Ngôi sao đôi sáng nhất trong chòm sao Auriga

Chương 4:

Ta hãy ban phúc cho cửa tiệm tuyệt vời này!

Phần 1

Chúng tôi đã tự mình kiếm được một ngôi biệt thự.

Vì vậy, vấn đề làm thế nào để vượt qua được mùa đông sắp tới mà tôi đang lo lắng đã được giải quyết.

Vì vậy, vấn đề làm thế nào để vượt qua được mùa đông sắp tới mà tôi đang lo lắng đã được giải quyết.

Và vì thế, party gồm cả thầy bốn người chúng tôi nhanh chóng đến định cư tại đó. Mặc dù có rất nhiều vấn đề, nhưng về phần mình, được sống dưới cùng một mái nhà với những thành viên khác giới khác vẫn làm tôi không khỏi cảm thấy hạnh phúc về cuộc sống mới của mình tại đây.

“Ê, ra khỏi chỗ đó, tôi đang bắt đầu muốn kiếm thêm một khoản thu nhập phụ. Nếu trời lạnh, hãy quay lại phòng của mình và rúc vào chăn của mình đi.”

Nhưng mới chỉ vào ngày đầu tiên, đã ngay lập tức xảy ra một vấn đề.

Bởi vì vào mùa đông chỉ có những con quái vật mạnh mới hoạt động, ngoài trốn trong thị trấn, chúng tôi chẳng thể làm bất cứ chuyện gì khác cả.

Muốn nhanh chóng trả hết đồng nợ vương tay vương chân, nên tôi tham gia làm thêm cho Công Hội để kiếm tiền. Thế nhưng, do thời tiết quá lạnh, hai bàn tay của tôi đều bị đông cứng lại hết, thành ra mọi chuyện không được thuận lợi cho lắm.

Sở dĩ, tôi muốn được ngồi trước lò sưởi tại phòng khách tầng một, thế nhưng Aqua, người tuyên bố đó là lãnh thổ của mình, bám chặt vào chiếc ghế sofa và quyết liệt chống lại.

“Tôi không muốn. Tự nhiên chui vào một cái chăn chưa được làm ấm sẽ rất lạnh đấy. Nếu cậu muốn tôi làm vậy, thì trước tiên hãy làm ấm nó bằng một cái lò vi ba đã.”

“Cô bị nào à? Đào đâu ra một cái lò vi ba ở thế giới này! Và đừng có ngoan cố nữa, mau tránh đường! Cô nghĩ vì ai mà tôi phải nỗ lực làm nhiệm vụ để trả khoản nợ này hả? Nếu cô vẫn không chịu tránh đường, đừng trách tôi lỗ mãng.”

“Gì hả, muốn gây sự à? Nếu cả hai bên đều chơi tay không, tôi sẽ chiếm thế thượng phong với stats(chỉ số) của mình đấy. Phía trước lò sưởi ấm áp chính là thánh địa của tôi, bất cứ ai xâm phạm sẽ bị trời phạt đấy ahhhhhh!!”

Tôi chẳng nói chẳng rằng cho Aqua ăn ngay trời phạt bằng cách sử dụng «Freeze»(Băng kết) vào sau gáy, cô ta hét lên thảm thiết và ngã nhào khỏi chiếc ghế sofa mà mình đang bám chặt.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đã trống và đặt các tài liệu trong tay lên bàn:

“Hmmp ... Nói chung, bây giờ nơi này chính thức trở thành lãnh thổ của tôi. Nếu cô không chịu giúp tôi làm việc, thì hãy ngoan ngoãn tìm hai người kia mà chơi cùng đi.”

Tôi xùy tay để đuổi Aqua, người đang lẩn qua lẩn lại trên thảm đi.

Darkness và Megumin đang ngồi giữa phòng khách, chơi một trò chơi dạng bàn cờ; đó là một trò chơi dạng dạng như cờ vua hay shogi của Nhật Bản.

🌸 DARKNESS 🌸

🌸 MEGUMIN 🌸

GÌ HẢ?
MUỐN
GÂY
SỰ Ầ?

FUFU,
HÃY XEM
SỨC MẠNH
QUÂN ĐỘI
CỦA TA ĐÂY

MEGUMIN,
HÌNH NHƯ
CÁCH DÙNG
QUÂN TƯỢNG
NHƯ THỂ
LÀ SAI RỒI.

Ê,
RA
KHỎI
CHỖ
ĐÓ
MAU.

🌸 AQUA 🌸

🌸 KAZUMA 🌸

“Fufu, hãy xem sức mạnh quân đội của ta đây. Dịch chuyển chiến binh Orc đến ô kia. “

“Megumin, cách dùng quân wizard hình như sai rồi... tôi sẽ di chuyển «thập tự binh» của mình đến đây, chiếu!”

“Dịch chuyển.”

Không giống như ở trái đất, thế giới này có khái niệm về phép thuật. Thành ra, trò chơi kia, thứ mà trông có vẻ giống cờ vua, lại sở hữu một luật chơi khá khác biệt.

Tôi từng chơi với Megumin một lần, nhưng khoảnh khắc mà nhỏ dịch chuyển quân vua của mình ra khỏi bàn cờ, tôi quyết định tuyệt đối sẽ không bao giờ chơi trò chơi này thêm một lần nào nữa.

Đột nhiên, Aqua người đang xuýt xoa sau gáy của mình trong khi lăn qua lăn lại như chợt nhớ ra điều gì đó và bật dậy, lấy ra card «Phiêu lưu giả» của mình ra và giơ lên trước mặt tôi.

“Kazuma, nhìn kĩ cái này coi! Ngay bây giờ, tôi đang có cấp độ cao nhất trong số bốn người chúng ta. Với một cấp độ cao như vậy, tôi có thể được coi là một người kì cựu! Cậu chỉ là một tên tân thủ dưới cấp độ 20 nên hãy biết thân biết phận đi! Nếu cậu đã thông rồi thì hãy nhanh chóng nhường vị trí trước lò sưởi cho Aqua vĩ đại này đi! “

Tôi nhìn vào tấm card kia, và quả thực cấp độ của cô ta đã gia tăng lên rất nhiều.

Hiện giờ là 21.

Nghĩ kỹ lại thì, cô ta không chỉ hạ gục một chỉ huy trong đội quân ác quỷ – Beldia, và thanh lọc rất nhiều quái vật Undead trong dungeon. Mà thậm chí còn thanh lọc được cả một Lich.

Trong lúc tôi vừa cảm thấy hạnh phúc vì sự thăng cấp của Aqua, vừa cảm thấy không cam lòng vì trình độ của cô ta đã vượt qua tôi thì ...

... Quái lạ?

“... Này, Aqua. Cấp độ của cô đã tăng, nhưng sao chỉ số của cô lại không khác gì so với lần đầu tôi nhìn thấy chúng chứ. Tại sao vậy?”

“Thật ngu ngốc làm sao, Kazuma. Cậu nghĩ tôi là ai chứ? Tất cả những thứ như chỉ số của tôi đã đạt đến mức tối đa ngay từ đầu rồi. Hơn nữa, điểm kỹ năng(skill point) của tôi đã dồi dào ngay từ đầu, đủ để học hết tất cả các kỹ năng tiệt tùng và của một Archpriest rồi. Đừng có mà đánh đồng tôi với đám «Phiêu lưu giả» bình thường chứ.”

Tôi không khỏi buông thõng tay, mặc cho card «Phiêu lưu giả» của Aqua rơi xuống, trong khi quỳ hai gối xuống mặt thảm.

Thấy phản ứng của tôi, Aqua mỉm cười ngạo mạn, nhưng nhất định là cô ta đã hiểu lầm phản ứng của tôi rồi.

— Nói cách khác, cho dù cô ta có thăng cấp như thế nào nữa, thì «trí lực» của cô ta cũng không hề tăng lên tí nào.

Tôi nhặt tấm card, trả lại nó cho Aqua và nhường vị trí trước lò sưởi của mình lại cho cô nàng.

“Ara? Thế này sao, đột nhiên sao cậu lại trở nên ngoan ngoãn như vậy ... Kazuma, tại sao cậu lại khóc? Thấy cấp độ của tôi quá vượt trội so

với mình như vậy khiến cho cậu nhận một cú sốc lớn như vậy? Này ... vì sao cậu lại dịu dàng với vai tôi vậy? Tại sao lại nhìn tôi bằng một ánh mắt thương hại như thế hả? “

Tôi dẫn Aqua đến vị trí ấm áp phía trước lò sưởi. Tôi bị mất động lực làm việc hôm nay rồi, vì vậy tôi quyết định đến thăm thị trấn để đổi gió một chút.

Phần 2

Tuyết đã bắt đầu rơi trong thị trấn, và vì thời tiết rất lạnh, rất ít người đang đi trên đường.

Quan niệm chung của thế giới này là nên nấu mình trong nhà trong mùa đông.

Vào mùa này thì chỉ có những con quái vật hung bạo hoành hành. Những người duy nhất vẫn mặc giáp ra ngoài làm nhiệm vụ là những người đến từ Nhật Bản, những kẻ sở hữu phước lành, thứ mà không khác gì cheat.

Và những kẻ lang thang trong thị trấn dưới cái tiết trời lạnh giá như thế này cũng chỉ mấy người vô công rồi nghề như tôi ...

– Hay những người quen đang có hành động đáng nghi trước mặt tôi lúc này mà thôi.

Hai tên kia đang quan sát một cửa tiệm với bộ dạng đáng nghi, vì vậy tôi gọi họ.

“Keith, Dust, đang làm gì ở đây vậy?”

“Woah!” X2

Nghe tiếng tôi gọi từ phía sau, Keith và Dust nhảy dựng lên.

Họ đang ăn vận bình thường và bất tương đồng với trang phục của «Phiêu lưu giả» thường ngày.

“Cái, cái gì, là Kazuma đó à, đừng hù bọn tôi thế chứ. Vậy nên tôi mới ghét mới người sử dụng kỹ năng «Ẩn nấp» đấy ... “

Khi Keith thấy đó là tôi, cậu ta yên lòng mà nói vậy.

Đương nhiên là lúc này tôi đâu có xài «Ẩn nấp» đâu.

“Ờm. Có chuyện gì thế? Hôm nay ông không đi cùng với ba người kia à? “

Dust thận trọng quan sát xung quanh.

Chắc là do đã trải qua một khoảng thời gian khá dài bên họ, thành ra cậu ta có vẻ đặc biệt cảnh giác.

“Không, hôm nay chỉ có mình tôi thôi, yên tâm đi. Cậu sợ ba thím kia đến thế cơ à? Chỉ là tôi thấy chán ở nhà và quyết định đi dạo thôi. Hai người đang làm gì ở đây vậy? “

Dust thở phào nhẹ nhõm sau khi nghe những gì tôi nói:

“Không, không ... bởi vì chúng tôi ... ông hiểu chứ? Dù sao, thật tuyệt vời khi họ không có ở đây. Hay đúng hơn, thật tốt nếu không có con gái ở đây.”

...?

Nghĩa là sao? Chẳng lẽ là một chuyện gì đó khó mở lời khi có mặt đám con gái?

Những nghi hoặc của tôi chắc là đã hiển thị trên khuôn mặt của mình khi Keith nói vòng vo:

“Người ngày ngày đều được vây quanh bởi toàn mỹ nữ như Kazuma thì dĩ nhiên là không biết, nhưng với những kẻ cô đơn như Dust và tôi thì ...”

“Này, chò đã.”

Keith còn chưa nói hết câu đã bị Dust ngắt lời.

Và Dust nhìn tôi với đôi mắt đồng cảm ...

“Keith ... tình hình của anh chàng này không như những gì ông tưởng tượng đâu. Nhìn qua thì trông như một harem, nhưng thực sự không phải vậy đâu... cậu ta cũng trong tình trạng tương tự như chúng ta thôi, cậu ta cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình.”

Hẳn là cậu ta đã đúc kết ra được điều này từ kinh nghiệm của mình đây.

Ahh, thì ra là vậy... Có vẻ như anh chàng này đã phải trải qua một thời gian khó khăn rồi ...

... Được rồi, tuy là tôi còn nợ một đồng tiền, nhưng hôm nay chắc tôi nên mời Dust một bữa đây.

Phần 3

Hồi còn bé, khi nhìn thấy bố mình uống bia trông rất thoải mái, tôi cũng thử một ngụm và kết quả là phải nhè ra ngay lập tức. Những ký ức tuổi thơ tuyệt vời.

– Hồi còn nhỏ tôi đã thề là sẽ không bao giờ đụng đến thứ gọi là bia thêm một lần nào nữa. Nhưng sau khi đến thế giới này, tôi lại uống bia ngay giữa ban ngày ban mặt thế này.

Tuy rằng trái tim tôi mách bảo mình không nên làm vậy, nhưng luật pháp và quan niệm thông thường ở thế giới này là hoàn toàn khác biệt.

Pháp luật ở đây không quy định là trẻ vị thành niên không thể uống rượu. Thậm chí là nếu có chuyện gì xảy ra, đối tượng sẽ chỉ cần chịu trách nhiệm là được.

Tôi đã không cảm thấy bia không phải là một thứ tốt đẹp gì để uống cả, nhưng sau khi uống vài ngụm, tôi cảm thấy có chút kích thích.

Là vì cái cảm giác này, nên mọi người mới bắt đầu thích uống rượu bia sao ?

Cả 3 chúng tôi đang điên cuồng uống rượu tại Công Hội giữa ban ngày ban mặt. Khi chúng tôi đang uống, Keith bắt đầu phàn nàn:

“Hazz—mùa đông này chả có việc gì để làm cả, thật là chán quá rồi. Ara, Kazuma mà cũng có thể uống được ư. Tới đây, chén nữa! “

Keith không ngừng rót rượu cho tôi trong khi cười lớn.

Keith là loại người sẽ cười nhiều khi cậu ta say rượu.

“Hazz .. Khi mùa đông đến, tôi muốn gắn bó gần gũi với ai đó ... Thành thật mà nói, tôi biết là Kazuma đã gặp phải khó khăn như thế nào. Nhưng ngay cả như vậy, mùa đông này, tôi vẫn không khỏi ghen tị với cậu. “

Dust nói trong khi cậu ta thở dài thật sâu.

Chắc là do không có gì để làm trong mùa đông này. Ngoài chúng tôi, còn 1 đồng người đang chèn chèn trong Công Hội.

Lúc này trong đám «Phiêu lưu giả», chắc là có không ít người vô dụng không thua kém gì với thằng tôi lúc còn là Hikkikomori cả.

Trong khi đang suy nghĩ về điều đó, tôi hỏi hai một việc mà tôi đang quan tâm.

“Đúng rồi, nói mới nhớ, ban nãy lén lén lút lút làm cái gì ngoài kia vậy?”

Không sai, hai người họ trông như thể đang lưỡng lự, xem xét xem liệu họ có nên đi vào cửa tiệm trong hẻm không.

Tôi đang tò mò việc cửa hàng kia kinh doanh gì.

Nghe tôi nói vậy, hai người kia đánh mắt cho nhau, gật đầu và ...

Keith đặt bia trong tay xuống, trong khi biểu hiện một vẻ mặt nghiêm túc.

“Kazuma, tôi đoán là có thể tin tưởng cậu được, cho nên mới nói cho cậu đấy. Có một bí mật được đồn đại giữa các nam «Phiêu lưu giả» trong thị trấn này, những gì tôi sắp nói; tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Kazuma, ông có thể hứa là sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật này cho những cô nàng trong party của ông không? “

Mặc dù bị sừng sốt bởi bầu không khí nặng nề, tôi vẫn gật đầu.

Thấy phản ứng của tôi, Keith cũng gật đầu.

Tiếp theo, mặc cho tiếng ồn tại nơi này, Dust hạ giọng để không cho những người xung quanh chúng tôi nghe thấy, nói:

“Kazuma, có những succubus kinh doanh một cửa hàng ở thị trấn này, họ có khả năng mang lại những giấc mơ tuyệt vời cho khách hàng, ông biết không?”

“Nói rõ hơn xem nào.”

– Tôi lập tức đáp lời Dust.

Với khuôn mặt đã đỏ ửng, đặt cốc bia của mình xuống, Dust nói với tôi:

“Có một nhóm các succubi sống ở thị trấn này. Đây là loại yêu quái chuyên hút những ham muốn không thể kìm nén của con người, hay nói đúng hơn là tinh khí của đàn ông. Do đó, đàn ông là một sự tồn tại tuyệt đối cần thiết cho họ.”

Ra zậy.

Tôi cẩn thận lắng nghe từng lời của Dust.

“Đương nhiên, họ sẽ hấp thụ tinh khí của chúng ta, thế nhưng ...chẳng phải những nam «Phiêu lưu giả» trong thị trấn này đều có một mối quan hệ cộng sinh với họ hay sao. Dù sao ... về cơ bản thì chúng ta đều ngủ trong chuồng ngựa đúng không? Do đó... có rất nhiều điều khó ""trú"" phải không? Nhưng với rất nhiều «Phiêu lưu giả» khác ngủ xung quanh, ngay cả khi muốn làm một ""phát"", ông cũng chả thể làm ""bất cứ điều gì"" phải không? “

“Phải, ông nói không sai”.

Tôi gật đầu lia lịa.

Dù chúng tôi không nói về bất cứ một đề tài xấu xa nào cả, song một giọt mồ hôi vẫn rơi xuống từ má tôi.

Dĩ nhiên rồi, việc này chả có gì là xấu xa cả.

“Thế nhưng, tụi mình lại không thể đụng tay vào các nữ «Phiêu lưu giả» ngủ gần đó được. Bằng không, sẽ bị những nữ «Phiêu lưu giả» khác phát giác, những người sau đó sẽ hội đồng ông cho tới bến. Hay ông có thể sẽ bị ăn ngay một nhát từ thanh đoản đao mà đối tượng đã thủ sẵn trong mình, cũng không có gì là lạ cả.”

Vừa thủ thi, khuôn mặt của Dust vừa tái mét trong khi rùng mình.

Thấy phản ứng của cậu ta, Keith lên tiếng:

“Vết thương nhận phải khi cậu định động vào Rin vẫn chưa phục hồi sao?”

“Im, im đi! Nói chung là ... những lúc như thế này, những succubus sẽ rất được việc. Khi tụi mình đang ngủ, họ sẽ tận dụng cơ hội để cho chúng ta thấy một giấc mơ tuyệt vời và thú vị. Tụi mình sẽ được thoải mái, các nàng cũng sẽ có lương thực để sinh tồn. Và họ cũng sẽ có chừng có mực, sẽ không hấp thụ quá đến mức biến tụi mình thành những cái xác ướp và không thể tiếp tục thám hiểm được nữa đâu. Đến nay chưa từng phát sinh chuyện có «Phiêu lưu giả» nào bị rơi vào tình thế hiểm nghèo do bị hút quá nhiều tinh khí cả ... Thấy sao? Hai bên đều có lợi, phải không? “

Sau khi nghe những lời nói của Dust, tôi một lần nữa gật đầu lia lịa.

Số zách, đây thực sự quả là số zách!

Cứ như vậy, succubus cũng sẽ không vô có tấn công con người, và những «Phiêu lưu giả» phải sống trong chuồng ngựa cũng sẽ được 'giải tỏa'.

Không chỉ có thế, việc này cũng sẽ gián tiếp sẽ góp phần vào việc giảm tội phạm quấy rối tình dục.

Nhắc mới nhớ, trị an của thị trấn này rất là tốt.

Trong ấn tượng của tôi, rất nhiều «Phiêu lưu giả» rất nóng máu, thô thiển và rất thích chèn chén, sẽ chọn một cuộc chiến trong khi bất chấp tất cả mọi thứ.

Rốt cục thì đó cũng chỉ là ấn tượng của tôi mà thôi, ở thị trấn này có rất ít các vụ bạo lực và những vụ phạm pháp thì hầu như chưa từng được nghe đến.

Nếu như tất cả mọi người đều ở chế độ hiền giả cả, thì vấn đề bạo lực đương nhiên là sẽ thuyên giảm đi rất nhiều rồi.

Thật tốt quá! Trên đời này cũng có những sự tình tốt đẹp như vậy sao!

Tôi thật sự xúc động. Thấy phản ứng của tôi, Keith cho biết:

“Thực ra, tôi cũng mới nghe nói về cửa hàng này từ những người khác gần đây thôi. Sở dĩ hôm nay tụi tôi đang định ghé thăm cửa hàng đó lần đầu, và kết quả là đụng ngay phải Kazuma. “

Dust nhẹ nhàng nhấp một ngụm bia.

Và rồi, cậu ta nói với tôi:

“Vậy ... thấy sao? Ông có muốn đi cùng hay ... “

“Cho tôi theo với.”

Phần 4

Sau khi rời khỏi quán rượu của Công Hội, trong lòng có một chút khẩn trương chúng tôi đi tới cửa tiệm đó.

Nếu chỉ có một mình, tôi chắc chắn sẽ không đủ cam đảm để bước vào nơi đó.

Nhưng giờ tôi đã có những đồng đội đáng tin cậy ở đây.

Cũng giống như sự cần thiết phải tập hợp được cam đảm để mua tạp chí khiêu dâm một mình, sẽ đỡ đáng sợ khi bạn đi theo một nhóm. Thật là loại tâm lý kỳ lạ. Cách một khoảng ngắn từ đường chính, chúng tôi có thể nhìn thấy một cửa hàng nhỏ trong hẻm.

Từ bên ngoài nhìn vào, nó trông giống như một nhà hàng cỡ nhỏ bình thường, thế nhưng ...

“Chào mừng quý khách-!”

Nghênh tiếp chúng tôi là một onee-san với một cơ thể mà mọi thằng đực rửa đều mơ ước.

Với sự chào đón của một onee-san xinh đẹp với một bo đỳ hấp dẫn như vậy, chúng tôi tiến hành bước vào cửa hàng và cảm thấy cả thầy toàn bộ khách hàng đều là đực rửa cả.

Có một vài onee-san khác với những vóc dáng mê người đang chạy đôn chạy đáo bên trong. Nói thẳng ra, giờ đây thật khó khăn để tôi có thể ngăn chặn cơn thèm khát đang nổi lên trong lồng ngực mình.

Rõ ràng đây là một nhà hàng nhỏ, nhưng lại không có bất kỳ thức ăn hay thức uống nào trên bàn của khách hàng cả.

Tất cả các khách hàng đã nhìn chăm chăm vào một mẫu khảo sát trên bàn của họ một cách mãnh liệt, tập trung cao độ trong khi đang viết gì đó.

Sau khi onee-san dẫn tôi đến một chỗ trống, chị ấy đưa ra một menu và mỉm cười với chúng tôi:

“Chào mừng quý khách! Đây là lần đầu tiên các bạn đến tiệm chúng tôi ạ?”

Cả ba chúng tôi gật đầu lia lịa.

CHÀO MỪNG
QUÝ KHÁCH!
ĐÂY LÀ LẦN
ĐẦU TIÊN
CÁC BẠN
ĐẾN TIỆM
CHÚNG
TÔI À?

 KYTH

 DUST

Nụ cười của onee-san càng thêm sáng chói hơn.

“... Vậy thì, mọi người hẳn là đã biết đây là loại cửa tiệm gì, và thân phận của tụi mình rồi nhỉ?”

Chúng tôi một lần nữa không nói gì mà gật đầu.

Onee-san đó có vẻ hài lòng, đặt menu xuống bàn và nói:

“Xin hãy lựa chọn thực đơn ưa thích của bản thân. Đương nhiên là muốn gì cũng được ... Và xin hãy điền các thông tin cần thiết vào mẫu khảo sát và đưa nó cho nhân viên thu ngân trước khi trả tiền hóa đơn của bạn.”

Chúng tôi nhận lấy mẫu khảo sát.

Nói cách khác những succubus onee-san sẽ chọn các ứng cử viên phù hợp nhất căn cứ trên trên các mẫu khảo sát để phục vụ chúng tôi ư?

Tôi nhìn vào mẫu khảo sát ...

“Tôi có thể hỏi, cái phần về tình trạng của chúng tôi, giới tính và diện mạo trong giấc mơ của chúng tôi là gì ...?”

Phần này có vẻ thực sự kỳ lạ.

Tôi có thể hiểu được một phần tình hình, thế nhưng “giới tính” và “diện mạo” là sao ...?

“Trạng thái, đúng là các bạn có thể biến thành một vị vua hay người hùng trong giấc mơ của mình. Về giới tính và diện mạo, đôi khi có những khách hàng muốn trải nghiệm cảm giác trở thành một người phụ nữ là như thế nào; cũng có vài người người muốn trở thành một chàng trai trẻ và bị bức hiếp bởi một nữ «Phiêu lưu giả» mạnh mẽ.”

Đầu của mấy tên «Phiêu lưu giả» trong thị trấn này vẫn ổn đấy chứ?

Cơ mà, ngay cả các thiết lập này cũng có thể điều chỉnh được cơ à.

Thì ra là thế, rốt cuộc thì vẫn chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Keith rụt rè giơ tay lên và hỏi vị onee-san:

“... Anou, về việc thiết lập mục tiêu, bọn em có thể đặt ra đến mức như thế nào ạ?”

“Muốn gì được nấy. Tính cách, câu cửa miệng yêu thích, diện mạo, mức độ tình cảm, đối tượng là ai cũng được. Cho dù là tưởng tượng ra một nhân vật hư cấu cũng không thành vấn đề.”

“Chị nghiêm túc chứ?”

“Đương nhiên.”

Tôi không khỏi thốt lên, và onee-san kia đã trả lời ngay lập tức.

Nói cách khác, mặc kệ đó là thần tượng, người quen; và, đúng vậy, thậm chí cả waifu 2D cũng được luôn sao?

“... Xin lỗi, nhưng bọn em sẽ không xâm phạm quyền riêng tư nào chứ?”

“Không thành vấn đề, dù sao thì đây cũng chỉ là một giấc mơ thôi.”

“Nói cũng đúng.”

Onee-san kia quả quyết trả lời, làm cho tôi cảm thấy an tâm hơn.

Nếu là mơ mà nói, thì cũng sẽ chả có vấn đề gì.

Dust rụt rè giơ tay lên và hỏi:

“... Nói cách khác, không có giới hạn độ tuổi cho các mục tiêu?
Không, em không có ý như vậy đâu, chỉ là, hiếu kỳ nên muốn hỏi cho
biết thôi...”

“Không, không có giới hạn nào ở đây cả.”

Onee-san kia trả lời mà không cần suy nghĩ.

Tôi không thể không hỏi:

“Thực, thực sự không sao chứ? Về các quy tắc ...”

“Không thành vấn đề, dù sao đây cũng chỉ là mơ mà thôi.”

“Thật chứ.”

Nói chung là nếu chỉ là mơ thì không sao cả.

Dịch vụ giấc mơ ẩm ướt của succubus thực sự quá hoàn hảo.

Cả ba chúng tôi đều ngồi viết tờ khảo sát trong im lặng.

Không sai, cũng như hầu hết các khách hàng khác trong tiệm.

“Vậy thì, do cả ba khách hàng đều lựa chọn mức thời gian ba giờ, nên
lệ phí là 5000 Eris mỗi người”

Rẻ với!

Trong lúc đang móc tiền từ ví ra và tôi không khỏi sốc bởi mức giá
này.

Tuy không phải cùng một nơi, nhưng so với các cửa hàng ‘đặc sản’ tại
Nhật Bản, đây quả là một món hời.

Onee-san kia như có thể đọc được suy nghĩ của tôi từ biểu hiện mình, nói:

“...Về phần chúng tôi, chỉ cần có đủ tiền để sống ở thị trấn này là được rồi. Ngoài ra, chúng ta chỉ cần hấp thu một ít tinh khí từ khách hàng mà thôi.”

Chị ta nói với một nụ cười nghịch ngợm.

Thật tuyệt vời, trên đời này có tồn tại có tồn tại công việc khiến cho tất cả mọi người đều được hạnh phúc như thế này sao.

Trái tim tôi đã bị thái độ phục vụ khách hàng vô tư kia của các mỹ nhân ở đây cướp mất rồi.

Tôi nhất định phải trở thành khách quen ở đây và cống hiến cho họ chút GDP đây.

Chúng tôi không khỏi báỉ phục succubus onee-san kia, lầm bầm:

“Nữ thần ... ah nữ thần giáng trần đây sao ...”

“Đừng, đừng làm vậy, làm vậy không may đâu! Vậy thì, hãy để lại nơi mà tối nay bạn sẽ ngủ, và thời gian mà bạn ngủ. Khi đó, những succubus từ cửa hàng chúng tôi sẽ đi vào bên trong những khách hàng đang ngủ, và cho họ thấy những giấc mơ mà mình mong muốn. Tốt hơn hết là không được uống rượu. Nếu bạn say như chết hay ngủ quá sâu, thì ngay cả chúng tôi cũng sẽ không thể làm gì được.”

Sau khi nghe lời cảnh báo của onee-san kia, chúng tôi rời cửa hàng.

Dù chỉ mới là chạng vạng, nhưng chúng tôi đã đi đến một sự đồng thuận im lặng, đường ai nấy đi.

“Mah, hẹn gặp lại.”

“Yeah, gặp sau!”

“Hẹn gặp lại lần sau!”

Hai trong số họ có vẻ hơi bất an và tựa hồ nghĩ phải nhanh chóng trở về.

Thực tình thì tôi cũng cảm thấy như vậy.

Vẫn còn thời gian trước khi tôi đi ngủ, nhưng tôi muốn trở lại sớm để chuẩn bị.

Tôi không la cà lung tung mà đi thẳng một mạch về nhà.

Phần 5

“Kazuma, chào mừng trở lại! Bữa tối hôm nay sẽ rất thịnh soạn đấy, cậu đoán là gì nào? Là cua đấy! Người thân của Darkness cử ai đó đến, nói rằng để chúc mừng việc Darkness dọn đến đây ở, họ nên gửi một món quà, và đó là rất nhiều cua hồng tuyết! Và cả một chai rượu thượng hạng nữa cơ! Họ muốn cảm ơn chúng ta vì đã chăm sóc cô con gái nhà họ! “

Vừa trở về ngôi biệt thự, Aqua đã chào đón tôi với một vẻ mặt tươi cười.

Cua dường như là một thực phẩm cao cấp trên thế giới này.

Hồi còn ở Nhật Bản căn bản là tôi chưa từng có cơ hội được ăn cua, không ngờ rằng mình lại có thể ăn nó ở đây ...

“Wahhh ... Cứ nghĩ thân là một «Phiêu lưu giả» nghèo rớt mồng tơi, tôi không bao giờ nghĩ sẽ có một ngày nào mình sẽ được ăn cua hồng tuyệt như thế này ...! Thật là đúng đắn vì đã gia nhập party này ... ”

“Ở đây cua là mặt hàng cao cấp như thế sao?”

Thấy Megumin chấp hai lòng bàn tay vào nhau và cầu nguyện cho các cua hồng tuyệt, tôi tò mò hỏi.

Và thế là, Megumin nhìn tôi như đang nhìn một thằng ngốc, sử dụng động tác nâng tay lên một cách cực kì khoa trương và giải thích.

“Tất nhiên rồi! Tôi sẽ đưa cho anh một ví dụ đơn giản, nếu có ai đó nói với tôi: ‘Nếu cô muốn ăn con cua này, thì cả ngày hôm nay sẽ không được sử dụng «Bộc liệt ma pháp»’, tôi sẽ cam tâm tình nguyện chịu đựng, và “chờ cho đến khi ăn xong mới sử dụng nó”. Cua có giá trị như thế đấy!” [\[1\]](#)

“Oh, thật là ấn tượng ... Hmm? Cái khúc cuối là sao hả?”

Giữa lúc tôi đang buôn chuyện với Megumin, Darkness bày cua đã được chế biến xong lên bàn ăn.

Aqua vui vẻ đem bốn ly rượu đi tới.

Sau khi tất cả mọi thành viên ngồi vây chặt quanh bàn ăn, chúng tôi bắt đầu đánh chén ...

Bẻ chân cua, lấy phần thịt với sọc trắng và hồng, chấm một chút giấm và đặt nó vào trong miệng.

“!”

– Tôi bị chấn động bởi một hương vị vô cùng tuyệt vời.

Đó là một chút dịu ngọt, và hương vị mạnh mẽ của thịt cua lây lan trong miệng.

Tôi nhìn những người khác, và ba người họ ngồi ăn không một tiếng động.

Không thể nào, tôi không thể nào ngừng ăn được!

Tôi bóc vỏ cua và hút nước bên trong ...

“Kazuma Kazuma, cho tôi chút ‘bùi nhùi’. Tôi sẽ chỉ cho cậu phương pháp tốt nhất để có thể tận hưởng chai rượu thượng hạng này. “

Aqua, người đã ăn sạch phần cua đặt than vào dưới một nồi nhỏ, và đặt lưới thép lên phía trên nó.

Nói đơn giản, là một cái nồi rang.

Tôi làm theo những gì cô ta nói và châm lửa đốt than. Aqua đặt những vỏ cua mà vẫn có một chút nước bên trong trên lưới thép.

Sau đó cô ta cho loại rượu thượng hạng trông như rượu Sake Nhật vào vỏ.

Aqua vui vẻ nướng vỏ, nhặt nó lên khi nó đã hơi bị đốt cháy và nhắm nhấp rượu trong đó ...

“Fuu ...”

Cô lộ ra vẻ như vừa mới được nếm cao lương mỹ vị.

Hàng loạt các hành động của cô ta giống như một người đàn ông trung niên. Nhưng tất cả mọi người nuốt nước bọt khi nhìn thấy điều

đó, và mô phỏng theo. Đang muốn cùng mọi người nếm thử một chút, tôi đột nhiên nhận ra.

– Đây là một cái bẫy!

Thịt cua ngon đến nỗi mà tôi gần như quên việc succubus onee-san sẽ đến đêm nay.

Không phải onee-san đã nói là tôi sẽ không thể mơ nếu tôi say như chết?

Bình tĩnh lại nào, tôi cũng có sức chịu đựng của bản thân chớ.

Tôi sở hữu một ý chí sắt đá có thể chịu được sự cám dỗ.

“Ngon kinh khủng, no cmt!”

Đừng bị cám dỗ!

Không được để câu ca ngợi của Darkness mê hoặc!

Đúng vậy, sợ rằng đã uống một ngụm thì sẽ không thể ngừng lại được đâu.

Nếu tôi làm vậy, chắc chắn sẽ lao vào không biết trời đất gì nữa.

Dù sao cua cũng rất ngon, và rượu cũng không thua kém gì nó.

“Darkness, tôi cũng muốn uống 1 ít! Ổn mà, chỉ hôm nay thôi! Cho tôi uống một ít rượu đi mà! “

“Không, nghe nói là bắt đầu uống rượu khi còn trẻ thì sẽ phát triển không bình thường.”

Khi Darkness nói vậy, Megumin nhìn Aqua, người đang uống rượu vui vẻ. Darkness cũng chẳng nói chẳng rằng nhìn chăm chú vào Aqua.

“...? Tại sao lại nhìn tôi?”

Tôi bỏ qua sự tương tác của họ và âm thầm chịu đựng. Darkness nhìn tôi, nghiêng đầu hỏi:

“... Cậu không sao chứ, Kazuma? Cậu chưa từng uống rượu hay sao? Hay ...lẽ nào món cua của tôi không phù hợp với khẩu vị của cậu à?”

Biểu hiện của chị ta lộ chút bất an.

Không, không phải thế, thịt cua rất tuyệt vời.

“Không, cua rất ngon, chuyện đó thì không phải nghi ngờ gì cả. Chỉ là tôi đã đi một vòng với Keith và mấy anh chàng nên đã uống rất nhiều trong ngày hôm nay. Hơn nữa tôi không giỏi về rượu lắm, thành ra hôm nay cứ vậy đã ... Ngày mai! Tôi sẽ uống vào ngày mai!”

Nghe tôi đánh trống lảng, Darkness yên lòng thở phào nhẹ nhõm và nở một nụ cười rạng rỡ.

Đừng mà, đừng công kích tôi với một nụ cười thuần khiết như vậy. Rõ ràng là bình thường chỉ toàn nói mấy thứ vô dụng, nhưng tại sao hôm nay chị lại ...!

Như thế ...!

“Oh-? Cậu nghĩ mai vẫn còn rượu để mà uống hay sao? Tôi sẽ xử sạch sành sanh! Làm gì có chuyện tôi sẽ chừa lại cho cậu chứ! Thật tuyệt vời, tôi sẽ uống giùm phần của Kazuma luôn!”

Chết tiệt, con ngốc bất ổn định kia làm tôi điên tiết lên rồi đấy!

Darkness một lần nữa mỉm cười với tôi.

“... Hmm, đúng vậy. Ăn thêm một chút cua nữa đi, cảm ơn cậu đã chăm sóc cho tôi trong thời gian qua.”

Thái độ của Darkness làm tôi cảm thấy hổ thẹn và ngực thì đau nhói.

Được rồi, quên đi tất cả và cùng uống với mọi người nào.

Succubus onee-san sẽ phải thực hiện một chuyến đi vô ích, nhưng tôi sẽ nói lời xin lỗi vào ngày mai.

Đêm nay, tôi sẽ uống với ba người họ, và sẽ làm việc chăm chỉ từ ngày mai.

Đúng vậy, nó chỉ là những điều tôi đã viết trên mẫu khảo sát biến thành một giấc mơ thực tế mà thôi.

Và tôi sẽ quên hết toàn bộ giấc mơ vào buổi sáng mà thôi.

Tôi nhìn khuôn mặt của Darkness của tất cả mọi người.

Và thứ quan trọng hơn đối với tôi là...

Tất nhiên là những gì tôi đã viết trong mẫu khảo sát rồi!(Trans: Đậu 0.0)

..... Đúng vậy, ngay từ đầu thì đã chẳng có gì phải phiền não rồi.

Sau khi lấp đầy bụng với món cua, tôi đứng dậy.

“Được rồi, tuy còn sớm, nhưng tôi đi ngủ trước đây. Darkness, đa tạ đã khoản đãi. Chúc mọi người ngủ ngon!”

Tôi trốn về phòng không chút do dự.

Phần 6

Sau khi trở về phòng, tôi khóa cửa và rút chốt cửa sổ ra.

Họ không yêu cầu tôi mở khóa cửa sổ, nhưng tôi quyết định làm vậy cho nó an toàn.

Họ đã phải vất vả công đi đến tận đây, sẽ thật xấu hổ khi còn gây thêm rắc rối cho họ.

Không có đồng hồ ở đây, vì vậy tôi không biết thời gian chính xác. Nhưng thời gian tôi đã chỉ định sẽ đến nhanh thôi.

Tôi phải đi ngủ trước đó, nhưng sự phấn khích và căng thẳng khiến tôi không ngủ được.

Không ổn, tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn.

Ahhh, tôi nên làm gì bây giờ. Tôi hưng phấn và lo lắng quá nên không có ngủ được!

Không biết việc này sẽ kéo dài bao lâu nữa.

Tôi ra khỏi giường, đi đến sân trong nhà và làm lạnh cái đầu một chút.

Nếu tôi vận động cơ thể một chút, có lẽ tôi có thể ngủ dễ dàng hơn.

Trong khi đang suy nghĩ về điều đó, tôi bước ra khỏi căn biệt thự trong bộ đồ ngủ của tôi và đến sân trong.

Trong khi mọi người đang ngủ, tôi sử dụng ánh trăng và khả năng nhìn trong đêm của mình để tập thể dục trong sân.

Đứng trong cái sân phủ một màu tuyết trắng xóa, tôi nhận thấy ngôi mộ của một người không quen bị bao phủ bởi tuyết ở góc sân và cảm thấy bối rối vì điều đó.

Tôi bước về phía ngôi mộ và phủi sạch tuyết đi, làm lộ ra cái tên «Anna» khắc trên đó.

Tôi gật đầu thỏa mãn, nhưng việc này đã làm tôi ướt đầm mồ hôi rồi.

Những succubus sẽ chỉ cho ta giấc mơ mà thôi, vì vậy tôi không cần phải quá quan tâm, nhưng ...

Để theo phép tắc, tôi vẫn phải tắm rửa cho sạch sẽ.

Giờ này, chắc mọi người đã đi ngủ cả rồi, tôi đi về phía phòng tắm của căn biệt thự.

Đây là biệt thự của quý tộc, vì vậy những vòi sen được trang bị với các đạo cụ ma thuật đặc biệt.

Nói một cách dễ hiểu, là một cái nóng lạnh chạy bằng ma lực.

Nó không đòi hỏi nhiều ma lực, vì vậy ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng được.

Có lẽ là do tiêu hao ma lực, thành ra người ta cảm thấy một chút mệt mỏi sau khi sử dụng. Nhưng chuyện đó thì không tránh được rồi.

Tôi sử dụng “bùi nhùi” để tắt sáng đèn trong phòng tắm, và treo biển hiệu ‘đang sử dụng’ bên ngoài phòng thay đồ.

Tôi để quần áo lại trong trong giỏ giặt ủi, để cho người khác biết là có ai đó đang ở trong phòng tắm.

Đúng vậy, để tránh những cảnh tượng phổ biến trong manga, tôi đã rất cẩn thận.

Những phát triển tuyệt vời như vậy chỉ cần xảy ra trong giấc mơ mà tôi đề nghị từ các Succubus mà thôi.

Vì chúng tôi đang sống dưới một mái nhà, tôi muốn tránh mối quan hệ của tôi với bất cứ ai khác trở nên khó xử.

Trong tình hình như vậy, ngay cả khi tụi con gái là người đã vô tình bước vào, thì mọi lỗi sai cũng đều đổ hết lên đầu lũ con trai mà thôi.

Nếu ngộ nhỡ có tình huống như vậy xảy ra, tôi sẽ chống trả đến cùng.

Tôi sẽ hét lên trước khi đối tượng có thể làm việc đó, và buộc tội cô ta là một kẻ biến thái.

“Nhưng tình huống như vậy chỉ xảy ra trong manga mà thôi.”

Tôi sử dụng ma lực để tạo ra nước nóng chảy bồn tắm và ngâm toàn bộ cơ thể của mình xuống nước, lên đến vai.

Dưới ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn trong phòng thay đồ, tôi nhàn nhã duỗi thẳng tay chân trong nước.

Tôi thở dài, cảm thấy hơi buồn ngủ và nhắm mắt lại.

Phần 7

Không biết là tôi đã ngủ bao lâu rồi

Tôi nghe thấy một tiếng “keng” của một cái gì đó rơi xuống từ bên ngoài phòng thay đồ và mở mắt ra.

Tôi nghĩ đó chỉ là tưởng tượng của tôi, nhưng làm thế nào có thể tôi đã nghe nhầm ở một nơi yên tĩnh như thế này được.

Không phải tôi đã treo biển ngoài kia rồi sao?

Nhưng tôi nhớ là đã treo nó r...

Đương nhiên đó cũng có thể là trò đùa dai của Aqua. Nhưng giờ đã quá khuya rồi, cô ta chắc phải ngủ rồi chứ.

Quên đi, không ai sẽ đến giữa đêm khuya thanh vắng như thế này đâu.

Quần áo của tôi đã được ném vào rổ giặt và đèn cũng đã được tắt sáng. Cho dù có người bước vào thì họ cũng sẽ nhận ra là có người trong phòng tắm. Trong khi tôi đang suy nghĩ về điều đó.

Mặc dù đang ở bên trong căn biệt thự, một cơn gió mạnh đột ngột tự nhiên thổi tắt ngọn đèn.

Tôi cảm thấy sự hiện diện của người khác, tương tự như các linh hồn xuất hiện trong ngôi biệt thự cách đây vài ngày ...

Nhưng kỹ năng «Phát hiện kẻ địch» của tôi không có phản ứng.

... Dừng bặt tâm, ngay cả khi không có ánh sáng, với khả năng nhìn vào ban đêm của tôi thì cũng chẳng có việc gì lớn cả.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ phòng tắm cũng đủ sáng sửa rồi.

Trong khi đang suy nghĩ về điều đó...

– Tôi nghe thấy tiếng cửa phòng thay đồ đang được mở ra.

Âm thanh đó làm tôi trở nên hoảng loạn.

Này, sao lại đúng vào lúc này chứ .

Không, mặc dù tôi không biết đó là ai, nhưng người đó đang cầm một ngọn đèn.

Nếu vậy, sau khi nhìn thấy quần áo trong giỏ giặt ủi, cô ta nên nhận ra tôi đang ở đây chứ. Hơn nữa cô ta đang cầm một ngọn đèn, nói cách khác đây không phải là Aqua, người có thể nhìn thấy trong bóng tối. Chỉ có thể là Megumin hoặc Darkness—

Đột nhiên, ngọn đèn trên tay của người đó biến mất.

“Wahh! Tại sao đột nhiên cây đèn lại...? “

Giọng nói lo lắng truyền qua lớp kính kia có vẻ như là thuộc về Darkness.

“... Hết cách rồi. May mắn là đêm nay là đêm trăng, nên chắc hẳn là không thành vấn đề ... “

Trong khi nói vậy, Darkness bắt đầu cởi quần áo đằng sau tấm kính thủy tinh ... Này này này!

Trong khi đang định hét lên, tôi nhận ra có gì đó đáng nghi.

Tình hình hiện tại cứ như ai đó đang sắp đặt ra vậy.

Theo lẽ thường mà nói, không có chuyện tình huống như thế này sẽ xảy ra được cả.

Đúng vậy, sự sắp đặt này rất có lợi cho tôi, cho dù chỉ số may mắn của tôi có cao như thế nào thì cũng không th.....

... Không, chờ đã.

Trước khi việc này xảy ra, tôi cảm thấy buồn ngủ và nhắm mắt lại.

Thì ra là thế. Nói cách khác, tình hình hiện tại là ...!

“Hmm ... Mặt trăng đêm nay thực sự rất ...”

Darkness đang sử dụng hai tay hất tóc ra sau đầu, và đã lâm bầm với chính mình khi chị ta bước vào phòng– tắm

Và trong căn phòng mờ tối, bốn con mắt chạm nhau.

“.....” X2

Cả hai chúng tôi đều đang trần truồng.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của mặt trăng, làn da của Darkness trông vô cùng nõn nà, trắng mịn như sữa.

Nói thế nào nhỉ.....Từ trước đến giờ tôi luôn nghĩ rằng cơ thể của chị ta vô cùng gợi cảm, nhưng nhìn vào nó ngay bây giờ, còn vượt xa cả dự kiến.

Vốn dĩ là một «Crusader», tôi nghĩ chị ta thường rèn luyện cơ thể của mình rất nhiều thế nhưng không ngờ vóc dáng của chị ta thực sự rất tuyệt vời ...

Không, chắc đây là dịch vụ của succubus, điều chỉnh các tham số để phù hợp với sở thích của tôi đây.

Darkness đứng đó ngậy người ra mà không hề che thân. Tôi đưa tay và nói “Hi” trong khi vẫn ngâm mình trong bồn tắm.

Thấy phản ứng của tôi, Darkness mở miệng ra, che lấy ngực và ngồi xồm xuống sàn nhà.

“ ... Cái ... Cái ... Cái. Cái cái cái giiii! “

“...? Có chuyện gì thế Darkness? Hãy lại đây nào. Giúp tôi kì lưng đi.
“

“?”

Tôi bước ra khỏi bồn tắm và ngồi trên một chiếc ghế gỗ trong khi quay lưng lại với Darkness. Có lẽ hành động của tôi là quá bất ngờ, Darkness chỉ ngồi đó che ngực trong khi liên tục đóng mở miệng.

Có chuyện gì với Darkness vậy nhỉ.

Cảm giác thật sáng khoái, không tệ, đúng là Darkness được tạo ra bởi các succubus.

Nhưng tại sao Darkness xuất hiện trong giấc mơ của tôi?

Tôi có viết thêm gì đó ngoài ‘một onee-san xinh đẹp với vóc dáng tuyệt mỹ’ à ?

Xem ra lần sau phải miêu tả kĩ hơn đây.

“Cậu, cậu, cậu đang nói cái gì vậy! Không, tại, tại sao, tại sao cậu lại có thể bình tĩnh như vậy, hơn nữa vì sao lại đột nhiên yêu cầu tôi kì lưng cho cậu? Nhiều chuyện xảy ra quá, não bộ của tôi không thể xử lý hết được ...! “

Thật ấn tượng, đây quả là một trải nghiệm chân thực!

Làm tuyệt lắm succubus! Tuyệt vời!

“Không, bây giờ không phải là thời gian để cảm thấy xúc động. Tôi không thêm các thiết lập của việc trở nên miễn cưỡng, do đó, nhanh

... Không, tôi đã viết trong mẫu khảo sát là ‘một onee-san xinh đẹp sở hữu một vóc dáng tuyệt mỹ’, dễ xấu hổ và thanh tao. Nếu đúng là thế, thì hành vi của chị ta giống thế rồi đấy. “

“!”

Sau khi nghe tôi tự lẫm bẫm, Darkness trở nên khó xử.

Kiểu trải nghiệm này quả đúng là mới mẻ, nhưng không phải tôi nên chủ động hơn một chút sao.

“Hết cách rồi. Tôi biết thiết lập của chị là “ngây thơ”, nhưng hãy giúp tôi kỳ lưng nào. “

“! Chuyện, chuyện này ... trong tình hình như thế này, tôi giúp Kazuma kỳ lưng mới là lẽ thường hay sao? “

Mặc dù rơi vào hoảng loạn, Darkness vẫn ngập ngừng tiếp cận lưng tôi.

Tôi nhìn về phía Darkness mà không hề do dự, chị ta nhanh chóng che cơ thể của mình và cúi xuống.

“Quả thực rất mới mẻ và tuyệt vời. Nhưng hãy nhanh lên. Sức chịu đựng của tôi cũng có hạn mà thôi.”

“Cậu, cậu ...! Cậu rốt cục có nhận ra tình hình hiện tại hay không vậy? Nếu chuyện này bị Aqua và Megumin phát giác, họ sẽ nói gì đây ... ?! “

“Đến lúc đó, để mọi người đi tắm cùng nhau luôn không được sao?”

“Rốt cục là cậu bị làm sao vậy! Hôm nay cậu ăn nhầm thứ gì à! “

“Này, chị đang làm âm ỉ lên đấy, chị có biết mấy giờ rồi không vậy? Chị không biết là làm vậy sẽ phiền hà đến hàng xóm sao? Lẽ nào là giới hạn của một phần ý thức thông thường mà chị còn thiếu. “

“Tại sao lại có ý thức thông thường ở đây! Chẳng, chẳng lẽ tôi là người sai ở đây sao? Bởi vì tôi thiếu kiến thức về thế giới này? Tôi bất bình thường? Tôi kỳ quái?”

“Theo một cách nào đó, chị đã luôn luôn kỳ quái rồi. Không, vì đây là một giấc mơ, âm ỉ một chút cũng không sao ... Được rồi, đành làm phiền chị (kỳ lưng) giúp vậy.”

“U u ... Tại sao lại xảy ra tình huống như thế này ... “

Ư Ư...
TẠI
SAO
LẠI
XẢY
RA
TÌNH
HUỐNG
NHƯ
THẾ
NÀY...

Nhưng, ra lệnh cho tôi một cách hách dịch như vậy, tôi không thể cưỡng lại được, giờ đây tôi đang thực sự rất ghét bản tính của mình ...”

Mặc dù chị ta đỏ mặt và thì thầm điều gì đó, Darkness vẫn đi tới phía sau tôi.

Vói một chiếc khăn trong tay, và quỳ phía sau tôi, người đang ngồi trên một chiếc ghế.

Rốt cuộc, Darkness làm theo hướng dẫn của tôi một cách vụng về và kỳ cọ lưng tôi với một động tác khá cứng nhắc.

“Ồ, ồ tiểu quý ...! Hôm nay cậu cư xử cứ như một người đàn ông trung niên vậy! Xong, thế này là đủ rồi. Giờ tôi có thể đi rồi phải không ... “

Darkness ngoảnh mắt khỏi cơ thể trần của tôi và nói một cách rụt rè. Trong khi đang hưởng thụ thái độ rất ngây thơ và trong sáng đó của chị ta, tôi vẫn muốn làm rõ một chuyện:

“Chị đang nói gì vậy. Ngay cả khi đã được thiết lập điều chỉnh, chị vẫn thiếu ý thức thông thường. Chị không biết tiếp theo phải làm gì hay sao? Nếu không dùng khăn mặt, chị ... “

“Không được không được! Không cho dù tôi hết sức không bình thường, nhưng tôi vẫn biết việc này quá sức là kỳ quái!”

– Trong khi Darkness đang phản kháng với khuôn mặt đỏ bừng và đôi mắt đăm lẹ.

“Có kẻ đột nhập–! Bớ làng nước oi! Có kẻ xâm nhập vào căn biệt thự này–! “

Giọng Aqua vang ra từ trong biệt thự.

Này, tôi đâu có ghi là ‘Khi đến khúc cao trào thì bị cắt ngang’ đâu!

Tôi đoạt lấy chiếc khăn từ tay Darkness, quấn nó quanh eo và chạy ra ngoài.

Tôi liếc trộm Darkness. Chị ta vẫn còn đang che ngực với một khuôn mặt đỏ ửng, ngồi trên sàn nhà trong khi ngược lên nhìn tôi với đôi mắt đăm lẹ.

Chết tiệt, rõ ràng là đang ở khúc cao trào, nhưng cô ta thậm chí còn phá bình tôi ngay cả trong giấc mơ của mình, phải dạy dỗ cô ta một trận ra trò đây!

Khi tôi đến phòng khách với một chiếc khăn quấn quanh eo, tôi nhìn thấy một cô nàng succubus trẻ hơn so với succubus onee-san đang bị ghìm chặt bởi Aqua.

Và Megumin cũng có ở đó, cầm cây ma trượng của mình một cách đầy đe dọa.

“Kazuma, nhìn này! Tên tội phạm này đã bị kết giới của tôi quấn lấy và bị khóa cử động ... chờ đã, còn có một tên khác nữa! “

“Cô gọi ai là tên tội phạm hả! ... Chờ đã, chuyện gì đã xảy ra? Sao lại có một succubus ở đây? “

Trong khi tôi đang đáp trả Aqua, người vừa gọi tôi là một tên tội phạm, vì tôi xuất hiện với chỉ độc một chiếc khăn tẩm quấn quanh eo, tôi nhận ra là trong giấc mơ này có số lượng nhân vật xuất hiện nhiều quá mức, và có điều gì đó không đúng ở đây.

Hay đúng hơn, nhìn thấy một succubus ở đây quả là kỳ quái.

“Thực ra, tôi đã thiết lập một kết giới mạnh mẽ trong ngôi biệt thự này. Tôi vội vàng chạy đến vì đã có một phản ứng trong kết giới, và tìm thấy succubus này đang cố gắng để xâm nhập vào bị mắc kẹt ở đó! Succubus sẽ tập kích nam giới, vì vậy cô ta có mặt ở đây nhất định là vì Kazuma! Nhưng đừng lo lắng, tôi sẽ thực hiện một lễ trừ tà và đuổi cô ta đi! “

Nghe Aqua nói vậy, các succubus thở hển hển.

‘Không phải vậy’

Là sao đây, quái lạ, quả là quái lạ.

Điều này có nghĩa là Darkness mà tôi thấy trong phòng tắm là ...!

Không, bây giờ không phải lúc cho việc đó, tôi đã phải đối phó với cô nàng succubus trước đây!

Thiết lập một kết giới mà ngay cả tôi cũng không biết, Aqua quả vẫn là kẻ thích làm những việc dư thừa như mọi khi. Cô ta tạo khoảng cách với cô nàng succubus và chỉ vào cô ấy với ngón tay trỏ của mình.

“Được rồi, chịu chết đi! Ta sẽ sử dụng tuyệt kỹ trừ yêu của mình ... Kazuma, cậu là nam giới, đừng đến quá gần! Bằng không có thể sẽ bị thao túng đấy ... “

Tôi chẳng nói chẳng rằng đi tới trước mặt cô nàng succubus, nắm lấy tay cô ta và chạy về phía cửa chính.

“Chờ, chờ đã! Kazuma, cậu đang làm gì vậy? Cô ta là một con quỷ, ở ở đây để hút tinh khí của Kazuma đấy! “

Aqua hét lên.

Megumin, người chậm chạp trong việc phản ứng với hành động của tôi nâng vũ khí của nhỏ lên, nhìn vào cô nàng succubus với đôi mắt sắc bén.

Cô nàng succubus nói với tôi trong âm lượng mà chỉ mình tôi có thể nghe được:

“Thành, thành thật xin lỗi quý khách! Không cần thiết phải xen vào đâu, tôi chỉ là một con quái vật! Tôi không ngờ là lại có một kết giới ở đây, thế nhưng việc đến được bên cạnh quý khách là việc tôi đã rất thông thạo. Chuyện này xảy ra là vì tôi đã quá sơ ý và thiếu kinh nghiệm. Tôi không thể để cho khách hàng bị mất mặt được, vì vậy hãy cứ để họ coi tôi như một succubus lang thang. Quý khách, ngài chỉ cần giả vờ như là ngài không biết gì cả!”

Tôi quay mặt về phía Aqua và Megumin, che chắn cho cô nàng succubus, người đang không ngừng xin lỗi sau lưng tôi.

Sau đó quay ra phía sau và đẩy nhỏ succubus về phía cửa.

Đồng thời tôi nâng bàn tay của tôi lên, thủ thế như đang chống lại Aqua và Megumin.

“Quý khách?”

Trong khi nhỏ succubus thì thầm.

“... Này, cậu đang làm gì vậy? Tôi rất cuộc thì vẫn là một nữ thần, tôi không thể để cho con quý kia đi một cách dễ dàng được. Kazuma, nếu không muốn bị ăn đập thì hãy mau tránh đường! “

Aqua cau mày và nói gì đó nghe cứ như lời của mấy tên du côn vậy.

“Aqua, Kazuma chắc là đã bị bỏ bùa mê và bị ả succubus kia thao túng rồi! Kể từ nãy đến giờ, Kazuma cứ hành động kỳ quái sao sao ấy! Và cậu ta còn nói nhảm về thứ gì đó như giấc mơ hay thiết lập nữa cơ, nên chắc là vậy rồi! Chết tiệt, đồ succubus khốn kiếp, đã làm tôi phải nếm trái... sự nhục nhã như vậy...! Tôi sẽ giết cô! “

Tóc còn ướt sũng, đi kèm với áo sơ mi và váy ngắn, Darkness với đôi chân trần chạy ra ngoài và hét vào nhò succubus.

Nghe tiếng chị ta hét lên thứ gì đó có vẻ cực đoan với đôi mắt đẫm lệ, tôi liên tục bước lùi một vài bước về phía sau.

“Kazuma, cậu mất trí rồi à? Cho dù hết sức dễ thương, thì cô ta vẫn là một con quỷ, một loại quái vật đấy. Mau chóng tỉnh táo lại đi, kia mới là kẻ thù chúng ta cần phải đánh bại.”

Megumin như đã hết chịu nổi, nói điều này với một ánh mắt lạnh lùng và thái độ hung dữ.

Ánh mắt của nhò hết sức đáng sợ, nhưng tôi sẽ không lùi bước.

Tôi chìa tay tôi ra sau và vẫy tay với nhò succubus, ra hiệu cho cô ấy nhanh chóng trốn thoát.

Khi nhìn thấy tôi làm điều đó, Aqua đã bước một bước về phía trước, hạ thấp cơ thể của mình và thủ thế.

“Có vẻ như tôi phải chiến đấu nghiêm túc với Kazuma rồi...! Được rồi, ngon nhào zô! Tôi sẽ đập Kazuma một trận ra trò và gửi trả ả succubus kia về với nơi sản xuất! “

Sau đó, cô ta hét lên và lao vào tôi.

Khi thấy điều này, cô nàng succubus khẽ hét lên.

“Quý, quý khách–!”

Có những điều tôi không thể phản bội được.

Và đó là sự tin tưởng của đồng khi họ đã nói cho tôi bí mật của mình.

Có những điều tôi phải bảo vệ.

Và đó là những succubus, những người sẵn sàng thỏa mãn cho chúng tôi những người nam nhân đáng thương khi ham muốn của mình thức tỉnh.

Tôi nắm chặt tay lại.

“Tới đây–!”

Tôi hét lên một cách nhiệt huyết với một âm lượng làm rung chuyển toàn bộ căn biệt thự.

Phần 8

“.....”

Tôi có thể cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo đâm tới khi đang ngồi xỏm trong một góc sân, lạnh lẽo làm việc.

Gần đây, việc quét dọn bia mộ đã trở thành công việc hàng ngày của tôi.

“Nah, nói gì đó đi chứ. Hay đúng hơn, chị cũng có lỗi vì đã nóng giận vào lúc đó. “

“...!

Darkness, người đang đứng sau lưng tôi, định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Darkness đứng đằng sau tôi với hai cánh tay khoanh lại, giờ đang chẳng nói chẳng rằng mà nhìn chăm chăm vào tôi. Khiến cho tôi cũng chẳng thể chuyên tâm làm việc được.

Đêm đó, tôi không thể thắng được ba người họ và bị đánh bại, nhưng tôi đã thành công trong việc để cho nhỏ succubus kia trốn thoát.

Darkness nghĩ rằng tôi đã bị succubus thao túng, nên cũng không nói gì thêm, thế nhưng.....

“... Cậu thực sự không nhớ rõ những gì đã xảy ra đêm qua sao? Là do bị succubus thao túng, nên cậu đã quên tất cả mọi thứ, đúng không?”

Darkness rút cuộc cũng đã nói ra, và muốn khẳng định điều này thêm một lần nữa.

“Đúng vậy, thật đáng tiếc, tôi không thể nhớ ra bất cứ điều gì cả. Tôi chỉ nhớ là đã có một giấc mơ đẹp.”

Chị ta đã cho tôi một lối thoát, không tiến hành lợi dụng luôn sao được.

Hơn nữa, như vậy thì đôi bên cũng có lợi.

“Tôi, tôi hiểu rồi. Tốt quá ... Erm, dù sao cũng không còn cách nào khác. Đó chỉ là một tai nạn, vì vậy tôi cũng nên quên nó ... Nhưng, thái độ cương quyết của cậu khi đó, có một chút đáng sợ nhưng cũng không tệ. Song ý vào chuyện tôi là người nhẹ dạ mà dạy tôi những thứ kỳ quái là không tốt đâu. “

“Nói nè, chị không phải là con gái cả tin, chẳng biết gì đến từ một gia đình giàu có, hẳn là chị cũng đã học hành nhiều hơn bình thường. Cho dù chị có nhìn vào nó như thế nào, lúc đó tôi cũng chẳng làm gì sai cả. Tôi rõ ràng là đã tắt đèn và treo biển ‘đã sử dụng’ lên rồi mà. Không biết là có ai đùa dai ... “

“... Chờ đã, cậu nhớ những gì đã xảy ra đêm qua phải không? Không phải cậu hành động như vậy là do bị succubus thao túng ư? “

Darkness nắm lấy vai tôi từ phía sau và lắc dữ dội, nhưng tôi mặc kệ chị ta, tiếp tục lặng lẽ làm sạch bia mộ.

Mặc dù không biết là trò đùa của ai, nhưng tôi vẫn mang một chút lòng cảm kích dành cho người đó.

Rốt cuộc, chúng tôi đã có thể sống ổn định trong tương lai tới đây.

Vấn đề chỗ ở, thực phẩm và quần áo đã được giải quyết, những vấn đề khác sẽ được giải quyết bằng cách này hay cách khác.

Sau khi đến thế giới này quá lâu, cuối cùng tôi cũng có một nơi để sinh sống.

Đêm nay, tôi có thể ngon giấc rồi.

Không sai, ngoại trừ trường hợp một âm thanh cảnh báo làm rung chuyển toàn bộ thị trấn vang lên–

“Cảnh báo, là Destroyer! Cảnh báo, là Destroyer! Pháo đài di động Destroyer đang đến gần thị trấn này! Tất cả «Phiêu lưu giả» xin hãy nhanh chóng tập trung tại Công Hội với tất cả các trang bị của bạn! Các công dân trong thị trấn, hãy sơ tán ngay lập tức–! “

Ghi chú

[1] Cơ bản là nhỏ này mỗi ngày không làm một phát «Bộc liệt ma pháp» thì không chịu được :3

Chương 5:

Ta hãy khiến cho pháo đài bạo ngược này bốc hỏa!

Phần 1

Trên đường trở về căn biệt thự, đập vào tai tôi chỉ toàn là những tiếng la hét và hỗn loạn.

“Chạy mau! Càng nhanh càng tốt!”

Một Aqua hoảng loạn hét lên trong khi đang chạy tán loạn, làm đổ rất nhiều thứ. Megumin, người đã đóng gói xong hành lý, đặt nó sang một bên trong khi nhâm nhi một tách trà với vẻ cam chịu.

“Giờ này có hoảng loạn thì cũng chẳng giải quyết được việc gì. Ngay cả khi tất cả mọi thứ bao gồm cả nhà của chúng ta bị phá hủy, chúng ta cũng có thể trực tiếp thách thức với lâu đài của Ma Vương mà.”

Tôi đang định thu thập các trang bị tốt và đi tới Công Hội, nhưng đã ngăn người ra khi nhìn vào hai người họ.

“Eh ... hai cô sao vậy? Có nghe thấy thông báo khẩn cấp của Công Hội không thế, mau chóng sửa soạn trang bị và tới đó nhanh đi chứ.”

Sau khi nghe những gì tôi nói, hai người họ cuối cùng cũng nhận thấy sự hiện diện của tôi.

“Kazuma, đang nói bậy bạ gì thế? Đừng nói với tôi là cậu muốn chiến đấu với «Pháo đài di động – Destroyer» đấy?”

Aqua kinh ngạc thốt lên. Với cánh tay vẫn còn đang lưu luyến không chịu rời cái gối. Nghĩ lại thì, tôi chỉ nghe thấy tiếng thông báo khẩn cấp chứ không nắm rõ được tình hình lúc này. Từ giọng điệu hoảng hốt của người thông báo, hẳn là có thứ gì đó nguy hiểm đang tới gần.

“Kazuma, pháo đài đang tiến gần đến thị trấn này nổi tiếng là thứ mà phá hủy tất cả mọi thứ trừ những tín đồ của giáo phái Axis. Mục tiêu có mức tiền thưởng cao nhất, «Pháo đài di động – Destroyer». Đối đầu với nó không phải quá liều lĩnh sao?”

“Nah, tại sao em lại nói về các tín đồ đáng yêu của tôi với một cách như vậy? Tuy Wiz cũng có nói mấy thứ tương tự, cơ mà tại sao em có vẻ sợ những đứa trẻ của tôi như thế? Rốt cuộc thì họ cũng chỉ là những người bình thường thôi mà!”

Làm ngo những tiếng la hét của Aqua, đơn thuần chỉ dựa vào những lời giải thích của Megumin thì vẫn khá khó để mừng tượng.

Trước đây tôi cũng từng nghe qua cái tên «Pháo đài di động» này rồi, cơ mà rốt cuộc nó là thứ gì mới được cơ chứ? Từ cái tên, nó có vẻ rất lớn.

“«Bộc liệt ma pháp» của Megumin không thể ‘chăm sóc’ được cho nó sao? Tên của nó dường như ngụ ý rằng nó là lớn, vì vậy có thể nhìn thấy thứ đó từ xa. Chỉ cần sử dụng ma thuật, thổi phăng nó đi là được, không đúng sao?”

Megumin đáp lời: “Không được đâu, pháo đài này sở hữu một kết giới ma thuật mạnh mẽ. Với nó, việc ngăn chặn một hai phát «Bộc liệt ma pháp» thì chẳng thành vấn đề.” Cái thứ «Destroyer» này rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

“Nah, các tin đồn của tôi đều là những đứa trẻ ngoan cả! Nghe tôi này Megumin! Những tin đồn chệch lạc mà em nghe được trên đường phố đều do những tên cuồng tín của Eris giở trò! Mọi người đều tán thưởng cho Eris quá nhiều, đừng để bị lừa, có những lúc cô ta cư xử ngỗ nghịch đấy! Khi đối mặt với ác quỷ, so với tôi thì thậm chí nhỏ còn không chút lưu tình, với lại tính cách của nhỏ đó còn khá là tự do tự tại nữa chứ! Lúc rảnh rỗi, nói không chừng còn có thể đến cõi chết để chơi nữa cơ! Giáo phái Axis! Xin hãy ủng hộ cho giáo phái Axis! “

“Aqua, đối với cô việc tự xưng là một nữ thần vẫn chưa đủ hay sao; giờ thậm chí còn dám nói xấu nữ thần Eris. Coi chừng bị thần linh trừng phạt đấy.” “Không phải tự xưng đâu! Tin tôi đi mà-!” Tôi nhìn xung quanh và nhận ra là không thấy Darkness đâu. “Quái lạ, Darkness đi đâu rồi nhỉ? Chị ta hẳn là phải có mặt ở đây trước tôi chứ.”

Tôi hỏi Aqua, người đang lay qua lay lại Megumin một cách dữ dội với một khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

“Chị ta chạy ào vào trong phòng mình mất tiêu rồi!”

Sao mấy người này cứ thích gì làm nấy vậy nhỉ?! Tuy không biết «Destroyer» là cái quái gì, cơ mà nói cho cùng thì vất vả lắm chúng tôi mới kiếm được nơi định cư, không thể cứ thế này mà bỏ của chạy lấy người được.

Có nhiều cửa tiệm tôi đã bắt đầu tới thường xuyên, và quan trọng nhất, là có một thứ mà tôi cần phải hoàn thành tại thị trấn này.

Nó thất bại vì kết giới của Aqua, nhưng mà lần tới tôi sẽ!

Chẳng phải nói, nếu không có những lý do này, tôi cũng sẽ không bị đóng nọ ràng buộc và đã có thể cao chạy xa bay rồi.

Không sai, những Succubus có thể sẽ không có một cơ hội để thiết lập kinh doanh của họ trong một thị trấn khác, và nó sẽ không còn được suôn sẻ như hiện giờ nữa đâu.

Dù sao, tôi phải sẵn sàng hành lý và đi tới Công Hội ...! “... Chậm quá đấy! ... Hmm? Sao vậy Kazuma, Nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng đi chứ. Với bản tính của mình, cậu chắc chắn sẽ đi tới Công Hội, phải không? “

Darkness đi xuống từ tầng hai, đang mặc một bộ trọng giáp mà tôi chưa từng được thấy trước đó, và cất tiếng ngay khi hai chúng tôi giáp mặt.

Ngoài tấm áo giáp kim loại, Darkness cũng mang theo một tấm áo choàng không tay bằng xích, với một lá chắn có thể tháo rời trên cánh tay trái chị ta.

Ngay cả khi mang trên mình những trang bị hạng nặng như vậy, chị ta vẫn không đội mũ giáp, hẳn đây là từ cái tính bất khả nhượng bộ của một nữ nhân đây.

Xem ra không phải chị ta về phòng đóng gói hành lý để trốn chạy, mà là để đi lấy các trang bị của mình. Quả không hổ là một «Crusader».

Đối với Darkness mà nói, không có chuyện chị ta vứt bỏ những người dân trong thị trấn chỉ để tự cứu lấy mình. “Này, hai nhỏ kia, hãy học hỏi từ chị ta đi! Lẽ nào hai người đối với cái biệt thự và thị trấn này tuyệt nhiên không có chút lưu luyến nào sao? Nhanh lên, chúng ta sẽ đi đến Công Hội!”

“... Kazuma, vì sao hôm nay cậu có vẻ sục sôi chiến ý vậy? Ánh sáng tỏa ra từ mắt cậu sao sáng chói thế. Hơn nữa, chúng ta mới chuyển vào ngôi biệt thự này còn chưa được một ngày ... ”

Phần 2

“Oh! Cậu đây rồi, Kazuma! Tôi tin chắc là cậu sẽ có mặt mà!”

Tôi bước vào Công Hội với đầy đủ trang thiết bị cần thiết, và nhìn thấy Dust cũng đang trong trạng thái tương tự. Tôi cũng tin chắc là nhất định cậu ta sẽ đến mà.

Hiện tại bên cạnh cậu ta còn có Keith, Taylor và Rin nữa. Tôi lại một lần nữa quan sát bên trong Công Hội.

Tất cả các «Phiêu lưu giả» hiện giờ cũng đã trang bị đầu vào dấy và tức tốc chạy đến đây. Họ hẳn là phải yêu thị trấn này lắm đây.

Tôi cảm thấy là dường như tỉ lệ nam «Phiêu lưu giả» ở đây rất cao, nhưng đó chỉ là ảo giác của tôi thôi.

Tôi phải nói rằng mình gần như đã biết mặt đại đa số các thành viên có mặt trong đây rồi. Cũng đến từ trái đất xa xôi như tôi, «Ma kiếm sư» Mitsurugi.

Cậu ta hình như không chú ý đến tôi, và tôi cũng hy vọng cậu ta sẽ không đến làm phiền tôi.

Vì vậy, tốt hơn hết là tôi nên tránh ánh mắt của cậu ta. ... Và như vậy, sau khi hầu hết các «Phiêu lưu giả» đã đến.

“Cảm ơn mọi người đã hưởng ứng thông báo triệu tập khẩn cấp ngày hôm nay! Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu nhiệm vụ khẩn cấp, đẩy lùi «Pháo đài di động – Destroyer». Không phân biệt cấp độ hay đẳng cấp nghề nghiệp, chúng tôi hy vọng mọi người sẽ tham gia. Khi Công Hội thấy rằng nhiệm vụ tác chiến thất bại, chúng ta sẽ bỏ toàn bộ thị trấn và tất cả cùng nhau chạy trốn. Toàn bộ người có mặt ở đây chính là hàng phòng ngự cuối cùng của thị trấn này. Xin trông cậy vào các bạn!”

Nhân viên của Công Hội lớn tiếng tuyên bố bên trong đại sảnh âm ỉ. Sau đó, người nhân viên đẩy cái bàn từ khu vực quầy bar vào giữa trung tâm Công Hội, tạo ra không gian cho một căn phòng hội nghị tạm thời.

Ohh, bầu không khí quả là khác biệt so với thường ngày. Nói thế nào nhỉ; khẩn trương vạn phần so với lúc trước. Đồng nghĩa với việc «Pháo đài di động» kia là một thứ rất nguy hiểm đây. “Vậy thì, tất cả mọi người, chúng ta sẽ bắt đầu hội nghị tác chiến khẩn cấp. Hãy tự kiểm lấy một chỗ ngồi đi!” Chúng tôi đi theo sự hướng dẫn của nhân viên và ngồi trên ghế giống như các «Phiêu lưu giả» khác.

Nhưng, rốt cuộc là ở đây đang có bao nhiêu người?

Cho dù Công Hội rất rộng, nhưng những người có mặt ở đây phải đến tầm vài trăm.

Ngồi vào bàn, tôi có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, khuôn mặt của các «Phiêu lưu giả» khác. ... Eh, Mitsurugi nhận thấy chúng tôi rồi.

Cậu ta đang nhìn chăm chăm vào Aqua, kẻ đang ngồi bên cạnh tôi, buồn chán và chơi với nước trong ly của mình.

“Được rồi, tôi sẽ tóm tắt tình hình hiện tại! Erm... Đầu tiên, là có bất kỳ ai cần tôi giải thích «Pháo đài di động – Destroyer» là thứ gì không nào?”

Nghe người nhân viên nói vậy, một vài «Phiêu lưu giả» trong đó có tôi giao tay. Người nhân viên gật đầu xác nhận và bắt đầu: “«Pháo đài di động – Destroyer» là một con golem khổng lồ, được chế tạo nên bởi quốc gia Norse, trong đó có sử dụng công nghệ ma thuật tiên tiến để chiến đấu chống lại quân đội của Ma Vương. Với lượng tiền đủ để làm cạn kiệt ngân khố của quốc gia, họ đã chế tạo ra một con golem mang bộ dạng của một con nhện khổng lồ. Quy mô cỡ một lâu đài nhỏ. Bằng cách sử dụng một lượng lớn kim loại phép thuật, nó thật sự nhẹ hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài, có thể di chuyển còn nhanh hơn cả một con chiến mã với tám chiếc chân khổng lồ kia.”

Cái thứ «Destroyer» này có vẻ thực sự đặc biệt nổi danh đây, nguyên nhân là đại bộ phận tất cả các «Phiêu lưu giả» ở đây đều gật đầu ríu rít như thể là đã nghe về nó rồi.

“Đáng lưu tâm đến là cơ thể khổng lồ và tốc độ công kích thần thánh của nó. Thậm chí cho dù là đại hình quái thú thì cũng sẽ biến thành một đồng thối nát bởi 8 cái chân nhanh nhẹn của nó mà thôi. Thân sử dụng thành quả công nghệ tích lũy lâu dài từ Norse, liên tục được hộ

thể bởi một cường lực kết giới vô cùng mạnh mẽ. Bởi vậy, ma pháp công kích đối với nó chẳng khác gì đồ bỏ đi cả.”

Nghe đến khúc này, sắc mặt của các «phiêu lưu giả» ai nấy cũng đều dần ‘tái me tái mét’ lên hết cả.

Bởi vì chắc là họ đều nhận ra việc đương đầu với một đối thủ như vậy là không sáng suốt đến mức nào.

“Ma thuật xem như vô hiệu, vì vậy chúng ta chỉ có thể sử dụng các đòn công kích vật lý... Chúng ta sẽ bị bẹp nếu bén mảng lại gần. Vì vậy, phía ta chỉ có thể cấu rĩa máu tầm xa với những mũi tên hay máy bắn đá mà thôi ... Nhưng con golem này được chế tác từ kim loại phép thuật, phi tiễn bay vào cũng chỉ tổ bật trở ra mà thôi; còn đối với máy bắn đá, với cái tốc độ ghê gớm của cái pháo đài kia thì cũng chẳng dễ dàng gì để có thể bắn trúng được nó cả. Hơn nữa, để counter lại các đòn không kích từ đám quái vật bay, những golem tầm trung được đặt trên phần thân của cái pháo đài di động này, sử dụng các máy bắn đá mini để xả đạn vào các đối tượng đang bay về phía pháo đài di động. Không những thế còn có cả một con Golem thiên về khả năng giao tranh cũng thủ hộ phía trên phần thân của đối tượng.”

... Woah.

“Lý do «pháo đài di động di động – Destroyer» mất kiểm soát ... là do lão giám đốc phụ trách phát triển ks mất quyền kiểm soát nó rồi. Và do vậy, cho đến tận ngày hôm nay, lão ta vẫn còn đang ra chỉ thị từ bên trong con golem ... Với tốc độ đáng kinh ngạc của mình, trên lục địa này không có nơi nào mà không bị nó bón hành cho cả, với tám cái chân dạng nhện, vô luận là địa hình hiểm ác đáng sợ như thế nào thì

nó đều vượt qua được hết cả. Do thầy kệ dù có là người hay quái đều chơi tuốt, nên pháo đài di động điên cuồng này mới được biết đến với cái tên «Kẻ hủy diệt». Bất cứ khi nào pháo đài di động này đến gần, các guild đều lựa chọn phương pháp ‘Bỏ của chạy lấy người’, chờ đợi cho nó đi qua, và tái thiết lại thị trấn. Đối với mọi người thì cái thứ «Destroyer» này chẳng khác nào một thảm họa tự nhiên cả.” Các «Phiêu lưu giả» chỉ mới vừa nãy thôi còn đang bàn luận sôi nổi thì chẳng mấy chốc đã lặng ngắt như tờ.

“Giờ đây, «Destroyer» đang kéo tới từ phía tây bắc của thị trấn này ... Được rồi tất cả mọi người, xin hãy nêu ý kiến của mình xem nào!”

GG.[\[1\]](#)

Đó là cụm từ phổ biến của các gamer ngay lập tức hiện lên trong tâm trí tôi. ... Một «Phiêu lưu giả» giơ tay lên và nói:

“... Xin lỗi, nhưng chuyện gì đã xảy ra với các công nghệ mà thuật tiên tiến của vương quốc Norse vậy? Một quốc gia có khả năng tạo ra cái thứ kia thì cũng sẽ có thể chế tạo ra một thứ gì đó để chiến đấu chống lại cái pháo đài kia, phải không? Và có thể họ còn biết được điểm yếu của pháo đài di động nữa ... “

“Tèo rồi, còn đâu. Khi pháo đài di động cáo tiết lên thì quốc gia kia là nơi đầu tiên mà nó chà đạp chứ đâu nữa”.

“... Còn ai muốn hỏi gì nữa hông?”

Vị nhân viên thúc giục. Và như vậy, một «phiêu lưu giả» khác giơ tay:

“Để đối phó với thứ kia, chúng ta có thể đào một cái bẫy khổng lồ gần thị trấn ...” “Đã thử qua rồi. Một nơi nào đó tập hợp rất nhiều ‘bạc

thầy nguyên tố', triệu hồi 'thỏ tinh linh' để tạo ra một cái hố khổng lồ, và cái pháo đài kia cũng đã sập bẫy. Có điều, đến đây thôi thì mọi chuyện có vẻ thuận lợi ... Cơ mà «Destroyer» là một thứ có độ cơ động cực kì cao, nó đã nhảy ra khỏi cái hố đó với tám cái chân của nó. Kế hoạch của họ bao gồm cả việc ném xuống những tảng đá xuống để bịt lỗ lại, thế nhưng lại không đủ thời gian để làm vậy."

"....." Chung quanh rơi vào im lặng.

"... Còn ai khác hem?"

Lại có một «Phiêu lưu giả nữa nhắc tay lên:

"Thế thì quân đội của Ma Vương đối phó với nó bằng cách nào? Há chẳng phải lâu đài Ma Vương sẽ vì nó đe dọa hay sao? Bọn chúng làm thế nào để không bị «Destroyer» xâm phạm vậy? Lẽ nào bọn họ không cảm thấy đau đầu bởi vấn đề này sao?"

"Lâu đài của chúng sở hữu một kết giới ma thuật mạnh mẽ, với quy mô vượt trội không thể đem đi mà so sánh với con người. Hiện giờ, lâu đài của Ma Vương cũng không hề bị suy yếu chút nào, thành ra chúng cũng chẳng có ý định triệt hạ pháo đài «Destroyer». Và hiển nhiên đối với chúng thì chuyện mấy con quái vật bị chà đạp thế nào thì chẳng phải là chuyện gì to tát để mà lưu tâm đến cả."

Vị nhân viên bình tĩnh nói: "Ai nữa nào?"

Phần 3

Một số ý tưởng khác được đưa ra nhưng đều bị bác bỏ, hội nghị ngày càng trở nên bế tắc.

Có người đưa ra khả năng sử dụng dây thừng và các công cụ hỗ trợ leo trèo để công kích pháo đài, nhưng do tốc độ di chuyển quá cao của pháo đài nên đã bị bác bỏ.

Một người nào đó đưa lên ý tưởng xây dựng một chướng ngại vật lớn hơn cả pháo đài. Người nhân viên phản đối bằng cách nêu lên một ví dụ về việc đã từng có tiền lệ pháo đài có thể dễ dàng vượt qua chướng ngại vật, chạy lòng vòng xung quanh và san phẳng một thị trấn, cả hội nghị lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Ma thuật vô hiệu, giáp là cà cũng không xong, tấn công từ trên không cũng bị bắn hạ nốt.

Hơn nữa đối tượng lại sở hữu một tốc độ thần sầu nữa chứ.

Thì ra là vậy, chẳng trách Aqua và Megumin lại muốn chạy trốn.

Chắc là bởi thất vọng trước hội nghị bế tắc, Taylor đang ngồi cạnh chúng tôi thủ thỉ:

“Này Kazuma, cậu là người khá nhanh nhạy, thế cậu có ý tưởng nào hay hay không?”

Cậu ta ném cho tôi một đường bóng cong rồi đây.[\[2\]](#)

Có hỏi tôi thì cũng vô dụng ...

Phương pháp duy nhất tôi có thể nghĩ ra là cho Megumin để thổi phẳng nó đi nó từ khoảng cách xa, nhưng nếu ma thuật không có hiệu quả do kết giới thì...

.....

Bởi rằng có một kết giới ở đây, thành ra ma thuật thành đồ bỏ mất rồi.

Tôi quay đầu lại và nhìn Aqua đang ngồi bên cạnh tôi. Cô đang vẽ lên bàn với nước từ trong cốc của mình để giết thời gian.

“Này Aqua. Wiz có nói là, với sức mạnh của cô, cô có thể hạ gục 2 hay thậm chí 3 chỉ huy duy trì kết giới, phải không? Thế thì, kết giới của pháo đài di động cũng..... Wahh! Đây—là gì?”

Nói đến đây, ánh mắt của tôi đã bị thu hút bởi tác phẩm nghệ thuật mà Aqua vẽ trên bàn.

Thứ này chắc chắn có thể được gọi là một kiệt tác. Đó là một bản vẽ của một nữ thần xinh đẹp đang chơi đùa với đóa hoa trong tay...!

“Phải, cô ta có nói vậy. Nhưng tôi chưa từng thử trước đây thành ra tôi cũng không biết nữa, tôi không thực sự đảm bảo rằng mình có thể phá hủy kết giới của nó đâu.”

Vừa nói, Aqua vừa đổ nước từ cốc của cô ta lên bức tranh đó một cách không chút lưỡng lự. “Ahhh! Thật là lãng phí, tại sao cô lại phá nó đi hả?!”

“Tại sao cậu lại đột ngột hét lên như vậy? Tôi đã hoàn thành nó rồi, đó là lý do tại sao tôi xóa nó đi và vẽ một bức hình mới...”

Nghe chúng tôi trò chuyện, người nhân viên kia hét lên: “Có cách để phá vỡ kết giới sao?! Kết giới của «Destroyer» ư?”

Những lời này làm Aqua và tôi trở thành tâm điểm chú ý của các «Phiêu lưu giả» xung quanh.

Tôi vội vã khua tay.

“Không, tôi chỉ đoán là vậy thôi, hơn nữa cô ta cũng bảo là không chắc chắn cơ mà.”

Nghe lời giải thích hoảng loạn của tôi, toàn bộ hội trường trở ồn ào.

Và thế là...

“Dù sao, bạn có thể làm thử một lần hay không? Nếu nó hoạt động, chúng ta có thể tấn công bằng ma thuật...! Ah, nhưng ma thuật cấp thấp là vô dụng so với pháo đài di động. Có điều toàn bộ các «phiêu lưu giả» tại thị trấn này hầu hết đều là tân thủ cả, những pháp sư của chúng ta đang thiếu hỏa lực đủ mạnh...”

Người nhân viên lại một lần nữa trở nên phiền não và nơi này lại một lần nữa chìm vào im lặng. Đúng lúc này, một «phiêu lưu giả» nào đó chỉ ra: “Không phải chúng ta sở hữu một pháp sư với hỏa lực vô cùng mạnh mẽ sao? Một cô nhóc Chuunibyou.”

Những lời này như thế một lần nữa khuấy động bầu không khí trong Công Hội.

“Đúng vậy, không ai khác ngoài cô nhóc chuunibyou ...!”

“Không sai, là nhỏ chuu ...!” (nibyou

“Này, dừng lại. Nếu các người đang nói về tôi, thì đừng có mà nói theo cách đó, được không? Nếu không, tôi sẽ chứng minh ngay tại đây cho mấy người biết tôi có thực là chuunibyou không đấy.”

Thấy Megumin đứng lên với cây trượng của mình trong tay, toàn bộ các «phiêu lưu giả» đều lảng mắt đi. Beldia, chỉ huy đến từ đội quân của Ma Vương đã gây ra rất nhiều nghiệp chướng nặng nề. Nguyên nhân là do hẳn ta đã gọi Megumin là một ‘Con nhóc chuunibyou đến

từ «Hồng ma tộc», thứ mà đã trở thành cách gọi quen thuộc mà các «phiêu lưu giả» dành cho Megumin.

Megumin-người giận dữ đứng lên bắt đầu đỏ mặt trước cái nhìn đề phòng đến từ mọi người.

“Ughh ... Ngay cả với «Bộc liệt ma pháp», tôi cũng không thể ... hạ gục nó trong 1 lần kết phép được...” Nhỏ lấm bầm như vậy và ngồi xuống ngay lập tức.

Vậy tức là chí ít còn cần thêm một người nữa.

Nếu có thêm một người sở hữu phép thuật mạnh mẽ nữa thì... – Vào lúc trong Công Hội đang ngập tràn một bầu không khí như vậy thì, ai đó đột ngột mở cửa bước vào. “Xin lỗi tôi tới trễ ...! Tôi là chủ nhân của cửa tiệm đạo cụ ma thuật, Wiz. Tôi tới đây hỗ trợ với tư cách là một «phiêu lưu giả», mong được mọi người chỉ giáo ... “

Người xông vào Công Hội là Wiz, đang đeo một chiếc tạp dề trên áo choàng đen của mình, người dường như còn đang làm dở việc.

Từ cách ăn mặc, chị ta có chút phảng phất giống với một cô gái đến để tiếp tế lương thực khẩn cấp vậy.

Khi các «phiêu lưu giả» trông thấy Wiz ...

“Chủ tiệm đây rồi!”

“Chủ tiệm nghèo khó của chúng ta đã tới!”

“Chủ tiệm, cảm ơn vì đã chăm sóc tôi trong những giấc mơ của mình!”

“Có chủ tiệm ở đây! Chúng ta sẽ chiến thắng! Không, nhất định sẽ giành chiến thắng!”

Những lời cô vũ ngay lập tức bắt đầu.

Tôi biết Wiz là một «Lich».

Có điều vì sao mấy người kia lại hét lên ‘thắng chắc rồi’ như vậy nhỉ?

“Tại sao Wiz lại nổi tiếng như vậy? Chị ta được ngưỡng mộ đến vậy ư, tại sao vậy? Và đừng có gọi chị ấy là chủ tiệm nghèo khó, nghe rất đáng thương đấy. Kinh doanh của chị ta thực sự tệ đến vậy sao? “

Tôi hỏi Taylor, người ngồi gần tôi. “Cậu không biết sao? Wiz-san ban đầu là một pháp sư nổi tiếng. Chị ấy là một archwizard vô cùng lợi hại, đã biến mất trong một thời gian sau khi nghỉ hưu trước khi xuất hiện trong thị trấn này và đột ngột khai trương một cửa tiệm. Kinh doanh của Wiz-san không được khá khâm cho lắm là vì các «phiêu lưu giả» ở đây chủ yếu là tân thủ cả, thành ra chẳng mấy ai đủ khả năng để với tới những đạo cụ ma thuật đắt tiền trong cửa tiệm của chị ta. Nếu mà là ở thủ đô thì chắc là sẽ rất đắt khách đấy. Ở đây chúng ta chẳng phải đối đầu với nhiều cường địch, nên cũng chẳng cần tới point hay những đạo cụ ma thuật đắt tiền làm gì. Toàn bộ mọi người ghé qua cửa tiệm chủ yếu là để ngắm cô chủ xinh đẹp của nó mà thôi, chứ chẳng mua thứ gì cả.”

Chà, nếu mấy người đến đó để ngắm Wiz mua gì đó thì đã chẳng nói làm gì.

“Xin chào tất cả mọi người, tôi là chủ của cửa tiệm đạo cụ ma thuật Wiz, mong mọi người chiếu cố... Xin hãy ghé thăm cửa tiệm của tôi. Hiện giờ cửa tiệm vẫn còn đang trong tình trạng báo động đỏ...!”

Như chúng tôi đã nói, Wiz không ngừng được các «Phiêu lưu giả» khác cố vũ. Tôi, lần tới chắc tôi sẽ mua ủng hộ thứ gì đó đây. “Wiz, chủ nhân của tiệm đạo cụ ma thuật, đã lâu không gặp! Thay mặt cho tất cả các nhân viên trong Công Hội, xin hoan nghênh sự có mặt của cô! Bằng cách này, xin mời đi theo lối này!”

Trong khi được người nhân viên dẫn đường, Wiz gật đầu với những người xung quanh, ngồi ở một cái bàn ở đâu đó ngay tại trung tâm. Sau khi Wiz đã an tọa, các «phiêu lưu giả» nhìn về phía người nhân viên chủ trì cuộc họp với vẻ trông đợi.

Đáp lại mong mỏi của tất cả mọi người, người nhân viên cất tiếng: “Với cô Wiz ở đây, chúng ta hãy tiếp tục kế hoạch tác chiến! Do cô Wiz cũng chỉ vừa mới đến, tôi sẽ tóm tắt tình hình hiện tại ... Trước tiên, archpriest Aqua-san sẽ giải trừ kết giới của pháo đài. Tiếp đến nhỏ Chuuni ... Megumin-san sẽ công kích nó với «Bộc liệt ma pháp». Cho đến lúc này thì kế hoạch là vậy.”

Sau khi nghe điều này, Wiz dùng ngón tay đặt lên môi với vẻ trầm tư.

“... Tốt hơn là nên sử dụng «Bộc liệt ma pháp» đánh vào chân nó. Pháo đài có bốn chân mỗi bên, gắn liền với cơ thể, vì vậy Megumin-san mỗi người sẽ lo một bên? Nếu chúng ta đốn hạ được phần chân của nó, việc xử lý nó sẽ trở nên dễ hơn bội phần...”

Người nhân viên gật đầu, đồng ý với đề nghị của Wiz. Qua không hổ là một «Lich», ngay cả «Bộc liệt ma pháp» cũng sử dụng được. Quả

thực, chỉ cần bị đốn hạ chân, nó sẽ không còn là một pháo đài di động nữa, và thị trấn này cũng sẽ không bị tàn phá.

Và như vậy sẽ không cần phải đối đầu với con golem nguy hiểm ở phần thân trên của nó nữa.

Sau khi pháo đài không thể nhúc nhích, chúng ta chỉ có thể tiếp tục theo dõi. Và mỗi ngày Megumin sẽ cho nó ăn một phát «Bộc liệt ma pháp», rồi cũng ‘nước chảy đá mòn’ thôi.

Đối với lão giám sát viên thao túng pháo đài, nếu ngày nào cũng phải hứng chịu một trận ma thuật, thì có ngày cũng sẽ chịu chui đầu ra thôi.

Sau đó, chúng tôi ấn định kế hoạch tác chiến với ý tưởng của Wiz làm nòng cốt. Tuy nhiên, như đề đề phòng, mặc dù là nó không có hiệu quả, chúng tôi vẫn có kế hoạch thiết lập bẫy và chướng ngại vật ở phía trước thị trấn.

“Vậy thì, kế hoạch công kích phần chân với «Bộc liệt mà pháp» sau khi kẻ giới được giải trừ xin phép được bắt đầu. Trong trường hợp phần chân không bị phá hủy hoàn toàn, tất cả những «phiêu lưu giả» tiên phong, xin hãy nấp sẵn với những trang bị chùy hạng nhất tại nơi mà pháo đài sẽ đi qua. Hãy chuẩn bị để tấn công những cái chân mà đã bị ma thuật làm tổn hao và chặt phăng chúng đi. Lão nhà nghiên cứu có lẽ vẫn còn trong pháo đài, vì vậy ông có thể sẽ thực hiện động thái gì đó. Để chống lại điều đó, Công Hội đã chuẩn bị các mũi tên với dây gắn liền với nó cho các cung thủ sử dụng. Tất cả những ai sở hữu trang bị giáp nhẹ, hãy sẵn sàng để xâm chiếm pháo đài!”

Người nhân viên chủ trì hội nghị hoàn tất kế hoạch tác chiến, đưa ra hướng dẫn cho tất cả mọi người.

Phần 4

Bên cạnh những nhà thám hiểm, những người dân thị trấn được tập trung lại ngay trước thị trấn và làm việc không ngừng nghỉ để tạo nên một tuyến phòng ngự tạm thời.

Chủ công ti xây dựng, người đã chăm sóc Aqua và tôi khi chúng tôi mới tới đây, đang ở giữa bọn họ.

Khu vực được chỉ định ngăn bước tiến của cỗ pháo đài là một vùng đất bằng phẳng ngay phía trước cổng chính của thị trấn.

Bọn họ đều biết sẽ không ích gì nhưng những nhà thám hiểm cũng đang làm việc chăm chỉ như đặt những cạm bẫy đơn giản ở xung quanh.

Trước khi tuyến phòng ngự được hoàn thành, nhóm “Người Sáng Tạo” đã tụ họp ở đó với cuộc tranh luận nảy lửa vì họ đã vẽ vòng tròn ma thuật lên mặt đất.

“Này Darkness, tôi nói điều này chỉ muốn tốt cho cậu, vì vậy hãy rút lui ngay bây giờ đi. Tôi biết khả năng phòng thủ của cậu khá mạnh nhưng cậu đang ở một vị trí quá nguy hiểm. Hãy dẹp sang một bên các tín ngưỡng vô nghĩa của cậu và cùng chờ đợi ở bên vệ đường với tôi được không?”

Tôi thậm chí đang ở khá xa vị trí đã hẹn, liền lĩnh đứng cố gắng thuyết phục Darkness, một chiến binh tình nguyện dâm đang cắm rễ tại đây và không nghe những gì tôi nói...

Darkness cầm cây kiếm mới của cô ấy xuống đất, thả lỏng hai tay của mình và xem xét khoảng cách, vị trí. Cô ấy đang tập trung xem cỡ pháo đài sẽ xuất hiện ở đâu.

Một phút im lặng và cuối cùng Darkness cũng lên tiếng.

“Kazuma...Tôi luôn luôn hành động theo kiểu này, vì vậy sẽ không giúp được gì đâu nếu cậu cứ nghĩ như thế...Nhưng, cậu có nghĩ tôi, một cô gái, sẽ đánh mất đi ước mơ của bản thân thậm chí trong trường hợp nguy cấp như vậy không??”

“Dĩ nhiên là không, không phải quá rõ ràng rồi sao?”

Darkness dừng một lúc và bình tĩnh tiếp tục với khuôn mặt hơi đo đờ.

“...Tôi là một chiến binh tình nguyện. Và bên cạnh đó, tôi có những lí do khiến tôi phải bảo vệ thị trấn này. Một ngày không xa nữa, có lẽ tôi sẽ chia sẻ điều ấy với cậu.”

Nhìn thấy tôi gật đầu ở trong mắt cô ấy, Darkness tiếp.

“Tôi không thể giải thích điều gì bây giờ cả, nhưng tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ người dân thị trấn này. Những người dân có lẽ không nghĩ vậy nhưng tôi thì tin và sẽ làm điều đó. Do vậy...dù tôi có liều lĩnh thế nào đi chăng nữa, tôi sẽ không bước một bước nào ra khỏi vị trí này.”

“Đôi lúc, cô thực sự rất bướng bỉnh đấy.”

Nghe tôi nói thế, Darkness nói với vẻ mặt bần khoăn, khó chịu.

“...Cậu không thích một người bạn bướng bỉnh sao?”

“Có một cô gái linh mục luôn chống lại tôi khi cô ấy trở nên ngoan cố. Nhưng sự ngoan cố của cô thì không hẳn là xấu.”

Tôi bất chợt nói vậy.

“...Tôi hiểu rồi.”

Darkness nói khẽ trong miệng và thả lỏng người ra.

Phần 5

“ Tôi không thể thuyết phục được cô ta. Để có thể bảo vệ được cái con đầu đất đó. Chúng ta cần phải hoàn thành nhiệm vụ được giao.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh một Megumin đang căng thẳng đứng gần vùng đánh chặn pháo đài.

“ T...tôi...tôi hiểu rồi! Tôi, tôi phải làm những gì tốt nhất có thể. T...tôi... tôi chắc chắn sẽ thành công.”

“ Này, bình tĩnh đi.”

Nếu mọi việc trở nên tồi tệ, tôi sẽ lột trần cô ta ra khỏi cái bộ giáp nặng nề đó và kéo cô ta đi.

— Tôi càng thấy lo lắng hơn nữa...

““Woah, có khói bốc lên trên đầu cô kia, cô ổn chứ? Đây là kỹ năng gì vậy? Có phải cô sử dụng mấy mảnh đó trong các bữa tiệc không?”

“Không, Aqua-sama ... Đó là bởi vì thời tiết ngay hôm nay rất tốt, tôi đã trở nên như thế này sau khi phơi nắng quá lâu.”

Ở phía bên kia của khu vực ngăn chặn, Aqua và Wiz ngồi tại đó, tán gẫu cùng nhau.

Còn bên cạnh chúng tôi là những nhà thám hiểm đang nắm các vũ khí thô như là máy cày búa chiến. Vũ khí thô sẽ là loại hiệu quả nhất để chống lại Golem.

Các cung thủ cũng đã đóng một cái móc ở đầu mũi tên và dây thừng ở phía sau. Họ đã sẵn sàng để bắn dây thừng vào pháo đài nếu cần tiến vào.

Và cây gậy phép thuật khuếch đại giọng nói để có thể nghe thấy được trên khắp đồng bằng.

” Tất cả các nhà thám hiểm chú ý, pháo đài hủy diệt sắp xuất hiện trước mắt chúng ta. Những người dân thường, hãy sơ tán ra khỏi thành phố. Những nhà thám hiểm, hãy chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến.”

— Pháo Đài Hủy Diệt Cơ Động.

Nó được gọi giống như là Jack Frost, biệt danh này gọi nhớ đến một tên Nhật Bản với tài năng ban phước lạnh bằng cách lừa gạt mọi người.

Tôi muốn đâm vào mặt mấy người nghĩ ra cái tên sặc mùi phomat này, nhưng những người đã nhìn thấy pháo đài này trước kia cảm thấy rằng đây là một cái tên phù hợp.

Từ đằng sau những ngọn đồi ở phía xa, tôi có thể lờ mờ nhìn thấy một cái đầu hiện lên. Và một con chấn động không rõ ràng.

Đó là một thứ ánh sáng gì đó, nhưng mặt đất chắc chắn đã bị rung chuyển.

“Cái quái gì vậy, nó thật quá lớn...”

Ai đó đang tự lẩm bẫm.

Nhưng nó thực sự quá lớn. Ở trong nhóm với Megumin đã lâu, tôi hình dung rõ ràng phép thuật nổ mạnh tới mức nào. Đó là lý do vì sao tôi phải yêu cầu. Thứ này, một ma pháp cầu nổ có thể đẩy lùi nó không.

“Này, thứ này thật quá lớn. Thực sự ổn chứ? Không thể nào được đâu!”

Những người khác ở gần chỗ này đã bắt đầu hoảng sợ.

“Golem Đất, xuất hiện đi!” x3

Những người trường phái Creator đang tạo ra các con Golem đất.

Những Golem được họ tạo ra đứng thành một hàng phía sau Darkness, người đang bảo vệ thành phố. Tất cả những người thuộc trường phái này ở thị trấn đều là tập sự cả. Thế nên, để có thể tạo ra những golem to, mạnh mẽ và tràn đầy năng lượng hơn, họ đã phải cắt giảm thời gian tồn tại của những Golem được triệu hồi này. Đó là lý do tại sao họ chỉ tạo ra chúng khi pháo đài đã đến rất gần.

“Quá to! Và quá nhanh! Thứ đó còn đáng sợ hơn tôi tưởng!”

Đối mặt với một vật thể khổng lồ đang tới rất gần mình, những nhà thám hiểm đã rơi vào tình trạng hỗn loạn.

“Nó đang tới–! Hãy giữ cho đầu óc mình tỉnh táo! Đừng tới phía trước pháo đài, mọi người sẽ bị nghiền nát đó.”

Một ai đó đã hét lên, nhưng thực sự mà nói thì, chẳng ai đủ bình tĩnh để có thể nghe thấy được cả.

Đó chính là sự thể hiện độ hùng vĩ và khổng lồ của cỗ pháo đài trước mặt chúng tôi đây.

“Này Wiz! Nó sẽ hiệu quả đúng chứ? Nó thực sự ổn không vậy!?”

Cách đây không xa nơi tôi và Megumin đang đứng, Aqua liên tục xác nhận lại với Wiz, người đang đứng bên cạnh cô ấy.

“Không vấn đề gì đâu, để đó cho tôi, Aqua-sama. Rốt cuộc tôi vẫn là một Lich, một trong những Undead hàng đầu. Nếu Aqua-sama có thể đánh tan những rào cản, thì cô có thể để phần còn lại tôi lo. Nếu chúng ta thất bại... chúng ta có thể hạnh phúc trở về với cát bụi cùng với nhau thôi mà.”

“Cô nói cái quái gì vậy? Cô đang đùa tôi đấy à!”

Tôi không thể nghe được nội dung một cách rõ ràng, nhưng khi thấy hai người họ đang cãi nhau âm ỉ, tôi nói với Megumin người đang cứng đờ người vì sự căng thẳng.

“Này, thư giãn đi. Kể cả khi không thành công, sẽ không có ai đổ lỗi cho cô đâu. Chúng ta chỉ cần từ bỏ thị trấn này rồi chạy thật xa, nên đừng nghĩ quá nhiều về nó.”

Tôi chẳng cần phải làm điều gì cả, nên tôi tình cờ thốt lên như vậy.

“Đ...đừng...đừng lo! T..tôi...tôi sẽ sử dụng ma pháp cầu nổ đ...đề...đề nổ tung nó ra thành từng mảnh.”

Megumin lấp bắp.

Nhưng cũng dễ hiểu thôi. Không chỉ Megumin, tất cả những nhà thám hiểm ở đây đều là tập sự cả.

“Nó đang đến đây–! Hãy chuẩn bị cho trận chiến đi–“

Giọng nói này có lẽ là của Taylor. Vì một số nguyên nhân, trách nhiệm chỉ huy nhóm và đưa cho Aqua lời chỉ dẫn để sử dụng ma pháp của cô ấy lại đặt vào tay tôi.

Nhân viên của công hội thậm chí còn đưa cho tôi món phép thuật khuếch đại giọng nói để hỗ trợ cho việc đưa ra những mệnh lệnh.

Điều phối viên chính của trận chiến này là tôi, họ nói rằng nhiệm vụ của tôi là lãnh đạo nhóm của Aqua và Megumin.

Taylor có thể đề cử tôi tới các thành viên trong công hội nữa. Trước khi chúng tôi biết điều đó, pháo đài chỉ còn cách chúng tôi vài bước chân.

Nếu họ không giao quyền chỉ huy cho tôi, và nếu Darkness không kiên quyết ở lại, thì tôi có lẽ đã bỏ trốn rồi.

Trên đỉnh của cỗ máy hủy diệt này bằng phẳng như cái tàu sân bay vậy, với một pháo đài ở đó như cấu trúc nhà ở của cua ở nhờ vậy.

Các bề mặt của phần thân trên đều được trang bị bởi những khẩu pháo, và nhìn toàn thể, nó là một con Golem khổng lồ trang bị thêm những cái chân nhện.

— Cỗ Pháo Đài Hủy Diệt Di Động.

Với một cái tên hài hước, là một pháo đài di động có kích thước của một lâu đài nhỏ, nhún người ra khỏi vô số bẫy mà chúng tôi thiết lập, và cách di chuyển như thể nó thích thể hiện sức mạnh của mình.

“Aqua! Làm đi!”

Nhằm phá hủy thị trấn nơi chúng tôi đang ở, nó lao vào vùng phong tỏa.

“Linh phá thuật!”

Aqua niệm phép của cô ấy ngay lúc tôi ra lệnh.

Một thể ma pháp phức tạp nổi lên xung quanh Aqua và một quả cầu trắng xuất hiện trong tay cô ấy.

Aqua nhắm quả cầu trong tay mình đối diện với pháo đài và bắn nó ra. Khi quả cầu ánh sáng bay tới pháo đài, một tấm màn không lồ xuất hiện ở trên đó và ngăn chặn quả cầu. Nhưng nó đã vỡ tan tành như những mảnh thủy tinh. Megumin người đang run rẩy giữ cây trượng nhìn tôi một cách khó khăn, chờ đợi tôi tiến lên

Tấm màn vừa mới tan vỡ tức thì đây có lẽ là lá chắn ma pháp. Nếu điều đó đúng là vậy, phép thuật có lẽ sẽ hiệu quả ngay lúc này. Tôi hét qua loa của mình.

“Wiz, tôi trông cậy vào cô. Hãy thôi bay những cái chân bên phía cô đi!”

Sau khi đưa ra chỉ thị tới Wiz, tôi nói với Megumin người đang run lên vì lo lắng.

“Này, có phải tình yêu của cô đối với bạo hòa là nói láo không? Cô cứ liên tục nói về vụ nổ này, vụ nổ kia, sẽ thật khó chịu nếu cô thua Wiz. Ma pháp cầu nổ của cô có phải chỉ là một phép thuật giỡn chơi không khi cô thậm chí còn không thể thổi nó ra?”

“Anh, anh vừa nói cái gì vậy? Những gì anh nói thậm chí còn tệ hơn cả việc đùa giỡn với cái tên của tôi đấy!”

Khóe miệng Megumin run lên vì giận dữ và cô đứng lên. Không còn chút lo lắng sợ hãi nào nữa, cô tập trung và hô vang lời niệm chú...! Khi pháo đài bước ngang qua chúng tôi với một tiếng nổ lớn.

Người được biết đến như là phù thủy mạnh nhất trong quá khứ, và hiện nay là một Lich người đang gặp rắc rối về vấn đề kinh doanh yếu kém từ cửa hàng ma thuật của mình

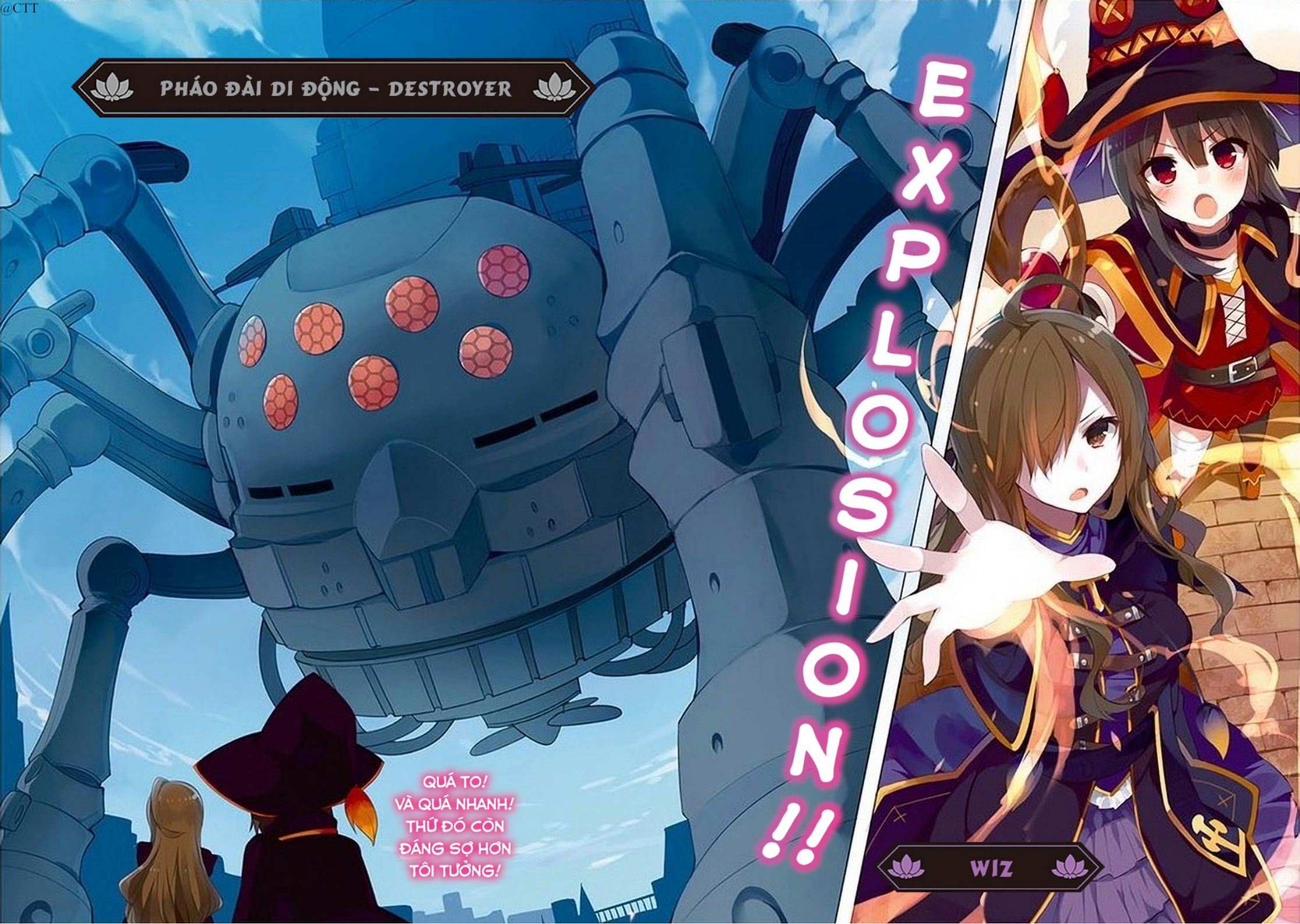
Và một người được coi là ‘Cô gái hệ nổ có vấn đề về não’, người sử dụng tất cả ma lực của mình cho một và chỉ một lần niệm phép ,phù thủy đứng hàng đầu trong Hồng Ma Tộc.

Những phép thuật tấn công mạnh nhất của cả hai đã bắn vào một mục tiêu được coi là bất khả xâm phạm.

“Explosion.”x2

Cả hai bắn ra cùng một lúc và phá hủy tất cả chân của pháo đài.

PHÁO ĐÀI DI ĐỘNG - DESTROYER

EXPLOSION!!

QUÁ TO!
VÃ QUÁ NHANH!
THỨ ĐÓ CÒN
ĐÁNG SỢ HƠN
TÔI TƯỜNG!

WIZ

Phần 6

Pháo đài hủy diệt đã mất đi đôi chân của mình đột nhiên rơi xuống mặt đất với một tiếng nổ lớn. Sau khi phần thân dưới chạm vào mặt đất, nó trượt về phía thị trấn theo quán tính. Nhưng cái thứ khổng lồ đó không va phải bất cứ chướng ngại vật nào trước thị trấn, dừng lại ngay trước Darkness người đang đứng tuyến đầu.

Những cái chân tan thành nhiều mảnh nhỏ cùng với âm thanh của một vụ nổ và rơi xuống đầu những nhà thám hiểm như một cơn mưa.

Bên phía Wiz đảm nhiệm không có bất cứ thứ gì rơi xuống, vụ nổ thổi bay những mảnh vỡ thành khói bụi. Còn bên này, đó đây đã xuất hiện vài mảnh vỡ lớn rơi xuống.

Điều đó có nghĩa là...

“U... Thật tiếc quá... Quả không hổ danh là một Lich. Có vẻ như level của tôi chưa đủ cao để thắng được hỏa ma thuật từ Wiz.”

Megumin người đang nằm úp mặt xuống đất lâm bầm, có vẻ như chưa hài lòng. Tôi giúp cho cái cơ thể yếu ớt đó đứng lên, và Megumin người đã cạn kiệt mana nói với một khuôn mặt nhợt nhạt.

“Tôi, tôi không muốn thất bại... Lần, lần tới... Tôi sẽ nhất định...!”

“Tuyệt vời, cô đã làm rất tốt. Wiz là một Lich đầy quyền năng, quá là bình thường khi cô ấy đánh bại cô. Chỉ cần cố gắng hơn nữa vào lần tới. Nhìn xem, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, xong hết cả rồi.”

Tôi tìm cách cho cô ấy dưỡng sức dưới gốc cây, nhưng dù Megumin đã trở nên yếu ớt vẫn từ chối để tôi đưa cô đi.

“Lần nữa...! Một cơ hội nữa thôi...! Tôi nhất định sẽ chứng minh hóa thuật của tôi là mạnh nhất...!”

“Thôi, thôi nào, dừng lại đi! Đừng có kéo quần tôi. Tôi biết rồi, cô là hóa pháp sư giỏi nhất. Phải vì một cái gì đó, đúng rồi, bởi vì thể trạng của cô không được tốt cho lắm. Được thôi, khi cô hồi phục hết mana, tôi sẽ chứng kiến hóa ma thuật của cô, nên hãy tìm chỗ nghỉ ngơi đi!”

Tôi đưa Megumin tới dưới một bóng cây.

Khi mấy nhà thám hiểm đang né tránh những mảnh vỡ khác, Aqua và Wiz đến bên cạnh tôi. Còn Darkness, cô ấy không hề lúng túng trước những mảnh vỡ rơi xuống và cũng chẳng hề bỏ đi với đôi mắt luôn mở to.

Khi tôi ngược đầu lên để nhìn phần thân khổng lồ của pháo đài, thứ đã mất đi đôi chân của nó vẫn đang chìm sâu vào yên lặng. Khi cơn mưa mảnh vỡ dừng rơi, những nhà thám hiểm cuối cùng cũng đủ bình tĩnh để nắm bắt tình hình, thở phào trong sợ hãi.

Nhưng chúng tôi đã không phải làm việc vất vả nếu mọi thứ có thể được giải quyết đơn giản như vậy. Những lúc như thế này, chúng ta cần phải cẩn trọng trong lời nói của chính mình, và tránh việc thỉnh thoảng cứ bật ra mấy câu sáo rỗng như “xong rồi phải không?” để rồi một tình huống bất ngờ lại xảy ra nữa mất.

Chúng ta cần phải thận trọng, vây quanh pháo đài một cách chậm rãi, và không...!

“Chúng ta làm được rồi! Có chuyện gì với thứ đó vậy, tôi cứ nghĩ rằng nó phải mạnh mẽ lắm cơ với cái tên kỳ cục Cổ pháo đài hủy diệt

cơ động, sao dễ hạ gục thế này. Được rồi, hãy trở về và thưởng thức một cốc bia nào. Rốt cuộc chúng ta đã loại bỏ một mục tiêu được treo thưởng cấp quốc gia. Tôi tự hỏi sẽ nhận được bao nhiêu phần thưởng đây...!”

“Đồ ngốc! Sao cô khoái hành động một cách rập khuôn vậy hả! Nếu cô nhổ miệng phun ra thứ như thế thì...!”

Nghe thấy những gì Aqua nói, tôi đã cố hết sức để ngăn cô ta.
...Nhưng, đã quá trễ.

“...? Chuyện, chuyện gì đang diễn ra vậy, tại sao lại có một cơn chấn động?”

Wiz chạy sang đây với Aqua hướng về phía pháo đài khổng lồ một cách lo lắng.

Con chấn động rung chuyển mặt đất tới từ phía Pháo đài. Những nhà thám hiểm cũng nhìn Pháo đài huỷ diệt một cách lo lắng.

Đột nhiên.

“Cỗ máy này đã ngừng hoạt động. Cỗ máy này đã dừng hoạt động. Không thể sử dụng được nguồn năng lượng và đang nóng lên, các nhân viên cơ khí hãy sơ tán khỏi cỗ máy này. Cỗ máy này có...”

Âm thanh bên trong pháo đài đây phát ra liên tục.

“Nhìn xem cô đã làm gì đi! Tại sao cô luôn tăng thêm gánh nặng cho mọi người khi tất cả đã xong xuôi vậy hả?”

“Đợi đã! đợi đã được chứ! Đây không phải lỗi của tôi! Lần này tôi thậm chí còn chưa làm điều gì cả!”

Phần 7

Khi pháo đài cứ liên tục báo hiệu lệnh di tản, tôi tập hợp tất cả các nhà thám hiểm ở xung quanh.

“Này, thông báo đó nói gì vậy nhỉ? Mọi chuyện sẽ tiếp tục xấu đi nếu chúng ta ở lại đây à?”

Một trong những nhà thám hiểm cất tiếng hỏi. Tôi cũng nghĩ như vậy. Hay đúng hơn, tất cả các nhà thám hiểm ở đây đều nghĩ như vậy.

“Đó chỉ là dự đoán thôi, nhưng tôi nghĩ nó sẽ phát nổ nếu cứ tiếp diễn như vậy.”

Khi nghe thấy tôi nói vậy, vẻ mặt của tất cả nhà thám hiểm đều trở nên căng cứng.

Nếu một pháo đài khổng lồ đến như vậy nổ tung, không một lời nào có thể diễn tả được thiệt hại mà nó gây ra.

Chúng tôi thậm chí còn không biết nguồn năng lượng của nó ở đâu nên không có cách nào có thể ngăn chặn nó cả.

Điều duy nhất chúng tôi có thể làm là chạy càng nhanh càng tốt.

Nhưng liệu con nhỏ thập tự chinh cứng đầu của nhóm tôi có chịu bỏ thị trấn và chạy trốn không?

Không, chưa chắc vụ nổ đó đủ mạnh để gây thiệt hại lớn tới thị trấn.

Nếu tôi có thể thuyết phục cô nàng cứng đầu với cái cơ này, thì sẽ thật tuyệt vời...!

“Cửa, cửa hàng... Nếu nó xảy ra, sẽ là một thảm họa cho thị trấn này, cửa hàng sẽ, sẽ tan biến...”

Giọng của Wiz nghe như thể cô ấy sắp khóc. Cô ấy chắc đang nói đến cửa hàng dụng cụ phép thuật của mình. Nhưng...

“Cỗ máy này đã ngừng hoạt động. Cỗ máy này đã ngừng hoạt động. Không thể sử dụng được nguồn năng lượng và lỗ thoát nhiệt, các

nhân viên cơ khí xin hãy rời khỏi đây. Cỗ máy này đã...”

Khi bộ phát thuật lại một lần nữa, ai đó thì thầm.

“...Tôi muốn tấn công.”

Tôi không biết người nào có giọng nói đó.

“...Tôi cũng vậy. Tôi nhớ rằng đó chính là lý do mình vẫn còn ở lại thị trấn tập sự này mặc dù đã qua lv 30.”

...Vậy là ở đây cũng có những người như thế và tôi hiểu được cảm giác của anh ta như thế nào.

“Cửa hàng đó đã phục vụ cho chúng ta với một mức giá thấp, nếu không đáp lễ ngay bây giờ, thì sẽ không còn có lần sau nữa đâu!”

..... Trong sự tĩnh lặng hoàn toàn, chỉ còn lại tiếng của...

“Cỗ máy này đã ngừng hoạt động. Cỗ máy này đã...”

–Tôi đã lấy thứ tương tự như cái loa lên và hét lớn.

“Những người ủng hộ cho việc xâm nhập vào Pháo đài hủy diệt di động hãy đưa cánh tay của mình lên—!”

Tất cả nhà thám hiểm không chút do dự giơ tay. Các cung thủ kéo căng dây cung và bắn vào Pháo đài với những mũi tên móc có dây gắn liền.

Những cung thủ có một kỹ năng gọi là ‘snipe’. Công dụng của kỹ năng này là gia tăng tầm bắn và cải thiện độ chính xác.

Những mũi tên được tăng cường bởi kỹ năng này sẽ không chịu ảnh hưởng của trọng lượng móc và dây thừng, bay lên phần boong của Pháo đài một cách dễ dàng.

Những đầu mũi tên móc vào những vật cản phía trên thành Pháo đài. Sợi dây buộc vào mũi tên căng ra với một cú kéo.

Sau đó những nhà thám hiểm nắm lấy sợi dây và leo lên pháo đài.

Tôi muốn nói với họ rằng đừng đu như thế khi mặc giáp chú...họ quá

là những con người siêu phàm rồi.

Thậm chí nếu họ có một sức mạnh như vậy, thì cũng không cần thiết phải phải làm khó mình như vậy.

Cuối cùng, nhà thám hiểm đầu tiên trèo lên sợi dây thừng đã lên tới boong.

Tiếp theo đó là rất nhiều người khác.

Việc đó giống như thể tất cả công sức luyện tập của họ chỉ để cho ngày hôm nay, tinh thần mọi người đã lên tới nóc.

“Lênnnn-!”

Những nhà thám hiểm trông như một toán cướp đi tấn công một ngôi làng vô phương chống trả khi họ hét lên và tiến vào pháo đài người này tới người khác!

“Woa... Kazuma, tôi cảm thấy có chút sợ hãi đối với nhóm người này rồi đấy. Từ góc nhìn này, thì nó đã quá đủ để đưa tất cả mọi thứ cho bọn họ. Hãy quay trở lại được không? Chúng ta sẽ quay về ngay bây giờ, và làm việc chăm chỉ từ ngày mai trở đi.”

Thấy sự làm quá lên của mọi người, Aqua dậm ra sợ mấy nhà thám hiểm và giật mạnh tay áo của tôi.

Nhưng, tôi không thể làm điều đó. Chúng tôi là đồng đội, và những đồng đội của tôi đang chiến đấu ở đó.

“Chúng ta trở lại thế quái nào được cái con ngốc này. Cô không được nói như thế về những người anh hùng đã xâm nhập vào Pháo đài đó được! Công việc của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi. Nếu cô không muốn bị đối xử như một nữ thần giả mạo, thì hãy nghĩ cách để chữa thương cho những chiến binh dũng cảm đó đi.”

Tôi nói với Aqua và theo chân những nhà thám hiểm tiến vào Pháo đài.

Các cung thủ những người đã bắn những mũi tên đó cũng leo đã lên pháo đài.

Tôi hét lớn.

“Darkness, bộ giáp của cô quá nặng! Tôi không nghĩ rằng cô có thể leo lên được! Megumin hãy tiếp tục nghỉ ngơi đi! Wiz xin hãy hành động theo sự phán đoán của riêng cô! Aqua, đây là lỗi của cô, cho nên hãy theo tôi đi!”

“Đội đã, tôi không làm gì đâu đấy.”

Khi tôi nắm lấy sợi dây, Aqua bước theo mà mắt ươn ướt.

Wiz cũng tham gia cùng với chúng tôi và trèo lên sợi dây.

Sau khi lên được boong tàu, những gì chúng tôi nhìn thấy được là...

“Bao vây mấy con Golem đó! Áp đảo chúng với số lượng đông đảo và đánh ngã chúng bằng dây thừng. Nện chúng với những cây búa khi chúng đã ngã xuống!”

Chúng kiến cái cảnh tượng hiện ra trước mắt mình, tôi không thể nói được ai mới chính là những kẻ đi xâm lược. Hầu hết những nhà thám hiểm ở trong thị trấn đều là tân binh, nhưng có rất nhiều Golem chiến đấu nhỏ đã bị họ phá hủy.

“Jerk! Người đang ở trong đó đúng không? Mở cửa ra hoặc là ta sẽ đập vỡ nó bằng cây búa này!”

“Ra ngoài ngay! Cái tên chịu trách nhiệm cho cuộc tấn công thị trấn này ra ngoài ngay bây giờ đi! Ta sẽ dạy cho người một bài học!”

Tôi đã nhìn thấy những tiếng la hét tới từ đâu, và những nhà thám hiểm đang cố gắng đập vỡ cánh cửa của tòa thành.

Đây có lẽ là nơi được đồn rằng tên giám sát Pháo đài ở.

Dù nhìn thế nào đi chăng nữa, chính chúng ta mới là kẻ đi xâm lược.

Tại thời điểm đó...

“Có một con lớn đang hướng tới chỗ của anh đây—!”

Nghe thấy thanh âm đó, tôi ngoảnh đầu lại và thấy một con Golem chiến đấu.

Nó to lớn và cồng kềnh với hình dáng giống như con người, tương tự như những con Robot ở thế giới trước của tôi.

Khi con Golem di chuyển về phía của chúng tôi, những nhà thám hiểm khác chạy đến bên chúng tôi, sẵn sàng giúp đỡ một tay.

Nhưng tôi có một kỹ năng bí mật để chống lại lũ Golem đó.

“Này Aqua, tôi cho cô xem một thứ thú vị này. Đây có lẽ là cách tốt nhất để sử dụng kỹ năng này.”

Tôi gập những ngón tay lại và hướng về phía con Golem, lòng bàn tay hướng lên trên.

Kẻ địch là một con Golem.

Với chiêu này, nó sẽ bị dừng lại bằng cách đánh cắp những bộ phận quan trọng.

Khi tôi vẫn còn ở Nhật Bản, có một game RPG nào đó cần phải sử dụng phương pháp này để đánh bại những kẻ địch là Robot.

Đúng vậy, với kỹ năng này thì chỉ cần 1 hit thôi!

Tôi cũng đang nỗ lực cải thiện bản thân mỗi ngày!

“Tước Đoạt!”

“Kazuma, đợi đã!”

Aqua có lẽ đã nhận ra ý định của tôi và cố gắng ngăn tôi lại...

Nhưng cánh tay vươn ra xa của tôi đã thành công trong việc cướp lấy đầu của con Golem.

Sau khi mất đầu, con Golem ngừng chuyển động ngay lập tức.
Đúng như tôi đã nghi ngờ...!

Cái đầu nặng trĩu của con Golem đã ở trong tay tôi bởi skill của mình. Nó ghì xuống theo trọng lực và nghiền nát tay tôi xuống đất.
“...Ai da—! Tay tôi! Tay tôiiiiiiii—!”

Khuôn mặt tự mãn của tôi nhanh chóng trở thành vẻ mặt mếu máo khi những nhà thám hiểm gần đó vội vã đẩy đầu của con Golem đi.

“Ahhh! Anh ổn chứ, Kazuma-san! Khi phải đối mặt với những loại quái nặng nề như vậy, anh không được sử dụng ‘Tước Đoạt’!”

Wiz lo lắng cho tôi và Aqua cũng đang kiểm tra bàn tay phải của tôi.

“Aqua... Nó gãy rồi đúng không! Nó chắc chắn đã gãy.”

“Không có chỗ nứt nào cả. Tôi sẽ chữa lành cho anh, nhưng đừng có nghĩ mấy trò linh tinh và hành động một cách thiếu thận trọng nữa được không?”

Ừ. Thật đáng xấu hổ!

“Mở ra rồi!”

Những nhà thám hiểm đã sử dụng mấy cây búa đập vỡ cánh cửa của tòa thành, và nhanh chóng tiến vào bên trong.

Lúc này, họ không hề sợ hãi.

Mọi người đều ngó lơ tiếng còi báo động việc nó sắp phát nổ và di chuyển từng người một mà không quan tâm đến thứ tạo tiếng động đó ở bên trong.

Chúng tôi theo chân những nhà thám hiểm đáng tin cậy đó và bước vào. Có một số con Golem ở bên trong, nhưng những nhà thám hiểm đã đánh bại chúng nhanh gọn.

...Bình thường, họ luôn làm những việc họ thích làm nhưng những nhà thám hiểm này trở nên cực kỳ đáng sợ khi họ liên kết lại với

nhau.

Chúng tôi tiến tới phần sâu nhất bên trong tòa thành và tìm thấy một nhóm tụ tập trước căn phòng đó. Trông có vẻ như là, tất cả tinh thần phần chấn của họ đều đã biến mất.

“Ồ, Kazuma, anh đến thật đúng lúc... Hãy nhìn vào thứ đó.”

Người đang nói chuyện với tôi là Taylor, đang đứng ở chính giữa căn phòng. Taylor dường như có chút xuống sắc và không được vui.

Nhìn kỹ thì, anh ta dường như đang nhắm vào một thứ gì đó... đó là bộ xương của một con người.

Nhà nghiên cứu người đã tiếp quản Pháo đài ngồi trên ghế một mình. Tôi gọi Aqua qua đây và bảo cô ta tiến tới chỗ đó. Tôi chỉ vào bộ xương, nhưng Aqua chỉ lắc đầu.

“Ông ta đã qua đời rồi. sẽ không biến thành Undead đâu, ông ta không còn hối tiếc gì nữa.”

..... Không hối tiếc gì nữa?

“Không, ông ta chắc có lẽ đã cố gắng kéo dài sinh mệnh của mình ra dù chỉ một tí ở thế giới này. Theo tôi thấy, ông ta chắc cũng đã chết trong cô đơn...”

Khi tôi nói vậy, Aqua dường như đã tìm thấy thứ gì đó...

Một cuốn sổ bị chôn vùi trong các tài liệu lộn xộn ở trên bàn.

Sau khi Aqua lấy quyển sổ đó ra, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Dưới cái nhìn chăm chú của những nhà thám hiểm, âm thanh duy nhất nghe được là cảnh báo sơ tán khỏi cỗ máy này.

Và như vậy, Aqua bắt đầu đọc—

“—Ngày 0 tháng X. Những kẻ bề trên của của đất nước này giao cho tôi một vấn đề khó khăn, yêu cầu tôi tạo ra một loại cỗ máy di động.

Không thể nào. Họ không chịu nghe những kháng nghị của tôi. Họ lờ

đi tất cả những lời xin lỗi và yêu cầu của tôi. Tôi muốn từ chức, nhưng họ không chấp nhận thư từ chức từ tôi. Tôi giả vờ như đang chậm trễ. Rạch xung quanh cái quần lót của mình. Nhưng mấy nhà nghiên cứu nữ cũng chỉ đơn giản là yêu cầu tôi cởi quần lót ra. Đất nước này sẽ trở nên phát triển hơn.”

Mọi người vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào phần còn lại.

“—Ngày X tháng O. Hạn chót cho việc thiết kế đúng vào ngày hôm nay. Tôi nên làm gì đây? Tôi không thể chỉ đưa ra một tờ giấy trắng được. Tại sao tôi lại uống rượu trong tuyệt vọng và quảng tiêu sạch quỹ chế tạo thế này? Ngay khi tôi bắt đầu cảm thấy nản vô cùng khi nhìn vào bản kế hoạch trống rỗng, một con nhện loài mà tôi ghét nhất hiện ra trên tờ giấy. Tôi la lên và lấy bất cứ thứ gì đập bẹp dí nó. Con nhện bây giờ đang nhuộm máu trên tờ thiết kế. Kinh tế đã tồi tệ, tờ giấy chất lượng cao lại quá đắt tiền, tôi sẽ không đủ tiền để đền được nó. Thôi bỏ đi, tôi sẽ gửi cái thứ này đi luôn.”

...U. Bầu không khí chuyển biến một cách khó chịu khi Aqua tiếp tục đọc.

“...Ngày X tháng O. Bản thiết kế này bất ngờ được đón nhận mãnh liệt. Tôi không dám nói với họ ‘Đó là thứ được tạo nên khi tôi đè bẹp một con nhện, tại sao mấy người lại đi chọn cái thứ này?’ Và nó thực sự ổn khi dự án được tiến hành như thế này ư? Tôi nên làm gì đây? Điều duy nhất tôi làm là giết một con nhện, và họ cho tôi làm trưởng dự án. Yahoo!” ...

Tôi đã nghi ngờ rằng Aqua đã xào nấu nội dung, nhưng Aqua đang đọc nó với một vẻ mặt nghiêm túc.

“...Ngày X tháng O. Họ không làm gì cả trong suốt khoảng thời gian vừa rồi và cái vũ khí ấy vẫn đang được tạo hình. Tôi cuối cùng vẫn

không cần thiết ở đây phải không? Sao cũng được, cứ làm những gì mấy người muốn đi, tôi chỉ muốn một cuộc sống nhàn nhã thôi... Khi họ tới để hỏi tôi về nguồn năng lượng, tôi không thể không lo lắng được. Tôi đã nói ngay từ đầu là nó không thể, nếu các người muốn nguồn năng lượng thì lấy cái quặng có một không hai mà nghe đồn rằng có thể tạo ra một ngọn lửa vĩnh cửu ấy. Tôi quả trách họ. Cảm giác tuyệt thật! Dem nó đến cho tôi nếu các người có thể nhé.”

“...Ngày X tháng O. Họ thật sự mang nó đến cho tôi. Tôi nên làm gì đây? Họ thực sự đã làm được. Họ thậm chí đang đặt nó bên trong lò năng lượng. Tôi nên làm gì đây? Tôi phải làm cái quái gì bây giờ? Tôi chỉ nói vậy bởi vì tôi nghĩ không thể nào họ làm được đâu, và họ thực sự làm được. Sẽ như thế nào nếu nó không hoạt động? Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi đây? Tử hình ư? Nếu nó không hoạt động tôi sẽ bị tuyên án tử hình sao? Ngươi phải hoạt động đấy, cỗ máy ơi ta xin ngươi!” Có lẽ những ánh mắt chăm chăm của chúng tôi khiến cô ấy không thấy thoải mái cho lắm...

“...Ngày X tháng O. Họ bảo cuộc thử nghiệm sẽ diễn ra vào ngày mai, nhưng thành thật thì tôi không hề đụng gì đến cỗ máy cả. Một điều duy nhất tui làm đến giờ là tôi đã ép chặt con nhện vào tờ giấy. Đây có lẽ là ngày cuối cùng tôi còn thể nhàn rỗi ngồi trên chiếc ghế này... Tôi bắt đầu cảm thấy điên rồ khi suy nghĩ về điều đó. Quên nó đi, tôi cứ uống rượu cho phê vậy. Đây là bữa cơm tối cuối cùng của tôi, nên tôi không cần kiềm chế làm chi nữa! Sẽ không có ai rời khỏi cái máy đó đâu nên dù tôi uống thế nào và uống bao nhiêu cũng chả sao cả. Tôi bắt đầu uống những chai rượu đắt tiền nhất!”

Khi Aqua đọc, cô ấy cảm thấy có chút sợ hãi trong ánh nhìn của chúng tôi vào cô ấy.

“...Ngày X tháng O. Khi tôi tỉnh dậy, tôi cảm thấy một cơn xung chấn rất mạnh. Gì vậy? Tôi uống nhiều quá sao? Tôi không nhớ gì cả. Không, tôi thậm chí chẳng nhớ gì về ngày hôm qua nữa cơ. Tôi chỉ nhớ một điều là phải đến khu trung tâm và thuyết trình về Coronatite. Không, khoan đã. Sau đó, tôi đã nói là tôi muốn kiểm tra độ dững mãnh và búng nhẹ điều thuốc đã cháy vào hạt nhân.”

Khi Aqua đọc, cô ấy còn chẳng dám nhìn qua chúng tôi dù chỉ một chút.

“...Ngày X tháng O. tôi cuối cùng cũng nhận ra cái gì đang diễn ra, tôi đã bị kết tội. Cái cỗ máy di động đó đang tàn phá điên cuồng ngay tại đây. Tôi nên làm gì đây? Họ chắc chắn nghĩ đó là do tôi làm, vì vậy tôi chắc chắn bây giờ tôi đã là một kẻ tử tù bị truy nã. Họ sẽ không tha thứ cho tôi thậm chí nếu tôi có rơi nước mắt và cầu xin sự khoan dung của họ...Thật kích thích mà...Họ chắc chắn sẽ phá hủy cái cỗ máy này đi sau đó phanh thây tôi ra. Tên vua chết tiệt cùng mấy tên quan vô lại và nữ nghiên cứu đó người cười điệu sau khi cởi sạch quần áo tôi ra, tất cả bọn người đó chỉ là cặn bã! Sẽ tốt hơn nếu đất nước này sụp đổ đấy. Đủ rồi, tôi sẽ về uống rượu và ngủ đây. May mắn là thức ăn và rượu nhiều vô kể nên tôi sẽ nghĩ về nó sau khi thức dậy vậy.”

Đến hồi kết, âm thanh siết chặt nắm tay và tiếng răn rắc các cơ bắp rõ ràng hơn của những nhà thám hiểm.

“...Ngày X tháng O. Quốc gia này đã sụp đổ. Ôi không, tan hoang cả, quốc gia này thực sự đã “qua đời” rồi! Những người dân và những quan lại cấp cao đã trốn hết cả. Nhưng tôi đã phá hủy quê hương của mình. Ôi không nhưng cảm giác phê thật! Tôi đang rất phê, tôi không thấy chút hối hận nào cả. Ổn thôi, tôi đã quyết định, Tôi sẽ sống phần đời còn lại trong cỗ máy này đây, tôi không thể quay đầu hay dừng

nó lại được nữa rồi. Người làm nên thứ này chắc phải bị thiếu não đây...Không...Không phải! Người đảm nhiệm việc tạo ra thứ này là tôi mà!”

Đọc đoạn kết, Aqua vô cùng lo lắng.

“...Đó...Đó là tất cả rồi.”

“Cô đùa chắc!”

Mọi người bên cạnh Aqua và Wiz đồng thanh hét lớn.

Phần 8

“Đây là Corotatite. Vậy, chúng ta lấy nó ra bằng cách nào đây?”

Đây là khu trung tâm của Pháo đài di động.

Có quá nhiều người ở đây không thể giúp sức được, nên Aqua, Wiz và tôi đã trở thành đại diện cho tất cả mọi người và tiến vào căn phòng này.

Nằm ở trung tâm của Pháo đài là một hòn đá nhỏ được bao quanh bởi hàng rào sắt, viên Coronatite.

–Thứ quặng quý hiếm đó rực cháy lên thành một màu đỏ liên tục.

–Nhưng, chúng tôi nên làm gì đây? Dù cho bạn có nhìn thế nào đi nữa, cục quặng được rào quanh đó cũng không thể bị lấy ra được.

...Tôi hiểu rồi, đây là tuyến phòng thủ cuối cùng. Quá dễ dàng để có thể đốt cháy cục quặng thông qua những khoảng trống, nhưng lấy nó ra thật không hề đơn giản.

“Chúng ta nên làm gì đây... À, đúng rồi, tôi nhớ là có một chàng trai cùng với thanh kiếm phép, mà tên anh ta là gì ấy nhỉ...”

Trước khi Aqua kết thúc, tôi có một sáng kiến.

“Này, chúng ta không cần cắt cái hàng rào để mở ra, việc này sẽ ổn thôi. Nếu là cách giải quyết này, hàng rào sẽ không thành vấn đề...”

“Tước Đoạt!”

“Ahh, Ka, Kazuma-san!”

Dường như Wiz đang hét lên về một thứ gì đó, nhưng đúng như tôi mong đợi, viên Coronatite đã xuyên qua hàng rào tiến vào trong tay tôi.

–Và nó vẫn còn đang bùng cháy.

“Nóóóóó!”

“‘Đóng Băng!’ ‘Đóng Băng!’”

“‘Phục hồi!’ ‘Phục hồi!’ Nah, anh có bị ngu không, Kazuma bình thường rất nhanh nhạy, nhưng anh lại làm việc như vậy ngay sau sự cố với con Golem, anh thực sự ngốc nghếch phải không hả?!”

Ừ, tôi ghét điều này, nhưng tôi không thể bật lại lời la mắng của Aqua được!

Viên Coronatite thứ đã đốt cháy tay tôi và cũng gần như xử lý luôn cả bàn tay tôi đang nằm trên sàn nhà sau khi Wiz giúp tôi làm mát nó và gỡ nó ra.

Mặc dù đã bị đóng băng trong giây lát, nó lại chuyển sang màu đỏ lửa một lần nữa...

“Điều này thật là tệ, không còn thời gian nữa, nó sắp nổ tung rồi.

Chúng ta nên làm gì với cái thứ này đây...”

Khi Wiz đang vô cùng lo lắng, viên Coronatite dưới chân cô đang rực sáng hơn nữa.

Trước khi chúng tôi kịp nhận ra, cảnh báo tự động đã dừng lại.

Thứ tạo ra năng lượng cho pháo đài chắc chắn là viên quặng này.

Nhưng chúng tôi không có cách nào để xử lý nó.

Không, cái thứ này quá nguy hiểm để cho bất cứ nhà thám hiểm nào xử lý.

Với một sức mạnh đủ để di chuyển một Pháo đài to lớn, ai có thể xử lý viên quặng cháy rục này đây.

Đúng rồi, nếu bạn gặp bất kỳ vấn đề nào mình không thể giải quyết, bạn chỉ cần nhờ cậy tới những vị thần.

“Này Aqua, cô có cách nào để phong ấn cái thứ này không? Chẳng phải đó là tiêu chuẩn cho Nữ thần khi phong ấn sức mạnh của ác quỷ hay cái gì đó tương tự vậy hả!”

“Tôi đã nghe nói về nó trước kia, nhưng đó chỉ là một tùy chọn của game! Này Wiz, cô có cách để đối phó với thứ này phải không!”

Cô gái này đã tuyên bố một điều để đẩy củ khoai nóng hổi sang một Lich cô ta đã luôn bắt nạt không một chút do dự. Tôi nghĩ Wiz sẽ không có cách nào, nhưng cô ấy nói...

“Có một phương pháp. Nhưng mana của tôi không đủ. Xin lỗi Kazuma-san, tôi cần sự giúp đỡ của anh!”

Khi cô ấy nói thế, cô đưa khuôn mặt nghiêm túc đó đến trước tôi.

“Cái, cái gì thế?”

Wiz trông có vẻ tuyệt vọng, đưa cả hai tay lên má tôi, ngón tay cái cô chạm nhẹ vào khoe môi của tôi.

“Anh có thể cho tôi hút một chút không?”

“Đó sẽ là niềm vinh hạnh của tôi.”

Tôi sẽ không nói mấy câu sáo rỗng như ‘hút cái gì’.

Hoặc điều gì đó như ‘ngay lúc này ư?’.

Tôi không phải là một nhân vật dốt đặc người sẽ trở nên hoảng hốt hay giả đò là một người chậm hiểu trước tình hình này.

“Cảm ơn anh! Vậy thì, tôi sẽ bắt đầu hút đây!”

Môi của Wiz gần sát trước mắt tôi, tôi không thể lờ nó đi kể cả khi tôi

muốn vậy. Bố, mẹ. Con sẽ trở thành một người lớn trong một thế giới khác ư...?

“Kazuma-san, hãy tha lỗi cho tôi! ‘Drain touch’-!”

“Ahhhh!”

“Dừng, dừng ngay! Nếu cô lấy thêm nữa Kazuma sẽ trở thành một xác ướp đấy!”

Aqua ngăn Wiz lại trong vội vã, và Wiz thả tay tôi ra trước khi tôi bất tỉnh.

Thật đáng thất vọng.

Không, tôi đã có linh cảm mọi chuyện sẽ diễn ra theo cách này!

“Bây giờ, tôi có thể sử dụng phép dịch chuyển! Nhưng... Vấn đề là nơi để gửi thứ này đi... Những nơi tôi có thể dịch chuyển bao gồm Axel, kinh thành và một Dungeon. Tôi nên chọn nơi nào đây...”

Điều này có nghĩa là cô ấy đã lên kế hoạch để dịch chuyển viên quặng tới một nơi khác?

“Trong trường hợp đó, không phải một Dungeon sẽ ổn sao?”

“Nhưng... Dungeon mà tôi đã đăng ký khi đánh dấu dịch chuyển là nơi tôi thường tới để thu thập những nguyên tố phép thuật, Dungeon lớn nhất thế giới... Ngay lúc này, nơi đó là một điểm thu hút khách du lịch với Dungeon như là một điểm bán hàng chính...!”

“Thật là tụt rước họa vào thân mà! Này, tẹt rồi đây! Viên quặng từ màu đỏ đang chuyển sang màu trắng!”

Khi Aqua và Wiz đang hết hoảng, tôi sử dụng ‘Đóng băng’ lên viên quặng ngay cả khi biết nó chả giúp gì nhiều.

“Về mặt lý thuyết, có một cách khác! Có một phép thuật được gọi là dịch chuyển ngẫu nhiên, gửi cái thứ này tới một nơi không xác định. Nhưng chúng ta sẽ không biết nơi mà thứ này gửi tới. Sẽ ổn thôi nếu nó được gửi tới những ngọn núi hay là biển. Nhưng nếu nó được gửi tới một nơi với mật độ dân số đông thì...!”

Wiz nói với gương mặt nhăn nhó, cô ấy trông như sắp khóc.

Dịch chuyên ngẫu nhiên?

“Đừng lo lắng! Thế giới rất rộng lớn! Cơ hội để nó kết thúc ở đâu đó không có ai so với một nơi có nhiều người ở thì cao hơn nhiều! Đừng lo lắng, tôi sẽ nhận lấy tất cả trách nhiệm. Tôi thấy theo cách này không tốt, nhưng chỉ số may mắn của tôi vô cùng cao đấy.”

Nghe thấy tôi nói vậy, Wiz gật đầu và hô to phép thuật của mình.

“Dịch Chuyên-!”

Phần 9

“Mọi chuyện sao rồi? Viên Coronatite đó đã đi đâu? Ở gần đây không?”

Wiz và Aqua nhìn nhau khi nghe tôi nói vậy.

Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng cần phải rời khỏi nơi này trước tiên.

Sau khi ra khỏi căn phòng, chúng tôi phát hiện ra rằng những nhà thám hiểm khác đã đánh bại tất cả Golem trên boong tàu, và chuông báo động đã dừng lại. Mọi người đã sẵn sàng để rút lui.

Họ trượt xuống theo những sợi dây, thứ cũng chỉ vừa đưa chúng tôi lên đây.

Xem xét một cách cẩn thận, họ mang di hài của nhà nghiên cứu xuống và đặt nó vào trong một cái hộp. Họ có lẽ đã lên kế hoạch chôn cất ông ta tại nghĩa trang công cộng khi trở về thành phố.

Chúng tôi cũng leo xuống theo, tiến về nơi Darkness và Megumin đang đứng.

Tôi dẫn theo Megumin người đang nghỉ ngơi trong bóng râm, đi qua các nhà thám hiểm đang đắm mình trong bầu không khí thoáng lợi và đi tới Darkness người đang đứng trên cao ở phía trước thị trấn.

Không giống như những nhà thám hiểm khác đang ăn mừng, Darkness là người duy nhất nhìn chăm chăm vào pháo đài một cách nghiêm túc.

“Này Darkness. Chúng tôi đã ngăn chặn thành công phần lõi của pháo đài, tất cả đã qua rồi. Ah– ... Tôi chết mệt mất, quay về căn biệt thự nào, chúng ta sẽ ăn thứ gì đó ngon ngon vào tối nay.”

Darkness trả lời một cách nhẹ nhàng:

“Chưa kết thúc đâu. Tôi có thể ngửi thấy một kẻ địch mạnh mẽ và mùi tanh tươi đến từ sự nguy hiểm... Điều đó vẫn còn là một mối đe dọa!”

Như đáp lại những lời của Darkness, pháo đài trở nên rung động với một cú giạt mạnh. Này này, tôi vừa mới thót tim đấy!

“Chuyện gì đang diễn ra vậy? Cái gì sắp xảy ra với cái thứ đó vậy?”

“Bình bình, bình tĩnh! Những lúc như thế phải làm một số thứ như thế này này! Anh phải cắt dây màu đỏ hoặc dây màu trắng đúng không!?”

“Không, cô đang nói về một quả bom đấy! Chúng ta đang thảo luận về việc tại sao Pháo đài vẫn còn di chuyển cho dù phần lõi đã bị loại bỏ cơ mà!”

Không chỉ mỗi chúng tôi, những nhà thám hiểm khác cũng đã nhận ra có gì đó không ổn và chạy trốn khỏi pháo đài.

“Chúng, chúng ta nên làm gì đây! Có lẽ là do nhiệt độ được tích lũy bên trong đã đủ khả năng tuôn ra ngoài! Tôi không thể dịch chuyển một thứ gì đó quá lớn được! Và hãy nhìn vào mặt trước của Pháo đài, có một vết nứt do sức mạnh của phép cầu nổ đúng không? Nhiệt độ đang thoát ra từ chỗ đó! Nếu điều này cứ tiếp diễn, sức nóng sẽ phun vào trong thành phố...”

“Tôi không muốn nghe điều đó! Kazuma-san— Kazuma-san—! Nhanh lên! Nghĩ gì đi—!”

Aqua ngắt lời Wiz và đưa ra yêu cầu vô lý với tôi.

Không, không có cách nào để tôi có thể nghĩ ra được bất cứ điều gì...!

“Ma, Mana! Ai có thể chia sẻ cho tôi một ít mana được không! Nếu tôi có thể sử dụng phép cầu nổ tại vết nứt đó, nó sẽ trung hòa với sức nóng!”

Wiz bắt đầu vận động tất cả nhà thám hiểm xung quanh chúng tôi.

“Này, Wiz! Tất cả những gì cô đang nói đều đột ngột quá đấy! Những nhà thám hiểm khác không biết cô có thể sử dụng được drain touch!

Cô sẽ làm gì nếu họ phát hiện ra rằng cô là một Lich! Khi là con người, tôi có thể để cho họ kiểm tra tôi ngay cả khi tôi sử dụng kỹ năng của Lich, nhưng nếu như họ phát hiện ra Wiz không phải là một con người, thì sẽ là dấu chấm hết!”

“Nhưng, tôi chỉ có thể ngăn chặn vụ nổ đó bằng cách hấp thụ mana...!”

Tôi dang tay ra và ngăn Wiz ngay tại đây.

“Tôi cũng có thể sử dụng nó đấy. Vậy nên tôi sẽ hấp thụ mana từ một ai đó và chuyển nó vào trong Wiz. Sẽ thêm một bước nữa, nhưng đó là cách duy nhất.”

‘Drain touch’ có thể hấp thụ mana và cũng có thể chuyển nó đi.

Mana, mana...

Người tôi biết với lượng mana lớn nhất trong số những nhà thám hiểm sẽ là...!

“Nah, Darkness, đừng nói những điều bướng bỉnh như vậy nữa, thoát khỏi đây thôi! Càng xa càng tốt! Và chúng ta sẽ bắt đầu lại từ... Đợi đã, suy nghĩ một cách cẩn thận thì, khoản nợ từ công hội trong thị

trần của chúng ta sẽ trở nên nhẹ bót đi, nếu nơi này bị phá hủy...!”

“Này, cái người vừa mới tuyên bố sẽ trở thành cái gì ấy nhỉ, qua đây ngay!”

Tôi kéo người phụ nữ cứ thỉnh thoảng lại bật to âm mưu của cô ta qua chỗ này. Tôi có cảm giác cô ta là người có lượng mana lớn nhất trong số tất cả chúng ta.

“Này, anh đang làm gì vậy?! Tôi không có thời gian tiếp anh Kazuma. Hãy chỉ hyaaaaa-?”

Aqua không thể chống cự trước chiêu ‘Drain touch’ đột ngột của tôi và hét lên.

“Tên HikkiNEET, anh đang làm cái gì với tôi vào lúc này đây hả!”

“Tôi chỉ làm điều này bởi vì đây là trường hợp khẩn cấp! Nghe cho kỹ! Tôi sẽ chuyển mana từ cô tới Wiz sau đó, để cho cô ấy niệm phép explosion vào Pháo đài! Điều đó sẽ giải quyết được cơn khủng hoảng này!”

“Tôi không muốn! Tại sao tôi phải chia sẻ mana với một undead chứ! Và Wiz chắc chắn sẽ tinh lọc được một lượng lớn thánh quang mana từ tôi khi được chuyển vào cô ta!”

Nghe Aqua nói thế, tôi quay đầu lại và nhìn Wiz, cô ấy gật đầu liên tục với khuôn mặt nhợt nhạt.

“Erm... Khi tôi hút chỉ một chút mana của Aqua-sama vào lúc trước, tình trạng thể chất của tôi sẽ trở nên xấu đi...”

Điều đó cứ như thể ăn phải một món nào đó không hợp khẩu vị.

Nhưng những gì Aqua nói có vẻ như đúng là sự thật. Trong trường hợp đó, còn lại chỉ có thể là—.

“Đến lượt của nhân vật chính rồi.”

Megumin rời khỏi lưng tôi và đứng dậy.

Phần 10

“Có nghe tôi nói gì không vậy? Đừng hấp thụ quá nhiều okay? Đừng có hấp thụ quá nhiều!”

“Biết rồi biết rồi, đây là yêu cầu từ nữ thần của những bữa tiệc, đúng không? Đừng lo! Cứ để đó cho tôi!”

“Sai rồi! Tôi không hề nói đùa ở đây đâu đấy!”

Aqua đang ngồi trong một tư thế đặc biệt (seiza) trước mặt tôi, sẵn sàng để cho lượng mana được hấp thụ bất cứ lúc nào.

Megumin đang đứng bên cạnh cô, chỉ cây trượng của cô ấy về hướng Pháo đài, sẵn sàng để giải phóng phép thuật của mình.

“Kazuma-san, chọn nơi có da mỏng hơn để có thể cho phép anh hấp thụ nhiều mana hơn, và cũng chuyển được nhiều mana hơn! Và trung tâm nguồn năng lượng là trái tim, vì vậy với những điểm gần với trái tim, hiệu quả sẽ cao hơn!”

Wiz hướng dẫn tôi với một vẻ mặt nghiêm túc. Tôi thấy rồi, nơi mà da mỏng hơn là cực kỳ cần thiết.

Đó là lý do tại sao cô ấy chạm vào khoe môi của tôi khi cô hấp thụ mana từ tôi vừa nãy.

Tôi không thể làm điều đó, nó sẽ khiến tôi có những hy vọng hão huyền mất.

...Không, đợi đã.

“Tôi sẵn sàng rồi, anh có thể bắt đầu bất cứ lúc nào! Hai vụ nổ trong một ngày, hôm nay thực sự là wahhhh!”

Tôi đặt bàn tay phải vào lưng của Megumin, khiến cô ấy hét lên và nghiêng về phía sau.

“Anh đột nhiên làm cái gì thế hả? Đưa bàn tay lạnh lẽo của anh vào sau lưng tôi, tôi nghĩ rằng tim tôi đã bị co lại đấy! Cái gì đây! Quấy rối

tình dục? Ngay lúc này ư?”

“Không hề ngốc! Cô không nghe thấy Wiz nói gì à? Đây không phải là Quấy rối tình dục, mà là cách hiệu quả nhất để chuyển mana! Một nơi gần trái tim có da mỏng, đó sẽ là phần lưng... À, đợi đã, này! Aqua, đừng có chống cự! Tôi có một lý do vô cùng to lớn và đúng đắn để giữ lấy thị trấn này! Cô nên cảm ơn tôi vì đã không đặt tay vào phía trước đây!”

Nghe thấy tôi nói vậy, Aqua thậm chí còn chống cự nhiều hơn nữa, rốt cuộc cô ấy vẫn không muốn bàn tay tôi đặt lên lưng mình.

“Mọi người, không còn thời gian nữa đâu!”

Wiz bật khóc thành tiếng. Sau một sự thỏa hiệp, tôi nắm lấy cổ của Aqua và Megumin. Tôi lấy mana từ Aqua ra và gửi nó tới Megumin.

“Tuyệt vời, điều này thật là tuyệt! Mana của Aqua thật quá tuyệt vời! Tôi có thể cảm nhận được rằng đây chính là phép cầu nổ mạnh nhất từ trước đến nay!”

“Megumin, chưa đủ sao? Tôi có thể cảm thấy lượng lớn mana của tôi đã bị lấy đi!”

Đúng như Aqua đã nói, một lượng đáng kể mana được bơm vào cơ thể nhỏ nhắn của Megumin.

Và như dự kiến. Dù có đôi bại cỡ nào, cô ta vẫn là một nữ thần.

Dù tôi có hấp thụ bao nhiêu, có vẻ như lượng mana của Aqua vẫn không thể hết được.

“Chỉ cần thêm một chút nữa thôi! Thêm chút nữa! Ah, điều này có vẻ tệ đây...”

“Này, từ tệ anh nói có nghĩa là gì hả? Điều gì sẽ xảy ra nếu như nó vượt quá khả năng của anh, anh sẽ không nổ tung chứ?!”

Megumin người vừa nói một cái gì đó nguy hiểm xé toạc miếng che

mắt bên trái, nâng cây trượng của mình lên và hô vang ma thuật. Đó là phép cầu nổ mà tôi đã rất quen thuộc, vang vọng tiếng của những nhà thám hiểm quan sát từ phía xa.

“Những thứ khác không quan trọng, nhưng tôi không thể thua bất cứ ai về khoản phép thuật explosion được! Tôi sẵn sàng rồi! Phép thuật hủy diệt mạnh nhất của mình!”

Cây trượng của Megumin hướng về phía vết nứt của pháo đài đang phun nhiệt ra và có thể sẽ nổ bất cứ lúc nào.

–Đồng tử màu đỏ thẫm của cô tỏa sáng, một phù thủy không chấp nhận thất bại hô vang phép thuật của mình khiến giọng cô gần như vỡ ra.

“Explosion–!”

Ghi chú

[1] Hay “Good game”, là một cụm từ mà các game thủ dòng MOBA (điển hình nhất là trong 2 game LOL với DOTA) hay dùng để tỏ ý muốn khen một trận đấu hay

[2] Chắc ý Kazuma là câu này làm khó cho ông rồi đây

Chương kết

Đã vài ngày trôi qua kể từ trận chiến với cỗ pháo đài hủy diệt di động.

Tâm trạng của Hội Nhà Thám Hiểm vui sướng đến bất ngờ ngày hôm nay. Điều này quá rõ ràng rồi.

Những nhà thám hiểm nhìn những thành viên của hội với ánh mắt rất háo hức, mong đợi.

“Kazuma, có vẻ hơi kì lạ khi mình phải nói điều này rằng rất cảm ơn cậu đã bảo vệ thị trấn này...Mình rất cảm kích và biết ơn...! Một ngày nào đó, mình sẽ cho bạn biết mọi thứ về mình và lý do tại sao tôi muốn bảo vệ nơi đây.”

Darkness với bộ trang phục rất bình thường tỏa nụ cười đầy ấm áp khi cô ấy nói vậy.

Darkness và tôi có vẻ có một khoảng cách nào đó với những nhà thám hiểm còn lại.

Tôi trả lời Darkness.

“Thật sự thì cậu trông rất cool lúc đó .”

Khi Darkness nghe tôi nói thế, cô ấy chắc chắn đang hình dung hình tượng mình tuyệt như thế nào khi dám đối đầu với cỗ pháo đài ấy...

“VẬY, ĐIỀU ĐÓ...”

Cô ấy hơi đỏ mặt một tí và ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Tôi tiếp.

“Nhưng cậu cũng là người đóng góp ít nhất đấy.”

“!!!”

Nghe tôi nói thế, Darkness co rúm người lại và rất lo lắng.

“Đúng, Darkness chỉ đứng mãi ở trước thị trấn thôi...Mình mới làm việc chăm chỉ đây! Mình đã phá hủy lớp lá chắn và trị thương cho Kazuma! Và mình cũng chia sẻ nguồn mana của mình với Megumin nữa!”

Aqua xuất hiện từ đâu không biết và nói với Darkness rất thản nhiên.

Darkness giật bắn người lên nữa khi cô ấy nghe điều đó.

“Còn đối với mình, mình đã bắn hai phát cầu nổ ma pháp trong một ngày đấy, một màn trình diễn quá xuất sắc. Ngoài ra phát thứ hai còn phá tan cỗ pháo đài đó nữa chứ!”

Megumin cũng không biết từ đâu tới và cũng thản nhiên như Aqua, điều ấy khiến Darkness lại giật bắn cả người lên.

“Kazuma cũng rất cừ mà! Chỉ huy trong trận chiến vừa rồi, đánh bại Golem khổng lồ mặc dù vẫn còn vài lỗi nhỏ, hút năng lượng từ hạt nhân Coronatite và cung cấp cho mình mana...!”

Wiz bỗng dung xuất hiện cũng vô tư nói như mọi người. Darkness không thể chịu đựng được nữa và lấy tay che đi gương mặt của mình.

“Wiz rất tuyệt vời, sử dụng ma pháp cầu nô, đóng băng bàn tay của tôi và thậm chí dịch chuyển hạt nhân Coronatite thứ sắp nổ tung ngay lúc đó... MVP nên là Wiz nhỉ, đúng không?”

Sau khi tôi nói xong, Darkness run lẩy bẩy người.

“...VẬY, sau khi hành động ngoạn cố và nói chuyện mãi về việc bảo vệ thị trấn, cậu đã làm gì?”

[Gì thế này! Cảm giác phấn khích quá!...Wahhhhhhhhh!]

Sau khi chọc ghẹo Darkness cho đến khi cô ấy quy xuống đất trong xấu hổ, tôi cảm thấy rất thỏa mãn.

Và bỗng dưng mọi thứ im bật đi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn xem tại sao lại như vậy.

Xuất hiện trước tôi là một thành viên bang hội đang lo lắng điều gì đó dẫn theo một cô gái ngậm đen và hai vị kị sĩ.

Tôi hiểu rồi, tiền thưởng nhiều hơn hẳn so với việc đánh bại quân đội vua, vì đây chính là một pháo đài hủy diệt di động đang đe dọa thị trấn này và nhiều thành phố khác ở khắp các quốc gia.

Vậy phần tiền thưởng sẽ được trao bởi các kị sĩ của quốc gia này chứ không phải thành viên của hội sao.

Không, họ có lẽ thậm chí đang cố gắng chiêu mộ tôi trở thành một kị sĩ.

Ngay khi chúng tôi đang rất háo hức mong đợi, cô gái đó nhìn thẳng vào tôi.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt nghiêm nghị và có một cái gì đó rất mãnh liệt ở trong cái nhìn ấy.

Đúng vậy, nếu tôi cần phải ví dụ thì...

Ánh mắt sắc bén đó như thể là cô ấy đang nhìn vào người đã giết ba cô ấy.

“Nhà thám hiểm Kazuma Satou! Người đã bị bắt vì tội mưu phản! Đi với chúng ta mau!”

Short story 1:

Hồng ma nhân là những người có trí tuệ cao!

– "Em không chấp nhận điều này đâu! Một lần nữa! Một lần nữa đi mà!"

Một cơn mưa phùn trong một buổi chiều nhẹ nhàng —

Ở trong phòng khách của dinh thự, Megumin bắt đầu la hét trong đấy.

Vì cơn mưa, chúng tôi quyết định sẽ nghỉ nhận nhiệm vụ một ngày.

Aqua đang nằm ngủ gần lò sưởi, và ngồi kế cô ấy là Darkness đang lau chùi bộ áo giáp của mình.

Và như thế —

– "Fu-, muốn thử bao nhiêu cũng được, nó cuối cùng sẽ chẳng có ý nghĩa gì đâu, Mugumin-Kun~~, nếu chúng ta solo với nhau trong một trận game thực sự với những luật lệ hợp lý thì em không đời nào thắng được anh đâu, một game thủ thực thụ."

– "Nnnngg...! Hồng ma nhân là những người có trí tuệ cao, nên em sẽ không chấp nhận việc mình thua một game trí não đâu...!"

Megumin và tôi đang chơi một ván cờ với nhau.

Và tất nhiên, cái ván cờ mà tôi đang nói đến không gì khác ngoài 'SHOGI'.

(Shogi hay còn gọi là cờ Nhật Bản, nó có những quân cờ có nước đi khá giống cờ vua và thay vì mỗi bên có 16 quân thì trong cờ Shogi có đến 21 quân mỗi bên.)

[Để dễ hình dung thì mình bỏ hình ở dưới nha]

_"Ugh... Mình không thể sử dụng 'Teleport' và 'Explosion' nên mình không thể đi những nước đi liều lĩnh... phải làm gì đây..."

Dù sao thì, cái game này xuất hiện trong một thế giới có ma thuật, mấy nước đi vô lý như Teleport, cho phép người chơi dịch chuyển quân cờ đi chỗ khác, và Explosion khiến cho bất kỳ ai cũng có thể lật ngược thế cờ, đang tồn tại.

_"Thật sự mà nói, anh không hiểu tại sao cái game với cái luật ngu ngốc như vậy lại tồn tại. Dù sao thì, em sẽ làm gì đây? Em chịu thua chưa? Người thua sẽ bị đánh vào cổ tay đấy nhé."

_"NNNNNNGGGGG...!"

Sau khi nghe về hình phạt, Darkness, người đang bận rộn đánh bóng bộ áo giáp của cô ấy, bắt đầu trở nên thích thú.

Nếu tôi mà chơi với cô ta thì kiểu gì cô ta cũng sẽ giả bộ thua để nhận hình phạt.

_"Vậy thì... E-em sẽ đặt nó ở đây..."

_"À HÁ~~! Anh đợi khoảnh khắc này lâu rồi! Xe chiếu tướng nhé —!
Mãi bên nhau bạn nhá ~~"

_"AAAAHHH! Khoan khoan, cái đó không tính! Đợi đã!

Megumin vẫn quyết không chịu thua, và bắt đầu hét lên rơi cả nước mắt, tôi quấy tay để chuẩn bị cho hình phạt của em ấy.

_"... Ugh. Em lại thua rồi... nếu như vậy, thì chính sách mỗi - ngày - một - Explosion sẽ..."

_"Từ bỏ nó đi. Vào một ngày mưa thế này thì tốt nhất là nên ở nhà và chơi trò chơi với nhau thì hơn."

Tôi nói trong khi đang dọn bàn cờ. Cổ tay của Megumin đã trở nên đỏ bởi mấy cú đánh.

Nếu tôi thắng, thì em ấy sẽ bị đánh một cái vào cổ tay.

Nếu tôi thua, thì tôi sẽ phải đi ra ngoài để xả Explosion với em ấy hôm nay.

Khi tôi dọn xong bộ cờ Shogi tự làm, tôi lấy ra một bộ bài cũng do chính tôi làm.

_"Bây giờ chơi đánh bài đi. Nếu em thông minh rồi thì anh không cần phải giải thích luật đâu đúng không?"

– "Em không muốn chơi trò này! Dù cho nó có là trò may rủi đi chăng nữa, thì em không nghĩ mình solo thắng anh được đâu!"

Sau đó —

Có tiếng gõ rất to ở cửa chính.

Tôi đặt bộ bài lên bàn và đi thẳng ra cửa.

– "... Là đàn ông. Vị khách này là một người đàn ông."

Megumin bỗng lậm bậm trong miệng.

– "... Oho? Vậy là em muốn chơi trò này à? Vậy thì anh nói đó là phụ nữ."

Tôi nở ra một nụ cười tự tin, và để trả lại, tôi cũng nhận được một nụ cười khác.

– "Fufu, có vẻ như anh không hiểu được bộ não của hồng ma nhân rồi. Em có lý do để khẳng định vị khách đó là một người đàn ông! Thứ nhất, căn biệt thự này không có mấy khách đến! Tiếp theo, cái người rất có khả năng đến đây lúc này chỉ có thể là người giao báo hay mấy người chào hàng! Hai nghề này chỉ chủ yếu là nam giới làm! Vậy nên vị khách đó chắc chắn là một người đàn ông!"

Khi Megumin tự tin tuyên bố lý do của em ấy, tôi mở cánh cửa ra.

– "Chào buổi chiều! Darkness có đây không? ...Hmm? Hai người sao thế? Sao trông cậu vui thế, và sao em ấy lại úp mặt vào ghế vậy?"

Đang ở trước cửa là bạn của Darkness, nữ đạo tặc Chris.

– "Anh thắng rồi!"

_ "Tại sao lại là Chris!? Vào giờ này thì còn ai khác ngoài nhân viên bưu điện chứ!?"

Chris nghiêng đầu bối rối, rồi bước vào biệt thự.

_ "... Hai người này bị sao vậy?"

_ "À đừng có lo, họ chỉ đang chơi với nhau thôi, nên cứ kệ họ đi."

Chris ngồi xuống kế bên Darkness và liếc nhìn tôi bắt đầu thực hiện hình phạt.

_ "Thật ra thì, ngày hôm qua anh đã nghe Darkness và Chris nói rằng hôm nay trời sẽ mưa, và Chris không có gì làm nên hôm nay cô ấy sẽ quay đây chơi."

_ "Cái gì mà VL vậy? Điều này không công bằng!"

_ "Cái gì mà không công bằng? Anh chỉ đơn thuần là chuẩn bị cho trận đấu này thôi mà...!"

Khi chúng tôi đang tranh cãi với nhau.

Ai đó lại gõ cửa một lần nữa.

"" ""

Megumin và tôi nhìn nhau không biết nói gì.

_ "Đây là một người đàn ông! Lần này chắc chắn là đàn ông! Lý do thì giống như lúc nãy!"

_ "N-, Này khoan đã! Sao em lại chọn trước? Lúc nãy em chọn trước rồi nên lần này phải để anh chọn trước chứ. Anh cũng đoán đó là một người đàn ông...!"

Tôi biết là Chris sẽ đến đây, nên tôi đã chọn phụ nữ lúc này, nhưng lần này thì tôi có cảm giác như Megumin đã đúng.

_"Em nói là nó không công bằng! Anh chọn phụ nữ đi mà Kazuma!"

_"Không đợi đã, sao chúng ta không quyết định chuyện này bằng trò 'oản tù tì' đi..."

Khi chúng tôi bắt đầu tranh cãi nảy lửa, Darkness nói:

_"Vậy là đủ rồi, nhanh mà đi mở cửa đi."

(Ồ vậy rốt cuộc ai thắng?, tác giả chơi kỳ thế :V)

-END-

Short story 2: Megumin đồ tể!

– "Nhân dịp này, tôi muốn cho mọi người thấy thanh kiếm ưa thích của 'Shack đồ tể' (Shack the ripper). Tôi muốn nhờ các pháp sư ở đây giúp nghiên cứu thêm về món vũ khí này."

Và thế là cô nhân viên của Guild đặt một thanh kiếm lên bàn.

– – Megumin rủ tôi đi đến Guild chung với em ấy, nhưng nói thật thì, cái lý do duy nhất để tôi đến đây là vì tôi đang rảnh rỗi và không có gì làm.

– " ...Này Megumin, 'Shack đồ tể' này là ai vậy?"

Tôi tôi nhớ không nhầm, thì có một tên giết người hàng loạt cũng có cái tên giống vậy ở trái đất.

– "Shack là một tay kiếm phi thường, người có kỹ những kỹ năng điều luyện với thanh kiếm của hắn ta. Vì một lý do nào đó, hắn ta không để lại thương tích gì dù chỉ là một vết xước trên người của nạn nhân. Thật ra thì, về cơ bản, hắn ta là một tên biến thái đòi trụ, hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất là 'cắt vào quần áo' của nạn nhân mà hắn nhắm tới.

Cái vãi cả...? Nghe hay VL? Ý tôi là hắn ta có thể chém vào quần áo của nạn nhân mà không gây ra dù chỉ là một vết xước. Chẳng phải hắn ta nên được gọi là ông tổ ngành kiếm thủ sao?"

– "Thanh kiếm này không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thanh kiếm mà Shack đã sử dụng. Tiện đây, nơi ẩn náu của Shack đã được phát hiện trong thị trấn này vài ngày trước, và họ đã mang thanh kiếm này về từ đó..."

Cô nhân viên nói một cách ấp úng.

– "Thật ra thì, thanh kiếm này đã được xác nhận rằng có một lời nguyện mạnh mẽ được yểm lên lưỡi kiếm của nó... Khi chúng tôi giao nó cho các kiếm sĩ để thử sử dụng nó, nhưng bọn họ đều nói rằng lưỡi kiếm của nó không đủ sắc để có thể chém được một con Kobold..."

Một tên biến thái bất thường... Không, một thanh kiếm bất thường huh?

– "Có khi nào nó là vậy không? Cô biết đấy, kiểu câu chuyện thanh kiếm huyền thoại chọn chủ nhân vậy..."

Cứ tưởng tôi chỉ nói vu vơ, nhưng cả Guild, vì lý do nào đó, lại trở nên hỗn độn.

Cuối cùng, một mạo hiểm giả cầm thanh kiếm lên, và nhìn chăm chăm vào lưỡi kiếm của nó.

– – Sau đó, cánh cửa của Guild bỗng mở tung ra.

– "Hah... Xin thứ lỗi– ! Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ 'Bắt giữ Neroid chạy thoát khỏi quán rượu' mà không gặp vấn đề gì – ! Tôi muốn nhân viên ở đây xác nhận con Neroid này!"

Giọng của một nữ chiến binh hăng hái vang lên khắp Guild.

Dưới chân cô ấy là một cái lồng chứa một sinh vật bí ẩn mà tôi không biết phải miêu tả chúng như thế nào.

– – Tôi không biết tay mạo hiểm giả đang cầm thanh kiếm đang nghĩ cái gì trong đầu mà anh ta lại vung thanh kiếm vào con Neroid!

[*Theo như trong manga thì người cầm thanh kiếm này chính là Dust]

_“Ah—!?”

_“Mya—“

Con Neroid bị vọt bởi thanh kiếm kêu lên một cách sợ hãi, nhưng trên người nó lại không có bất kỳ một vết thương nào.

Nhìn thấy thế, tay mạo hiểm giả - chân tay bủn rủn - ngã khụy xuống.

_“Chết tiệt... Vậy là tôi không phải là người được chọn bởi thanh kiếm này...”

_“C-Cậu bỗng dưng làm cái gì vậy!? Tôi cuối cùng cũng bắt được nó vậy mà cậu vừa làm cái gì vậy!?”

Nữ chiến binh quát vào mặt tên đó.

_“Ah—!?”

Cô ấy bỗng thốt lên.

_“Nyan~”

_“... Chết tiệt! Vậy tôi cũng không phải à...!”

_“Cái quái gì vậy!? Này, có chuyện gì vậy!? Bộ mấy người ghét tôi hay gì... Này-, dừng lại!”

Nữ chiến binh hét lên một cách thất thanh khi mọi người lần lượt thử kiếm vào con Neroid vô tội.

Cuối cùng, không có đến một vết xước trên cơ thể của con Neroid, và thanh kiếm lại quay lại bàn.

... Tôi cũng thử chém một nhát, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra.

_ "Hmm, em tự hỏi. Có khi nào thanh kiếm này không sử dụng được bởi bất kỳ một ai khác ngoài một tên biến thái? Nhưng nếu thực sự là thế thì..."

_ "... Này, em đang nhìn anh đúng không? Nói cho anh biết lý do nghe chơi coi?"

_ "Kh-không có gì đâu, em không có ý gì đâu, được chứ?"

Sau đó, Megumin - với tay đến thanh kiếm và...

-- Chém đôi cái bàn mà thanh kiếm được đặt lên đó.

_ "!!!!!!!"

Nhìn thấy Megumin bằng một cách nào đó đã cắt đôi cái bàn thành 2 mảnh trong một nhát chém, tất cả mọi người trong Guild đứng hình trong bất ngờ.

_ "... Có khi nào... Megumin-san chính là người được thanh kiếm lựa chọn...?"

Sau khi nghe cô nhân viên nói, mọi người trong Guild nuốt nước bọt như phản xạ.

-- Sau đó, Megumin với thanh kiếm trên tay, lặng lẽ bước đến con Neroid.\

_ "!!? C-Cô đang định làm gì thế! Dừng lại ngay đi, nếu không thì nhiệm vụ của tôi sẽ... Ý tôi là, tại sao mọi người lại chém vào con Neroid mà tôi đã tốn công bắt dữ vậy!? Tôi đã làm gì sai!?"

Khi Megumin vung thanh kiếm chém vào con Neroid, cô nữ chiến binh bỗng trở nên câm lặng.

–“-...!? ...Huh!? Không có gì xảy -Ahhhhh–!”

Cô nữ chiến binh đó nhắm chặt mắt lại theo bản năng, và khi cô ấy mở đôi mắt ra, thì cái lông của con Neroid đó đã bị cắt thành 2 mảnh.

–“Tôi đã cắt một vật vô giá trị...”

[TL note: "I have cut a worthless object" tạm dịch là "Tôi đã cắt một vật vô giá trị", là một câu cửa miệng của Goemon Ishikawa từ bộ "Lupin đệ tam". Goemon Ishikawa là một nhân vật có thật trong lịch sử, anh ta là một người chuyên đi ăn cắp từ người giàu và phân phát cho người nghèo. Trong truyện Lupin đệ tam, anh ta là một kiếm sĩ tài ba có thể cắt mọi thứ kể cả quần áo mà không gây một vết xước]

–“Cái đ*t con m*! Tôi đã rập vô vàn rắc rối để có thể bắt được nó, vậy tại sao cô – –!?”

Khi Megumin đang chìm đắm trong sự hài lòng, cô nữ chiến binh đó điên cuồng đuổi theo con Neroid đã trốn thoát.

–“““WOAHHHHH!””””

Mọi người trong Guild ò lên trọng sự phấn khích, và bắt đầu dâng lên Megumin những vật khác nhau.

–“Nè Nè, có thật là thanh kiếm đó có thể cắt được mọi thứ không!? Cô giúp tôi cắt thứ này được chứ!?”

–“T-tôi nữa! Tôi không thể mở được nắp của thứ này!”

Bất kể thứ gì họ dâng lên em ấy, em ấy đều chém nó chỉ bằng một đường kiếm duy nhất.

Nó là thật đấy! Nó thật sự là một thanh kiếm bị nguyên rủa!

Tôi mượn thanh kiếm từ Megumin, và thử nó lại một lần nữa.

Có lẽ bởi vì tôi không được thanh kiếm thừa nhận hay gì đó mà tôi không thể gây nên một vết gì trên miếng sắt cả.

Cô nhân viên phấn khích chạy đến chỗ Megumin và nắm chặt tay em ấy.

—“Megumin-san! Xin thứ lỗi cho hành động của tôi, nhưng tôi có một nhiệm vụ đặc biệt cho cô. Nhiệm vụ này là thử khả năng của thanh kiếm đó và giới hạn của nó. Còn về phần thưởng thì... nhiều đây đủ chứ?”

Số tiền mà cô nhân viên đưa ra chắc chắn không phải là một khoản tiền nhỏ một chút nào.

—“Fuu... Được thôi, tại sao không?”

Megumin rút thanh kiếm vào thắt lưng, và gật đầu một cách thần thái.

Tôi không biết làm gì, nhưng tôi có cảm giác như em ấy đang hiểu nhầm gì đó.

_“Sensei, xin hãy giúp tôi với! Tôi không thể tự mình hủy đi bức thư mà người yêu cũ đã gửi cho tôi được!”

_“Sensei, thằng em trai tôi bằng một cách nào đó đã bị mắc vào cái lồng gỗ này, tôi không thể mở nó ra được! Xin hãy giúp tôi với!”

_“Sensei! Đây là bí mật của ông chủ tôi, nhưng tôi không thể mở cánh cửa vì sự an toàn của ông ấy! Liệu cô giúp tôi mở nó ra được không!?”

Từ khi Guild đã thông báo về dịch vụ cắt mọi thứ, mọi người trong thị trấn đổ xô đến từng người một để nhờ em ấy cắt những vật khác nhau.

... Quan trọng hơn, chẳng phải có vài thứ trong đó có thể cắt được mà không cần dùng đến thanh kiếm bị nguyền rủa sao?, hay chúng ta nên loại bỏ bớt đi?

Trong khi tôi đang suy nghĩ những điều đó, Megumin chuyển sang cắt vật tiếp theo.

Sau đó, em ấy cắt và cắt và cắt và cắt x3.14

Cuối cùng, mặt trời cũng sắp lặn

Đắm mình trong ánh sáng của hoàng hôn, Megumin – –

_“Kazuma... mấy thứ mà người ta gọi là bậc thầy đỉnh cao là một cái gì đó thật hão huyền đúng không...?”

_“E-Em... em chỉ vừa nhận lấy thanh kiếm đó và điểm kinh nghiệm của em bỗng tăng lên một chút, sao em lại làm như thế em là bậc thầy kiếm thuật vậy?”

Bất chấp những lời của tôi, Megumin vẫn giữ nguyên trạng thái.

_ "Kazuma... điều cuối cùng, em muốn anh cùng đồng hành để đối mặt với kẻ thù của em.

Megumin nói với mọi biểu cảm nghiêm túc.

_ "Bản ngã vĩ đại của em, người đã chiến đấu với lũ cóc khổng lồ... em đã không thể hạ gục chúng bằng bộc phá ma pháp... tuy nhiên, đây chính là em của hiện tại! đúng thế, đây chính là lúc để em tu thành chính quả! Đây là lúc dành cho trận đấu mạnh mẽ nhất của em!"

_ "Em đang nói về một trận đấu, nhưng lần trước em đã bị nó nuốt xém ngóm còn gì?"

Trên một đồng bằng cách đó không xa, nhuộm ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn, Megumin đang mặt đối mặt với một con cóc khổng lồ.

Từ khi con bé này được mọi người trong thị trấn gọi là "Sensei", em ấy bắt đầu tỏ vẻ kỳ lạ.

Hiện tại, con cóc khổng lồ - vẫn đang mặc kệ Megumin - nó thậm chí còn không nhúc nhích.

... Dù sao thì, nếu là Megumin của hiện tại, có lẽ em ấy sẽ không bị nuốt như lần trước.

Trong khi tôi đang quan sát một cách lạc quan...

_ "Ahh, cậu đây rồi! Kazuma-san, Megumin-san! Nó được tìm thấy rồi!"

Tôi quay sang cô nhân viên với một khuôn mặt khó hiểu...

_ "Thật ra thì, về thanh kiếm bị nguyên rửa đó... Sau khi điều tra hàng ổ của Shack, chúng tôi đã phát hiện ra bí mật của nó. Thanh kiếm đó

sử dụng ma thuật để cắt mọi thứ, nên những ai có lượng mana cao đều có thể sử dụng được một cách dễ dàng... Thêm nữa, lưỡi kiếm của nó không thể cắt xuyên vật thể sống, và đó có lẽ là bí mật về cách thức mà Shack đã cắt nát quần áo của mọi người... nên nếu sử dụng thanh kiếm đó để chiến đấu với quái vật thì sẽ...."

Cô nhân viên chợt dừng lại.

-- Cả cô ấy và tôi chứng kiến cảnh Megumin đang bị nuốt bởi một con cóc khổng lồ.

-END-

[TL note: Cho những ai chưa biết thì câu truyện này được lấy cảm hứng từ một tên sát nhân hàng loạt có thật trong lịch sử vào những năm 1888 thế kỷ thứ 19 tại London. Cái tên được mọi người đặt cho gã sát nhân này là "Jack the ripper" hay còn gọi là Jack đồ tể. Hắn được biết đến bởi cách thức giết người man rợ của mình, toàn bộ các thi thể nạn nhân của hắn đều có một vết rạch lớn trên bụng. Đến tận bây giờ, danh tính thực của hắn vẫn là một ẩn số với các cơ quan điều tra hiện nay]

巻花売
おめでとーございますー!

♪

31
31
31

大きて
なあれー

ウイズさんは不憫萌えだと思ひます。
駄女神様に負けずに頑張つて…!

2013